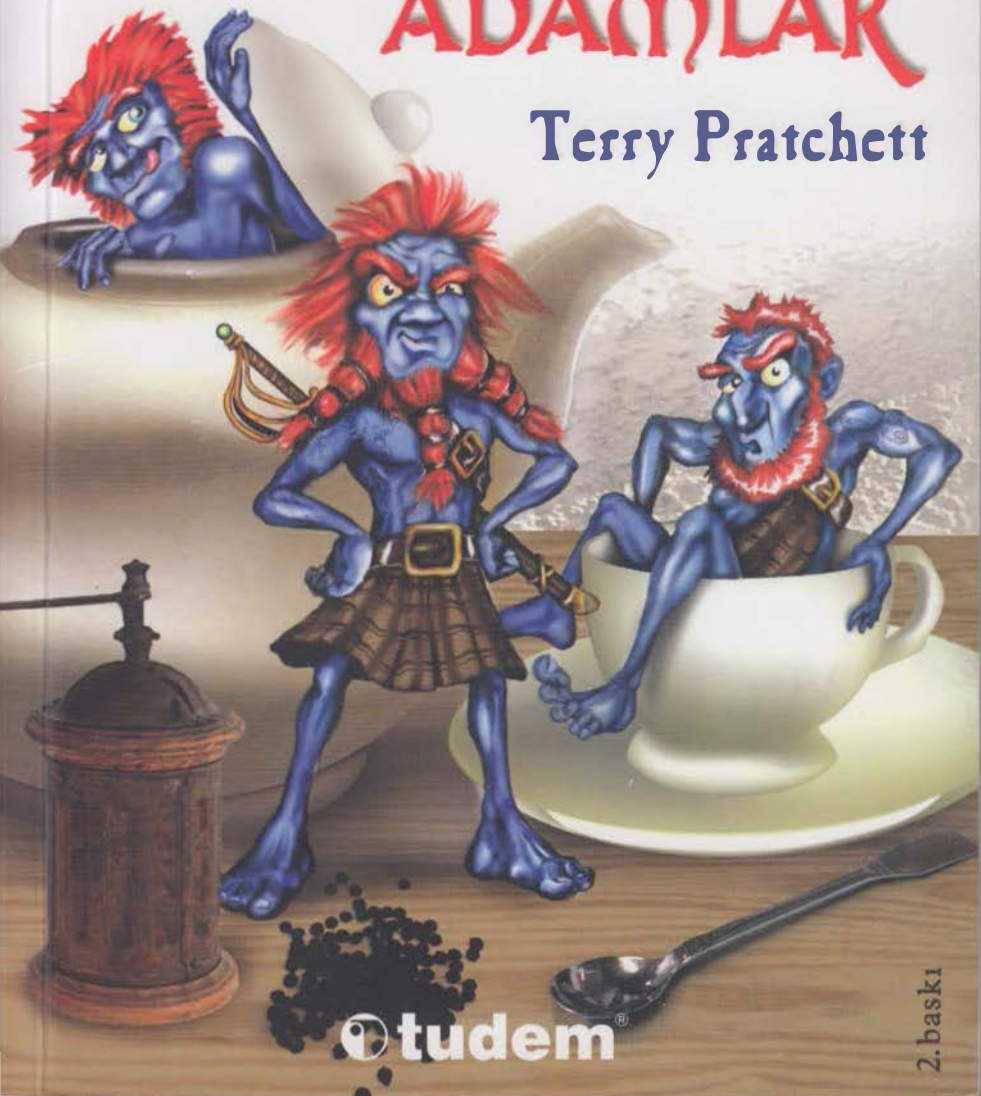

küçük ÖZGÜR ADAMLAR

Terry Pratchett

tudem®

2. baskı

Yuva iftliği'nin büyük bir sorunu var. Tepelerden inen kâbuslar her yeri sardı. Ve Tiffany Sızı'nın kk kardeşi kaçırıldı. Tiffany'nin, onu geri alabilmek için yanında bir silahı (bir tava), büyükannesinin büyü kitabı (yani Şey, Koyun Hastalıkları) ve Nac Mac Feele adamcıkları, yani sürekli içip huzursuzluk çıkardıkları için Periler lkesi'nden kovulan, kavgacı, hırsız, minik, mavi derili Kk zgr Adamlar var.

Harikulade!

Star Bust

Pratchett'ın, hepimizin bildiği şeylere çok farklı açılardan yaklaşmasının yanı sıra, burada gülünecek çok fazla şey var.

The Times

Fantastik komedinin en iyi örneklerinden biri ve evet, "Amanın! Milyon tane satmayı hak ediyο!"

Sunday Express

- 2003 WH Smith: Gençlerin Seçimi Ödülü
- 2003 Amerika Kütüphaneler Birliği Ödülleri: En İyi Kitap
 - 2003 Parenting Kitap Ödülleri: Yılın Kitabı
 - 2003 Çocuk Kitapları Merkezi: Mavi Kurdele Ödülü

Çekmeköy Kütüphanesi

0010480

255.07.02.01.06.00/14/0010480

Terry Pratchett

Hâlâ yazmaya devam eden en ünlü yazarlardan biridir. Bir fenomen haline gelen ünlü Diskdünya serisinin ve pek çok ödül almış bir dizi çocuk ve gençlik kitabının yazarıdır. Terry, Wiltshire'da, bir klavyenin önünde yaşamını sürdürüyor. Söylediğine göre bir hayat kazanma çabasında değil, çünkü şu anda zaten üç tanesini idare etmeye çalışıyor.

Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri kitabıyla 2001 Carnegie Medal sahibi olmuştur.

© 2006, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2003, Terry ve Lyn Pratchett

İlk basımı 2003 yılında, İngiltere'de "The Wee Free Men" adı ile
Random House Children's Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Terry Pratchett

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Resimleyen: Özgür Gücüyener

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Rukiye Düzçöy - Alev Erakın

Düzeltilen: Perçem U. Yıldızbaş

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Haziran 2007 (3000 adet)

İkinci Basım: Ekim 2008 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 129 - 1

Tüm hakları saklıdır.

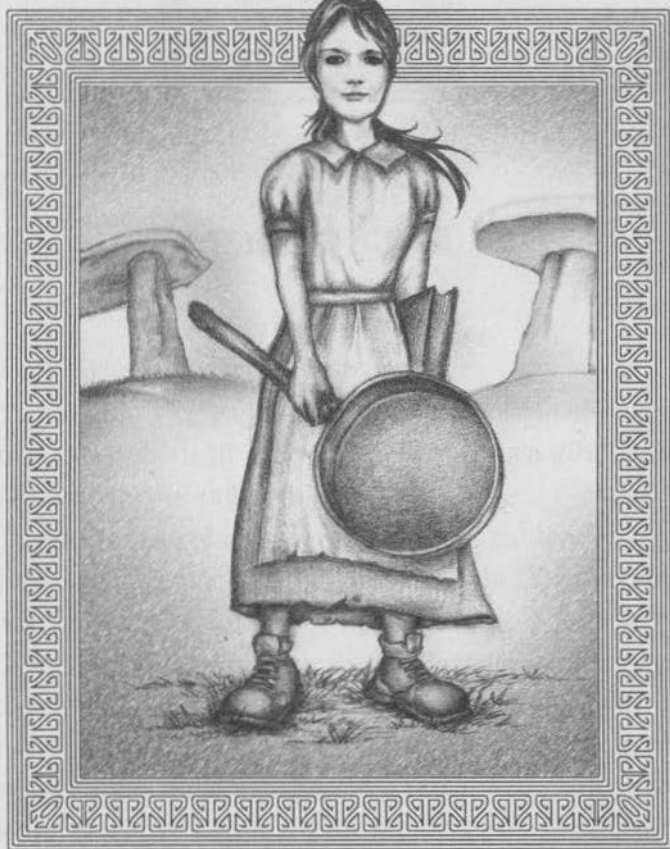
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

küçük ÖZGÜR
ADAMLAR

Terry Pratchett

 tudem[®]

Bölüm 1

BAŞARILI BİR GÜM

Bazı şeyler diğerlerinden önce başlar.

Yağan, bir yaz yağmuruydu; ama yağmurun kendisi bunun farkında değil gibiydi. Bir kış fırtınası gibi bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Bayan Sezgiye Kene, çarpık çurpuk çalılardan yetersiz korumasına sığınmış, evreni keşfediyordu. Yağmur umurunda değildi. Cadılar kolay kururdu.

Evreni keşfetme işini; bir ipele bağlanmış iki dal parçası, ortası delik bir taş, bir yumurta, kendi çoraplarından teki –ki onda da bir delik vardı– bir toplu iğne, bir parça kâğıt ve minicik kalmış bir kurşunkalemle yapıyordu. Sihirbazların aksine, cadılar pek az malzeme ile idare etmeyi öğrenirdi.

Malzemeler birbirlerine bağlanmış, bükülmüş ve bir... aygıt yapılmıştı. Bayan Kene dürtüklediği zaman tuhaf tuhaf

hareket ediyordu. Çubuklardan biri yumurtanın tam ortasından geçiyor gibiydi ve tek bir iz bırakmadan diğer yandan çıkıyordu.

“Evet,” dedi Bayan Kene alçak sesle, yağmur, şapkasını kenarından akarken. “İşte burada. Dünyanın duvarlarında kesin bir dalgalanma. Çok endişe verici. Muhtemelen bir başka dünya burası ile bağlantı halinde. Bu hiç iyi değil. Oraya gitmeliyim. Ama sol dirseğime göre orada bir cadı var zaten...”

“O zaman o cadı halleder,” dedi küçük ve şimdilik gizemli bir ses, ayaklarının dibinden bir yerden.

“Hayır, doğru olamaz. O tarafta Tebeşir Bölgesi var,” dedi Bayan Kene. “Tebeşir zeminde iyi bir cadı yetişmez. Tebeşir dediğin, kilden birazcık serttir. Bir cadı yetiştirmek için iyi, sağlam kayalara ihtiyacın vardır, inan bana!” Bayan Kene başını iki yana sallayarak yağmur damlalarını çevreye saçtı. “Ama genelde dirseklerim çok güvenilirdir.”*

“Neden söz ediyorsun? Gidip görelim,” dedi ses. “Burada doğru düzgün iş çıkaramıyoruz, değil mi?”

Bu doğrudu. Ovalar cadılara iyi gelmezdi. Bayan Kene biraz otacılık yaparak, biraz kısmetsizlik falı bakarak** birkaç kuruş kazanıyordu ve çoğu gece ahırlarda uyuyordu. İki kez de gölete atılmıştı.

* İnsanlar “yüreğinin sesini dinle” gibi şeyler söyler, ama cadılar başka şeyleri de dinlerler. Böbreklerinizin size neler söyleyebildiğini bilerseniz hayret edersiniz.

** Sıradan falcılar size olmasını istediğin izşeyleri anlatırlar; cadılar ise siz istesenez de istemesenez de neler olacağını söylerler. Tuhaftır, cadıların falları daha doğru çıkar; ama sıradan fal kadar tutulmaz.

“Öylesine içeri dalamam,” dedi. “Bir başka cadının bölgesine olmaz. Bu asla, ama asla işe yaramaz. Ama...” duraksadı, “Cadılar hiç yoktan ortaya çıkıvermezler. Bir bakalım...”

Cebinden çatlak bir fincan tabağı çıkardı ve şapkasını eğerek siperliğine dolan yağmur suyunu tabağa boşalttı. Sonra diğer cebinden bir mürekkep şişesi çıkardı ve suyu karartmaya yetecek kadar mürekkep döktü.

Yağmur damlamasını diye tabağı avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin sesini dinledi.

Tiffany Sızı ırmağın kıyısında yüzüstü uzanmış, alabalık gıdıklıyordu. Onların kahkahalarını dinlemek hoşuna gidiyordu. Hava kabarcıkları ile geliyordu kahkahaların sesi.

Biraz ötede, ırmak kıyısının bir tür çakıllı kumsala dönüştüğü yerde, erkek kardeşi Wentworth bir çubukla oynuyordu ve yapış yapış haliyle kesinlikle sopalıktı.

Her şey Wentworth’ü yapış yapış hale getirebilirdi. Yıkanıp, kurutulup temiz bir odanın ortasına bırakıldıktan beş dakika sonra, Wentworth’ü yapış yapış bulurdunuz. Herhangi bir şeyden gelmezdi yapış yapışlığı. Öylesine yapış yapış olurdu işte. Ama, kurbağa yemesine engel olabileceğiniz sürece bakılması kolay bir çocuktur.

Tiffany’nin beyninde, Tiffany isminden pek de memnun olmayan küçük bir kısım vardı. Dokuz yaşındaydı ve Tiffany isminin birlikte yaşanması zor bir isim olacağını

Ve sonra teknesinin yanından sarkan ip parçasını çekiştirirdi. Bir an sonra bir başka kızıl kafalı adam nefes nefese suyun yüzüne çıktı.

“Balua zaman yoh!” dedi ilk adam, ikinciyi tekneye çekerek. “Yeşil kelle geliyo!”

“Amanın!” dedi sudan çıkan, üzerinden sular akarak. “Biz giderski!”

Sonra minicik bir kureği kaptı ve çabuk çabuk kürek çekerek sepeti hızla uzaklaştırdı.

“Afedersiniz!” diye bağırdı Tiffany. “Siz peri misiniz?”

Ama yanıt alamadı. Küçük, yuvarlak tekne sazların arasında kaybolmuştu bile.

Muhtemelen degiller, diye karar verdi Tiffany.

Sonra, karanlık bir sevinç içinde, bir fısırtı işitti. Rüzgâr yoktu, ama ırmak kıyısındaki karaağaç çalılıkları sallanmaya, hıştırdamaya başladı. Sazlar da öyle. Eğilmediler, yalnızca bulanıklaştılar. Her şey bulanıklaşmıştı, sanki biri dünyayı eline almış, sallıyordu. Hava fışırıyordu. İnsanlar kapalı kapılar arkasında fısıldıyordu...

Kıyının hemen dibindeki su köpürmeye başladı. Burası çok derin değildi; içine girse Tiffany'nin ancak dizlerine gelirdi. Ama aniden daha koyu, daha yeşil ve bir şekilde daha derin oldu...

Tam birkaç adım gerilemişti ki sudan; uzun, sıska kollar çıktı ve biraz önce durduğu yeri çılginca pençeledi. Tiffany bir anlığına uzun, keskin dişleri, kocaman yuvarlak gözleri olan ince bir surat ve su bitkileri kadar yeşil, sırlıklam saçlar gördü; sonra yaratık yine derinlere gömüldü.

Su, yaratığın üzerine kapanmadan Tiffany kıyıda, Wentworth'ün kurbağa pastası yapmakta olduğu yere doğru koşmaya başlamıştı bile. Tam, köpüklü sular kıyıdaki kıvrımı dolanmıştı ki çocuğu kaptı. Su bir kez daha kaydandı, yeşil saçlı yaratık fırladı ve uzun kollar çamuru pençeledi. Sonra çığlık attı ve suya düştü.

“Çişim var!” diye haykırdı Wentworth.

Tiffany onu duymazdan geldi. Düşünceli bir ifade ile ırmağı izliyordu.

Hiç korkmuyorum, diye düşündü. Ne tuhaf. Korkmam gerekir, ama ben yalnızca kızgınım. Yani, korkuyu kor-kızıl bir top gibi hissedebiliyorum ama öfke, onun serbest kalmasına izin vermiyor...

“Wenny tuaalete gitçek işte, gitçem gitçem gitçem!” diye çığlık attı Wentworth.

“Git o zaman,” dedi Tiffany dalgın dalgın. Dalgalar hâlâ kıyıya vuruyordu.

Bunu kimseye anlatamazdı. Herkes, keyifleri yerindeyse, “Çocukta amma da hayal gücü var!” derdi. Değilse de, “Masal anlatma!”

Tiffany hâlâ öfkeliydi. Bir canavar ne cüretle ırmakta ortaya çıkardı? Özellikle de böylesine... böylesine... saçma bir canavar! Kim olduğunu sanıyordu o canavar kadın?

İşte bu Tiffany, eve dönüyor. Ayağında kocaman, ağır botlar... Babası tarafından sık sık onarılmışlar ve Tiffany'

den önce ablaları tarafından kullanılmış. Ayağından sıyrı-
lıvermesin diye kat kat çorap giymesi gerekiyor. Gerçekten
büyükler. Tiffany bazen kendini, botları gezdirmenin bir
yolundan ibaretmiş gibi hissediyor.

Sonra bir de elbisesi var. Ondan önce ablalarına aitti ve
annesi o elbiseyi o kadar çok kısalttı, uzattı, çıkarttı ve giy-
dirdi ki artık atılması gerekirdi. Ama Tiffany elbisesini
seviyor. Eteği ta ayak bileklerine kadar geliyor ve ilk rengi
her ne idiyse, şimdi beyaza çalan mavi renkte; ki tesadüf
eseri bu, tam da yolun kenarında uçuşan kelebeklerin rengi.

Tiffany'nin yüzü açık pembe, kahverengi gözleri ve
kahverengi saçları var. Özel bir yüz değil. Onu izleyen biri
olsa –örneğin bir tabağa doldurduğu siyah sudan izleyen
biri– başını vücudunun geri kalanına göre biraz iri bula-
bilir, ama belki büyüdükçe doldurur o kafayı.

Şimdi yüксеlelim, daha yüксеlelim, ta ki yol bir kurde-
leye, Tiffany ve kardeşi iki minik noktaya dönüşene kadar.
İşte Tiffany'nin yaşadığı yer burası...

Buraya Tebeşir diyorlar. Sıcak yaz ortası güneşi altında,
alçalıp yükselen yeşil otlaklar uzanıyor. Buradan bakınca,
kısaca çimenlerin üzerinde ağır ağır hareket eden koyun
sürüleri, yeşil bir gökyüzündeki bulutlar gibi süzülüyor.
Orada burada çoban köpekleri, akanyıldızlar gibi çimen-
lerin üzerinde koşturuyor.

Ve sonra, gözler daha da yükselince, arazi uzun, yeşil
bir tümseğe dönüşüyor, tıpkı dünyanın üzerine uzanmış
kocaman bir balina gibi...

... ve çevresinde, tabaktaki mürekkep karası renginde yağınur suyu var.

Bayan Kene başını kaldırdı.

“Teknedeki o minik yaratık Nac Mac Feegle halkındandı!” dedi. “Peri ırkları arasında en çok korkulanı! Küçük Özgür Aclamcıklar’dan troller bile kaçır! Ve içlerinden biri kızı uyardı!”

“Cadı o kız, o zaman, öyle mi?” dedi ses.

“O yaşta mı? İmkânsız!” dedi Bayan Kene. “Ona öğretecek kimse yok! Tebeşir’de cadı bulunmaz! Fazla yumuşak. Ama... kız korkmadı...”

Yağmur durmuştu. Bayan Kene başını kaldırdı ve sıkılıp suyu çıkarılmış alçak bulutlara baktı. Sekiz kilometre kadar uzaktaydılar.

“Çocuğa göz kulak olmak gerek,” dedi. “Ama tebeşir dediğin, üzerinde cadı yetişmeyecek kadar yumuşaktır...”

Tebeşir’de daha yüksek olan tek şey dağlardı. Mor-gri, keskin yamaçlı dağların, yazın bile zirvelerinden karlar sarkar. “Gökyüzünün gelinleri,” demişti Sızı Nine onlara bir kez. Konuşması, özellikle de koyunlarla ilgili olmayan bir şey söylemesi o kadar sıra dışıydı ki Tiffany’nin aklında kalmıştı. Dahası, kesinlikle doğru bir şeydi söylediği. Kışın, hepsi beyazlara bürünmüşken ve kar serpintileri gelin başı gibi dalgalanıırken dağlar tıpkı gelinler gibi görünüyordu.

Nine, eski sözcükler kullanırdı ve eski tuhaf deyimler bulurdu. Otlığa, Tebeşir yerine “yayla” derdi. Yaylalarda yellere soğuk eser, diye düşünmüştü Tiffany ve sözcük aklına yerleşivermişti.

Çiftliğe vardı.

İnsanlar Tiffany’yi yalnız bırakırdı. Zalimlik ya da kötülük olsun diye yapmazlardı bunu, yalnızca çiftlik büyüktü ve herkesin yapacak işi vardı. Tiffany kendine düşen işleri çok iyi yapardı ve böylece bir anlamda görünmez olurdu. Tiffany’nin işi sütçülüktü. İyi bir sütçüydü de. Tereyağım annesinden daha iyi yapıyordu ve insanlar peynirinin ne kadar güzel olduğunu söylerlerdi çoğunlukla. Bu bir yetenekti. Bazen, köye gezgin öğretmenler geldiği zaman gidip onlardan biraz eğitim alırdı. Ama daha çok karanlık ve serin süthanedeki çalışırdı. Bundan zevk alıyordu. Çiftlikte bir işe yaradığı anlamına geliyordu bu.

Babası, çiftliği Baron’dan kiralamıştı. İsmi de Yuva Çiftliği’ydi. Çiftliğin sahibi Baron’du; ama yüzyıllardır Sızı ailesi işliyordu onu. Bu yüzden babası zaman zaman, akşam bir bira içtikten sonra sessizce “Toprağa sorsalar Sızı ailesine ait olduğunu söyler,” derdi. Tiffany’nin annesi ona bu şekilde konuşmamasını söylerdi, Nine’nin iki sene önceki ölümünden beri Baron, Bay Sızı’ya karşı çok saygılı davranıyordu, onun bu tepelerdeki en iyi çoban olduğunu söylüyordu ve köylüler bugünlerde Baron’un o kadar da kötü olmadığını savunuyordu. “Saygılı olmak işe yarıyor, zavalı adamın kendi dertleri var,” derdi Tiffany’nin annesi.

Ama bazen babası, bu bölgeye dair belgelerde yüzyıllardır Sızı adının (ya da Sancı, Ağrı, Yangı; yazılışı değişiyordu ama anlamı aynı kalıyordu) geçtiğini söyleyerek ısrar ediyordu. “Bu tepeler bizim iliklerimize işlemiş, biz öteden beri çobanız,” diyordu.

Tiffany bununla gurur duyuyordu; ama tuhaf bir gurur... Çünkü atalarının birazcık gezdiği ya da zaman zaman değişik şeyler denediği gerçeği ile gurur duymak hoş olabilirdi. Ama bir şeyle gurur duymahydınız: Sessiz ve ağır bir adam olan babası, Tiffany kendini bildi bileli aynı *espr*iyi yapardı; yüzlerce senedir, bir Sızı neslinden bir sonrakine aktarılmış olan *espr*iyi.

Derdi ki, “Bir iş günü daha bitti ve her yanım Sızı” ya da “Yatıyorum Sızı, kalkıyorum Sızı” ya da “Tepeden tırnağa Sızı olmuşum.” Üçüncü söylenişinden sonra artık gülünç gelmiyordu, ama her hafta en az bir tanesini söylemese Tiffany eksikliğini hissederdi. Gülünç olmaları gerekmiyordu zaten, onlar baba şakalarıydı. Hem, nasıl yazılırsa yazılsın, Tiffany’nin atalarının içi, burada kalmak için sızıyordu, gitmek için değil.

Mutfakta kimse yoktu. Annesi muhtemelen erkeklere öğle yemeği götürmek için koyun kırkma ağılına gitmişti. Erkekler bu hafta koyun kırkıyorlardı. Ablaları Hannah ve Fastidia da oradaydı, koyun yünlerini topluyor, genç erkekleri süzüyorlardı. Koyunlar kırkılırken çalışmaya can atarlardı.

Koca, kara sobanın yanında, bir kütüphaneye sahip olma fikrinden hoşlanan annesinin hâlâ, Sızı Nine’nin kütüpha-

nesi dediği raf vardı. Onun dışında herkes “Nine'nin Rafı” derdi.

Küçük bir raftı. Kitaplar; zencefil kristalleriyle dolu bir kavanoz ile Tiffany'nin altı yaşındayken panayırda kazandığı çoban kız biblosu arasına sıkıştırılmıştı.

Büyük çiftlik defterini saymazsanız yalnızca beş kitap vardı. Tiffany'ye göre büyük çiftlik defteri kitap sayılmıyordu, çünkü onu kendiniz yazmak zorundaydınız. Bir sözlük vardı. Her sene değişen Almanak vardı. Onun yanında da Koyun Hastalıkları kitabı... Şişman bir kitaptı, ninesinin koyduğu ayraçlarla doluydu.

Sızı Nine, koyunlar konusunda uzmandı; onlar için, “Göz, diş ve kemik torbasından başka bir şey değil bunlar, ölmek için devamlı yeni yollar arıyorlar” derdi. Diğer çobanlar hasta hayvanlarına bir bakması için onu çağırarak üzere kilometrelerce yol yürürdü. Onlara göre Nine'de sihirli bir dokunuş vardı, ama Nine hem koyunlar hem de insanlar için en iyi ilacın bir kaşık terebentin, iyi bir küfür ve bir tekme olduğunu söylerdi. Kitabın her yerine, Nine'nin kendi uydurduğu koyun ilaçlarının tariflerinin yazılı olduğu kâğıt parçaları sokuşturulmuştu. Çoğu tarif terebentin içeriyordu, ama bazılarında küfür de vardı.

Koyun kitabının yanında Tebeşir Çiçekleri adlı ince, küçük bir kitap vardı. Otlaklardaki çimenler minik, karmaşık çiçeklerle doluydu, örneğin çuha çiçeği ve çan çiçeği, hatta otlayan koyunlardan bir şekilde kurtulmuş daha küçük çiçekler. Tebeşir'de, koyunlardan ve kış tipilerinden

kurtulmak için çiçeklerin güçlü ve kurnaz olmaları gerekirdi.

Biri uzun zaman önce çiçek resimlerini boyamıştı. Kitabın iç kapağına düzgün bir elyazısı ile "Sarah Grizzel" yazılmıştı. Evlenmeden önce Nine'nin adı buydu. Ama Sızı isminin Grizzel isminden daha iyi olduğunu düşünüyordu belli ki.

Son olarak da Uslu Çocuğun Peri Masalları Kitabı adlı eski püskü bir kitap vardı.

Tiffany bir sandalyenin üzerine çıktı ve kitabı indirdi. Aradığı sayfayı bulana kadar karıştırdı ve uzun uzun baktı. Sonra kitabı kaldırdı, sandalyeyi yerine koydu ve çanak çömlek dolabını açtı.

Bir çorba tabağı buldu, çekmeceye gitti, annesinin dikiş dikerken kullandığı mezurayı buldu ve tabağı ölçtü.

"Hmm," dedi, "yirmi santim. Neden öyle demediler?"

Kızartına tavalarının en büyüğünü, asılı olduğu çengel den aldı. Bu tavayla aynı anda bir düzine kişiye kahvaltı hazırlanabilirdi. Çekmece dolabının üzerindeki kavanozdan biraz şeker aldı ve onları eski bir kesekâğıdına koydu. Sonra, Wentworth'ü somurtkan bir hayret içinde bırakarak onun yapış yapış elini tutup ırmağa yollandı.

Orada her şey yolunda görünüyordu, ama bunun onu aldatmasına izin vermeyecekti. Bütün alabalıklar kaçmıştı ve kuşlar ötmüyordu.

Irmak kıyısında, uygun büyüklükte bir çalının yanında yer buldu. Sonra bir tahta parçasını olanca gücüyle yere,

Tiffany ipi çözdü ve şekerleri kardeşine verdi. Wentworth şekerleri, her zamanki gibi çabucak yedi. Tiffany kardeşi kusana kadar bekledi, sonra düşünceler içinde eve döndü.

Sazların arasında, çok aşağılarda, küçük bir ses fısıldadı.

“Amanın, Mini Bobby, bunu gördün mü?”

“He ye. En iyisi biz gidferski ve Koca Adam’a, kocakarını bulduumuzu söylerski.”

Bayan Kene tozlu yolda koşuyordu. Cadılar koşarken görülmekten hoşlanmazlar. Bu hiç de profesyonelce görünmez. Aynı zamanda, bir şeyler taşırken görülmeleri de uygun olmaz ve Bayan Kene'nin sırtında çadırı vardı.

Bunlara ek olarak, buhar bulutları saçıyordu. Cadılar içten dışa kurur.

“Ne kadar çok dişi vardı!” dedi gizemli ses, bu sefer Bayan Kene'nin şapkasının içinden.

“Biliyorum!” diye terslendi Bayan Kene.

“Kız tavayı bir savurdu, kafasına geçiriverdi!”

“Evet. Biliyorum.”

“Öylesine!”

“Evet. Çok etkileyici,” dedi Bayan Kene. Nefes nefese kalmaya başlamıştı. Dahası, otlakların alçak yamaçlarına gelmişlerdi ve Bayan Kene tebeşir üzerinde hiç rahat değildi.

Gezgin bir cadı, ayağının altında sağlam zemin isterdi; bıçakla kesebileceğiniz kadar yumuşak bir kaya değil.

“Etkileyici mi?” dedi ses. “Yem olarak kardeşini kullandı!”

“Şaşırtıcı, değil mi?” dedi Bayan Kene. “Böylesine hızlı düşünebilmek... ah, hayır...” Başı dönmeye başlayınca koşmayı bıraktı, bir tarla duvarına yaslandı.

“Neler oluyor? Neler oluyor?” dedi şapkasından gelen ses. “Neredeyse düşüyordum!”

“Bu sefil tebeşir yüzünden! Şimdiden hissedebiliyorum! Ben doğru dürüst toprak üzerinde büyü yapabilirim. Kaya her zaman iyidir, hatta kil üzerinde de fena değilimdir... Ama tebeşir ne biri ne de öteki! Ben jeolojiye çok duyarlıyım, biliyorsun.”

“Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?” dedi ses.

“Tebeşir... aç topraktır. Tebeşir üzerinde fazla gücüm yok.”

Sesin gizli sahibi, “Düşecek misin?” dedi.

“Yo, yo! Yalnızca büyü işe yararıyor...”

Bayan Kene cadıya benzemezdi. Çoğu cadı, cadıya benzemez, en azından gezgin olanlar. Eğitimsiz insanlar arasında dolanıyorsanız cadıya benzemek tehlikeli olabilir. Aynı sebepten, herhangi bir gizemli takı takmıyordu, pırl pırl parlayan büyülü bıçağı yoktu, kafatası desenleri ile çepeçevre süslenmiş gümüş kadehi de yoktu. Kıvılcımlar

saçan çalı süpürgesi taşıyordu, çünkü bütün bunlar çevrede bir cadı bulunuyor olabileceğine dair minik ipuçlarıydı. Ceplerinde birkaç dal parçası, belki bir parça sicim, bir iki madeni para ve elbette şans muskasından daha büyümlü hiçbir şey taşıyordu.

Kırsalda yaşayan herkes muska taşırdı. Bayan Kene, muska taşımazsanız insanların cadı olduğunuzdan şüphelendiği sonucuna varmıştı. Cadı olmak için biraz kurnaz olmanız gerekiyordu.

Bayan Kene'nin sivri tepeli bir şapkası vardı, ama büyümlü bir şapkaydı ve ancak o istediği zaman sivriliyordu.

Çantasındaki, herhangi birini şüphelendirebilecek tek şey, Büyük Williamson tarafından yazılan, "Kaçışbilime Giriş" isimli çok küçük, kirli bir kitapçığı. İşinizin risklerinden biri elleriniz bağlanmış halde bir gölete atılmaksa, düğüm çözmek konusunda şaşkırtıcı ölçüde iyi olmalıydınız. Aksi halde giyinik olarak otuz metre su altında yüzme ve içi boş bir saz aracılığı ile nefes alarak sazların arasında saklatına yeteneğinin hiçbir önemi olmazdı.

"Burada büyü yapamıyor musun?" dedi şapkadaki ses.

"Evet, yapamıyorum," dedi Bayan Kene.

Şingirtılar duyunca başını kaldırıp baktı. Beyaz yoldan tuhaf bir kafile yaklaşıyordu, daha çok parlak renkli örtülerle örtülmüş küçük arabalar çeken eşeklerden oluşan bir kafile. Arabaların yanında, bellerine dek tozlanmış insanlar

yürüyordu. Çoğunluğu erkekti. Parlak renkli cüppeler giymişlerdi –en azından seneler boyunca toz ve çamur içinde sürüklenmeden önce parlak renkli olan cüppeler– ve her biri kare şeklinde siyah şapkalar takmışlardı.

Bayan Kene gülümsedi.

Tenekecilere benziyorlardı, ama aralarında çaydanlık onarabilecek tek bir kişi olmadığından emindi Bayan Kene. Bu insanların yaptığı iş, görünmez şeyler satmaktı. Ve ellerindeki şeyleri sattıktan sonra, o şeyler hâlâ ellerinde olurdu. Herkesin ihtiyaç duyduğu ama genellikle kimsenin istemediği şeyler satarlardı. Evrenin anahtarını, evrenin kilitli olduğunu bile bilmeyen insanlara satarlardı.

“Yapamıyorum,” dedi Bayan Kene doğrudan. “Ama öğretebilirim!”

Tiffany, sabahın geri kalanını süthanedeki çalışarak geçirdi. Yapılması gereken peynirler vardı.

Öğle yemeğinde ekmek ve reçel yediler. Annesi, “Bugün öğretmenlerin kasabaya geliyor,” dedi. “İşlerini bitirdiyse gidebilirsin.”

Tiffany, “Evet, daha fazla bilgi edinmek istediğim bir iki konu var,” diye onayladı.

“O zaman yanına yarım düzine havuç ve bir yumurta al. Eminim bir yumurta, o zavallıların işlerine yarar.”

Tiffany öğle yemeğini yedikten sonra yanına yarım düzine havuç ile bir yumurta aldı ve bir yumurta değerinde eğitim almaya gitti.

Köydeki oğlanların çoğu, büyüdüğü zaman babalarının yaptığı işi yapardı ya da en azından köyde bir başkasının babasının öğretebileceği bir başka işi. Kızların, büyüüp birinin karısı olması beklenirdi. Aynı zamanda okuma yazma öğrenmeleri beklenirdi, çünkü okuma yazma oğlanların beceremeyeceği kadar çok dikkat gerektiren, yumuşak ev işlerinden sayılırdı.

Bununla beraber, “Dağların öte yanında ne var?” ve “Nasıl oluyor da gökten yağmur yağıyor?” gibi detayları merak ederek zaman harcamasınlar diye oğlanların bile öğrenmesi gereken birkaç başka şey olduğunu hissedirdi herkes.

Köydeki her aile her sene Almanak'ın bir kopyasını alırdı ve Almanak bir tür eğitim sağlardı. Büyük, kalın bir kitaptı. Uzak bir yerlerde basılmıştı ve ayın evreleri, fasulye ekmek için doğru zaman gibi bir sürü detay içerirdi. Aynı zamanda, gelecek sene için birkaç kehanette bulunur, Klatch ve Hersheba gibi uzak yerlerden bahsedirdi. Tiffany, Almanak'ta Klatch'ın resmini görmüştü. Resimde çölde duran bir deve vardı. O iki şeyin ne olduğunu ancak annesi söylediği zaman öğrenebilmişti. Ve o resim Klatch'tı: Çölde bir deve. Daha fazlası var mı diye merak etmişti, ama herkesin tek bildiği bu gibiydi: “Klatch: Deve ve çöl.”

İşte sorun buydu. Engellemenin bir yolunu bulmazsanız insanlar durmaksızın soru soruyordu.

Öğretmenler bu konuda faydalı oluyordu. Tenekeçiler, gezgin demirciler, mucizeler yaratan otacılar, giysi satıcıları, falcılar ve insanların her gün ihtiyaç duymadığı ama zaman zaman faydalı bulduğu şeyler satan tüm diğer gezginlerle beraber, gruplar halinde dağlarda dolaşıyorlardı.

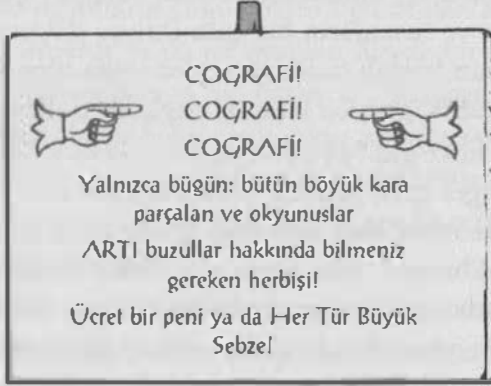
Köyden köye giderek pek çok konuda kısa dersler veriyorlardı. Diğer gezginlerden uzak duruyorlardı ve hırpani cüppeleri ile tuhaf kare şapkaları içinde oldukça gizemliyidiler. “Oluklu-sac” gibi uzun sözcükler kullanıyorlardı. Zorlu hayatlar yaşıyorlar, dinleyen herkese ders vererek kazandıkları yiyeceklerle geçiniyorlar, ders vermedikleri zaman da fırınlanmış kirpi yiyorlardı. Matematik öğretmenlerinin saydığı, astronomi öğretmenlerinin ölçtüğü, edebiyat öğretmenlerinin isim verdiği yıldızların altında uyuyorlardı. Coğrafya öğretmenleri ormanlarda kayboluyorlar ve ayı tuzaklarına yakalanıyorlardı.

İnsanlar genelde onları görünce çok memnun oluyorlardı. Ne de olsa öğretmenler, çocukların çenesini kapatmaya yetecek kadar çok şey öğretiyorlardı, ki asıl önemli olan da buydu. Ama tavuk çalmasıdır diye, gece çöktüğünde her zaman köylerden kovuluyorlardı.

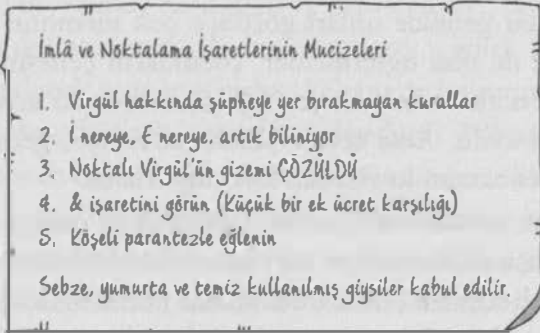
Bugün, parlak renkli minik çardaklar ve çadırlar köyün hemen dışında bir tarlaya kurulmuştu. Her birinin arkasında, çadır bezinden yüksek duvarlarla çevrilmiş küçük kare alanlar vardı ve karşılığını ödemedens dersleri dinlemeye

çalışabilecek kişilere karşı her alanın çevresinde çırak öğretmenler devriye geziyordu.

Tiffany'nin gördüğü ilk çadırın şöyle bir tabelası vardı:

Tiffany, bu öğretmenin büyük kara parçaları konusunda uzman olsa da yan bölmedeki adamdan biraz yardım alabileceğini bilecek kadar kitap okumuştı:

Onun yanındaki bölme, tarihten alınmış sahnelerle süslenmişti; daha çok birbirlerinin kafasını kesen krallar ve benzer ilgi çekici sahnelerle... Bölmenin önündeki öğretmenin üzerinde, kenarları tavşan postu ile çevrili, lime lime olmuş kırmızı bir cüppe vardı. Üzerine bayraklar tutturulmuş eski bir silindir şapka takmıştı. Elindeki küçük megafonu Tiffany'ye çevirdi:

“Çağlar Boyunca Kralların Ölümü?” dedi. “Çok eğitici, bol bol kan var!”

“İstemem,” dedi Tiffany.

“Ah, nereden geldiğini bilmen gerekir küçük hanım,” dedi öğretmen. “Yoksa nereye gittiğini nasıl bileceksin?”

“Eski bir Sızı soyundan geliyorum,” dedi Tiffany, “ve sanırım yoluma gidiyorum.”

Aradığı şeyi hayvan resimleri ile süslenmiş bir bölmede buldu. Aralarında bir de deve resmi görünce memnun oldu.

Tabela şöyle diyordu:

Faydalı Yaratıklar. Bugün: Dostumuz Kirpi

Irmakta gördüğü şeyin faydalı olup olmadığını merak etti, öğrenebileceği tek yer burası gibiydi. Bölmenin içindeki sıralara oturmuş birkaç çocuk dersin başlamasını bekliyordu, ama öğretmen boş yerleri doldurma umuduyla bölmenin önünde duruyordu hâlâ.

“Merhaba küçük kız,” dedi adam ve bu, büyük hatalarının ilkiydi yalnızca. “Sen kirpiler hakkında her şeyi öğrenmeyi istiyorsundur eminim, ha?”

“Bunu geçen yaz öğrenmişim,” dedi Tiffany.

Adam dikkatle baktı ve yüzündeki sırıtış soldu. “Ah, evet,” dedi. “Hatırlıyorum. Bir sürü... küçük soru... sormuştun.”

“Bugün bir sorunun yanıtlanmasını istiyorum,” dedi Tiffany.

“Bebek kirpilerin nasıl olduğunu sormayacaksan olur,” dedi adam.

“Hayır,” dedi Tiffany sabırla. “Zooloji hakkında.”

“Zooloji ha? Bu büyük bir laf, değil mi?”

“Hayır, aslında değil,” dedi Tiffany. “Büyüklük taslamak büyük bir laf. Zooloji aslında oldukça kısa.”

Öğretmenin gözleri daha da kısıldı. Tiffany gibi çocuklar kötü haber demekti. “Görüyorum ki akıllı bir çocuksun,” dedi. “Ama bu taraflarda zooloji öğretmeni olduğunu duymadım. Veteriner evet, ama zooloji yok. Merak ettiğin belli bir hayvan var mı?”

“Jenny Yeşil-Diş. İri dişleri, pençeleri ve çorba tabağına benzeyen gözleri olan, suda yaşayan bir canavar,” dedi Tiffany.

“Ne boy çorba tabağı? Büyük çorba tabağı mı? Belki birkaç peksimetre, hatta bir somun ekmekle yenecek eksiksiz bir porsiyon çorba çanağı mı, yoksa kastettiğin yalnızca çorba ve salata sipariş ettiğinde gelen küçük tas mı?”

“Çapı yirmi santim olan çorba tabağı,” dedi Tiffany. Hayatı boyunca çorba ve salata sipariş etmemiştir. “Ölçtüm.”

“Hımın, bu şaşırtıcı,” dedi öğretmen. “Öyle bir şey bildiğimi sanmıyorum. Hiç faydalı değil, bu kadarını biliyorum. Bana uyduruk bir yaratık gibi geldi.”

“Evet, ben de öyle düşündüm,” dedi Tiffany. “Ama yine de hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

“Eh, şu kadını deneyebilirsin. Yeni biri.”

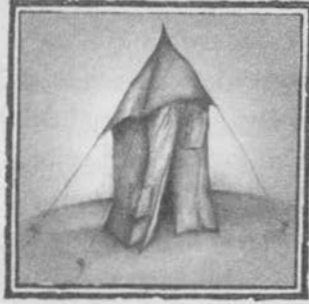
Öğretmen, başparmağını sıranın sonundaki küçük çadıra doğru yöneltti. Siyah ve oldukça hırpani bir çadırdı. Tabelası yoktu, hele ünlem işaretleri hiç yoktu.

“O ne öğretiyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi öğretmen. “Kendisi düşünce diyor, ama bunu nasıl öğretirsin bilmiyorum. Ücret bir havuç. Teşekkür ederim.”

Yaklaşığı zaman Tiffany, çadırın dışına ignelenmiş küçük bir ilan gördü. Üzerinde, bağırarak yerine fısıldayan harflerle şöyle yazıyordu:

Kolay Kolay
Unutmayacağın Bir Ders
Öğretebilirim Sana

Bölüm 2

BAYAN KENE

Tiffany ilanı okudu ve gülümsedi.

“Aha,” dedi. Vurabileceği herhangi bir tahta yoktu, bu yüzden daha yüksek sesle, “Tak, tak,” diye ekledi.

İçeriden bir kadın sesi, “Kim o?” dedi.

“Tiffany,” dedi Tiffany.

“Hangi Tiffany?” dedi ses.

“Şaka yapmaya çalışmayan Tiffany.”

“Ah... Bu umut vaadediyor. İçeri gir.”

Tiffany çadır örtüsünü kenara itti. Çadırın içi karanlık, havasız ve sıcaktı. Küçük bir masanın arkasında sıska biri oturuyordu. Çok keskin, ince bir burnu vardı ve kâğıt çiçeklerle süslenmiş, siyah bir hasır şapka takmıştı. Öyle bir yüzün üzerinde kesinlikle uygunsuz kaçıyordu.

“Sen cadı mısın?” dedi Tiffany. “Öyleysen de önemli değil.”

"Durup dururken sormak için ne tuhaf bir soru," dedi kadın. Birazcık şok geçirmiş gibi görünüyordu. "Baron'unuz bu bölgede cadılığı yasakladı, bunu biliyorsun ve senin bana söylediğin ilk şey, 'Sen cadı mısın?' Neden cadı olacağımı ki?"

"Eh, tepeden tırnağa siyahlar giymişsin," dedi Tiffany.

"Herkes siyah giyebilir," dedi kadın. "Bunun özel bir anlamı yok."

"Ve üzerinde çiçekler olan hasır şapka takmışsın," diye devam etti Tiffany.

"Aha! Bu kanıtıyor yani?" dedi kadın. "Cadılar yüksek sivri şapkalar takar. Bunu herkes bilir, aptal çocuk."

"Evet, ama cadılar aynı zamanda çok akıllıdır," dedi Tiffany sakın sakın. Kadının gözlerinde, devam etmesini söyleyen bir ışıltı vardı. "Gizli gizli dolanırlar. Muhtemelen cadıya benzemezler. Ve buraya gelen bir cadı, Baron'u tanırdı. Bu yüzden herkesin, cadıların takmadığını bildiği türden bir şapka takardı."

Kadın ona bakakaldı. "Bu inanılmaz ölçüde başarılı bir mantık yürütme," dedi sonunda. "Sen iyi bir cadı avcısı olurdu. Eskiden cadıları yaktıklarını biliyor musun? Ne tür şapka takarsam takayım sen bunun benim cadı olduğumu kanıtladığını söyledin, değil mi?"

"Eh, şapkanın üzerinde oturan kurbağa da biraz ipucu veriyor," dedi Tiffany.

"Aslında bir kara kurbağasıyım," dedi yaratık. Kağıt çiçeklerin arasından Tiffany'ye bakıyordu.

“Kara kurbağası olmak için fazla sarımsın.”

“Biraz hastayım,” dedi kurbağa.

“Ve konuşuyorsun,” dedi Tiffany.

“Benim sözümden başka kanıtın yok,” dedi kurbağa. Kâğıt çiçeklerin arasında kayboldu. “Hiçbir şey kanıtlayamazsın.”

“Üzerinde kibrit taşı mıyorsun, değil mi?” dedi kadın Tiffany’ye.

“Hayır.”

“Güzel, güzel. Yalnızca kontrol edeyim dedim.”

Kadın bir karara varmaya çalışmış gibi, Tiffany’ye uzun uzun bakarken bir sessizlik daha oldu.

“Adım Bayan Kene. Gerçekten de ben bir cadıyım. Bu bir cadı için iyi bir isim elbette,” dedi sonunda.

“Kan emen asalaktan mı bahsediyorsun?” dedi Tiffany, alnım kırıştırmak.

“Pardon?” dedi Bayan Kene soğuk soğuk.

“Kene,” dedi Tiffany. “Koyunların üzerinde olur. Ama terebentin kullanırsan...”

“Benim kastettiğim, ‘bayanken’ gibi bir tınısı olduğu,” dedi Bayan Kene.

“Ah, çinas demek istiyorsun, yani sözcük oyunu,” dedi Tiffany. “Bu durumda Bayan Kin de olabilirsin, birisine duyulan nefret, bu da ‘bayanken’ gibi geliyor kulağa. Ya da Bayan Ten olurdun, bu da...”

“Yangın çıkmış ev gibi anlaşacağımızı görebiliyorum,” dedi Bayan Kene. “Canlı kurtulan olmayabilir.”

“Gerçekten bir cadı mısın?”

“Ah, hadi ama,” dedi Bayan Kene. “Evet, evet, ben bir cadıyım. Konuşan bir hayvanım, başkalarının dilbilgisi hatalarını düzeltmek gibi bir eğilimim –*cinas* denir bu arada, *cinas* değil– ve burnumu başkalarının işlerine sokma aşkım var ve evet, bir de *sivri tepeli şapkam*.”

“Yayı şimdi çalıştırabilir miyim?” dedi kurbağa.

“Evet,” dedi Bayan Kene, gözlerini Tiffany’den ayırmadan. “Yayı çalıştırabilirsin.”

“Yayı çalıştırmak hoşuma gidiyor,” dedi kurbağa, şapkanın arkasına emekleyerek.

Bir tıkırtı ve ağır bir *tuap–tuap* sesi duyuldu. Şapkanın ortası, kâğıt çiçeklerin arasında yavaşça, duraksayarak yükseldi. Kâğıt çiçekler düştü.

“Şey...” dedi Tiffany.

“Bir sorun mu var?” dedi Bayan Kene.

Son bir *tuap* sesi ile şapkanın tepesi mükemmel bir koni oluşturdu.

“Hemen kaçıp Baron’a söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?” dedi Tiffany.

“Çünkü bunu yapmak için en ufak bir arzu bile duymuyorsun,” dedi Bayan Kene. “Kesinlikle büyülendin. Sen bir cadı *olmak* istiyorsun, haksız mıyım? Muhtemelen bir çalı süpürgesine binip uçmak istiyorsun, değil mi?”

“Ah, evet!” Tiffany sık sık uçmayı düşlemişti. Bayan Kene’nin bir sonraki sözleri yeryüzüne indirdi onu.

“Gerçekten mi? Çok kalın don giymek hoşuna mı gidiyor? İnan bana, uçman gerekiyorsa iki kat yünlü don, üzerine de çadır bezinden bir tane giymen gerekiyor, ki ne kadar dantel dıkersen dik bunun hiç de kadınsı olmadığını sana söylemem gerek. Yukarısı gerçekten soğuk olabiliyor. İnsanlar bunu unutuyor. Sonra bir de çalı süpürgesindeki dikenler var. Bana dikenleri sorma. Dikenlerden bahsetmeyeceğim.”

“Ama seni sıcak tutacak bir büyü kullanamıyor musun?” dedi Tiffany.

“Kullanabilirdim. Ama bir cadı bu tür şeyler yapmaz. Bir kez ısınmak için büyü kullanırsan, başka şeyler için de büyü kullanmaya başlarsın.”

“Ama bir cadının yapması gereken de bu değil mi...” diye başladı Tiffany.

“Büyü öğrendiğin zaman, yani gerçekten büyü öğrendiğin zaman, büyü hakkında öğrenebildiğin her şeyi öğrendiğin zaman, işte o zaman en önemli dersi hâlâ öğrenmemiş olursun,” dedi Bayan Kene.

“Nedir o?”

“Büyü kullanmamayı. Cadılar gerçekten gerekli olmadığı sürece büyü kullanmaz. Zor iştir, kontrol etmesi güçtür. Biz başka şeyler yaparız. Bir cadı olan biten her şeye dikkat eder. Bir cadı kafasını kullanır. Bir cadı kendinden emindir. Bir cadının her zaman bir parça ipi vardır...”

“Benim de her zaman bir parça ipim olur!” dedi Tiffany.
“Her zaman işe yarar!”

“Güzel. Gerçi cadılıkta ipten daha fazlası vardır. Bir cadı küçük detaylardan zevk alır. Bir cadı her şeyin arkasını ve çevresini görür. Bir cadı çoğu kişinin gördüğünden daha fazlasını görür. Bir cadı her şeyi başka açılardan görür. Bir cadı nerede olduğunu, *ne zaman* olduğunu bilir. Bir cadı Jenny Yeşil–Diş’i görürdü.” diye ekledi. “Ne oldu?”

“Jenny Yeşil–Diş’i gördüğümü nereden bildin?”

“Ben bir cadıyım. Tahmin et,” dedi Bayan Kene.

Tiffany çadırda çevresine bakındı. Gözleri loşluğa alışmış olsa da görececek çok şey yoktu. Dışarıdaki dünyanın sesleri, kalın çadır bezinden süzülüp geliyordu.

“Sanırım...”

“Evet?” dedi cadı.

“Sanırım ben öğretmene söylerken duydun.”

“Doğru. Yalnızca kulaklarımı kullandım,” dedi Bayan Kene. Mürekkep dolu tabaklar hakkında hiçbir şey söylemedi. “Çapı yirmi santim olan cinsten tabaklar kadar iri gözleri olan bu canavardan bahset. Çorba tabakları konuya nerede giriyor?”

“Bendeki masal kitabı bu canavarı anlatıyor,” diye açıkladı Tiffany. “Jenny Yeşil–Diş’in çorba tabağı boyunda gözleri olduğunu söylüyor. Bir resim var, ama iyi bir resim değil. Bu yüzden kesin olarak bilebilmek için çorba tabağını ölçtüm.”

Bayan Kene çenesini eline yasladı ve Tiffany’ye tuhaf tuhaf gülümsedi.

“Doğru yapmışım, değil mi?” dedi Tiffany.

“Ne? Ah, evet. Evet. Hm... evet. Çok... kesin. Devam et.”

Tiffany ona Jenny ile savaşım anlattı, ama Bayan Kene kızmasın diye Wentworth'ten bahsetmedi. Bayan Kene dikkatle dinledi.

“Neden kızartma tavası?” dedi. “Bir sopa bulabilirdin.”

“Kızartma tavası daha iyi bir fikir gibi geldi,” dedi Tiffany.

“Hah! Öyleydi de. Sopa kullansaydın Jenny ktır ktır yerdi seni. Kızartma tavası demirden yapılmıştır. O türden yaratıklar demire direnemezler.”

“Ama bu masal kitabından çıkmış bir canavar!” dedi Tiffany. “Bizim küçük ırmağımızda ne işi var?”

Bayan Kene bir süre Tiffany'ye baktı, sonra, “Neden cadı olmak istiyorsun Tiffany?” dedi.

Uslu Çocuğun Peri Masalları Kitabı ile başlamıştı. Aslında, muhtemelen bir sürü şeyle başlamıştı, ama daha çok masallarla.

Küçükken annesi okuyordu onları ona, sonra kendi kendine okumuştı. Ve bütün masallarda, bir yerlerde cadı vardı. *Kötü, yaşlı cadı.*

Ve Tiffany düşünmüştü: *Kanıt nerede?*

Masallar cadının *neden* kötü olduğunu hiç söylemiyordu. Yaşlı bir kadın olmak, yapayalnız olmak, dişlerin

olmadığı için tuhaf görünmek sana cadı *denmesi için yeterliydi.*

Aslında kitap, hiçbir şeyin *kanıtını* göstermiyordu. ‘Yakışıklı prens’ten bahsediyordu... Gerçekten yakışıklı mıydı, yoksa sırf prens olduğu için mi insanlar ona yakışıklı diyordu? ‘Ay parçası kadar güzel kız’a gelince... eh, hangi ay? Kış ortasında ayın yüzünü bile görmüyorlardı! Masallar düşünmeni istemiyordu, yalnızca anlamlara inanmanı istiyordu...

Bir de yaşlı cadının tamamen pastadan yapılmış ya da dev bir tavuk ayağının çevresinde uzanan tuhaf bir kulübede yaşadığını, hayvanlarla konuştuğunu ve büyü yapabildiğini anlatıyorlardı.

Tiffany, tuhaf bir kulübede yapayalnız yaşayan tek bir yaşlı kadın tanıdığı...

Eh, hayır. Bu çok doğru değildi. Ama *ortalıkta dolanan*, tuhaf bir evde yaşayan tek bir yaşlı kadın tanıdığı ve o kadın Sızı Nine’ydi. Sızı Nine büyü yapabiliyordu; koyun büyü... Hayvanlarla da konuşuyordu ama Sızı Nine’de kötü olan hiçbir taraf yoktu. Bu, masallara inanmamak gerektiğini *kanıtlıyordu.*

Bir de *diğer* yaşlı kadın vardı, *herkesin* cadı olduğunu söylediği kadın. O kadının başına gelenler Tiffany’yi çok... düşündürmüştü.

Her neyse, cadıları kendini beğenmiş yakışıklı prenslere ve özellikle de kafası bir böcek kadar bile çalışmayan

aptal kikirdek prenseslere tercih ederdi. O prenseslerin bir de harika sarı saçları olurdu ve Tiffany'nin harika sarı saçları yoktu. Onun saçları kahverengiydi, sadece kahverengi. Annesi, kestane rengi, bazen de kumral diyordu, ama Tiffany saçlarının kahverengi olduğunu biliyordu. Kahverengi, tıpkı gözleri gibi kahverengi. Toprak gibi kahverengi. Peki kitabın kahverengi gözleri ve kahverengi saçları olan insanlar için bir macerası var mıydı? Yo, yo, yo... Masalları olanlar, mavi gözlü sarışınlar ve yeşil gözlü kızıl kafalardı. Kahverengi saçlarınız varsa muhtemelen yalnızca bir hizmetkâr, bir oduncu ya da öyle bir şeydiniz. Ya da sütçü. Eh, peynir konusunda gerçekten iyi olsa bile olacak iş değildi bu. Prens olamıyordu, asla prenses olmayacaktı ve oduncu olmak da istemiyordu, bu yüzden cadı olacak ve her şeyi bilecekti, tıpkı Sızı Nine gibi...

"Sızı Nine kim?" dedi bir ses.

Sızı Nine kim? İnsanlar şimdi de bunu sormaya başlayacaktı. Yanıt şuydu: Sızı Nine her neyse, oradaydı işte. O hep oradaydı. Tüm Sızı ailesinin yaşamları Sızı Nine çevresinde dönüyor gibiydi. Sızı Nine'nin tepelerdeki eski, teherlekli çoban kulübesinin içinde olduğu ve onları izlediği inancıyla köyde kararlılar veriliyor, işler yapılıyor, yaşam sürüyordu.

O, tepelerin sessizliğiydi. Belli bu yüzden Tiffany'ye karşı o mahçup ve çekingen sevgiyi besliyordu. Ablaları gevezelik ediyordu ve Nine gürültüden hoşlanmıyordu. Tiffany kulübedeyken gürültü yapmıyordu. Orada olmaya bayılıyordu. Akbabaları izliyor, sessizliğin sesini dinliyordu.

Orada, tepelerde sessizliğin bir sesi vardı. Canlı ve cansız varlıkların otlaklara kadar süzülen sesleri... İnsan sesleri bir şekilde sessizliği daha derin ve karmaşık kılıyordu. Sızı Nine bu sessizliğe sarınyor, onun içinde Tiffany'ye de yer açıyordu. Çiftlikte her zaman çok fazla koşturmaca vardı. Yapacak bir sürü işi olan bir sürü insan. Sessizlik için yeterince zaman yoktu. Dinlenmek için zaman yoktu. Ama Sızı Nine sessizdi ve her zaman dinlerdi.

“Ne?” dedi Tiffany gözlerini kırıştırarak.

“Dedin ki, Sızı Nine beni her zaman dinlerdi,” dedi Bayan Kene.

Tiffany yutkundu. “Sanırım ninem birazcık cadıydı,” dedi, bir parça gururla.

“Gerçekten ini? Nereden biliyorsun?”

“Şey, cadılar insanlara lanet okuyabilir, değil mi?” dedi Tiffany.

“Öyle denir,” dedi Bayan Kene diplomatik bir biçimde.

“Eh, babanı, Sızı Nine küfrettiği zaman gökyüzünün morardığını söylerdi,” dedi Tiffany.

Bayan Kene öksürdü. “Şey, küfür dersin, küfür gerçek lanet okumak gibi değildir. Küfür daha çok, kahrol, belanı bul, düş geber gibi şeylerdir. Lanet okumaksa daha çok, ‘Umarın burnun pıllar ve kulakların uçar gider’ gibi şeylerdir.”

“Sanırım Nine'min küfürleri bundan daha fazlasıydı,” dedi Tiffany, çok kesin bir sesle. “Ve köpekleriyle konuşurdu.”

“Peki onlara ne tür şeyler söylerdi?” dedi Bayan Kene.

“Ah, gel ve git ve bu işi gör gibi şeyler,” dedi Tiffany. “Köpekleri, her zaman onun söylediğini yapardı.”

“Ama bunlar yalnızca çoban köpeği komutları,” dedi Bayan Kene önemsemezce. “Bu pek cadılık sayılmaz.”

“Eh, ama yine de onları özdeş hayvan yapar, değil mi?” diye terslendi Tiffany, sinirlenerek. “Cadıların özdeş denen, konuşabildikleri hayvanları vardır. Tıpkı senin kurbağan gibi.”

“Ben özdeş değilim,” dedi bir ses, kâğıt çiçeklerin arasından. “Yalnızca biraz küstahım.”

“Ayrıca her tür bitkiyi bilirdi,” diye ısrar etti Tiffany. Tiffany’nin bütün gün tartışması gerekse bile Sızı Nine cadı olacaktı. “Her şeyi tedavi edebiliyordu. Babam, Nine’nin çoban böreğinin, kuzuların ayağa kalkıp melemesini bile sağlayabileceğini söylerdi.” Tiffany sesini alçalttı. “Kuzuları hayata döndürebiliyordu...”

Baharda ve yazın Sızı Nine’yi nadiren evde görebilirsiniz. Senenin çoğunu eski, tekerlekli kulübede uyuyarak geçirirdi. Kulübe, sürülerin peşinden otlaklarda gezdirilebiliyordu. Ama Tiffany’nin yaşlı kadını çiftlik evinde gördüğünü hatırladığı ilk seferde, Sızı Nine ateşin önünde diz çökmüş, koca, kara fırına ölü bir kuzu yu koyuyordu.

Tiffany haykırmış, haykırmıştı. Nine onu nazikçe ve biraz da çekinerek kaldırmış, kucağına oturtmuş, “şşş, şşş, benim küçük yegirmim,” demişti. Çoban köpekleri Gökgünültüsü ve

Yıldırım da köpeksi bir hayret içinde oturdukları yerden onu izlemişti. Nine, çocukların yanında kendini pek rahat hissetmezdi, çünkü çocuklar melemezdi.

Tiffany nefesi kesilip ağlamayı bıraktığında Nine onu kilimin üzerine bırakmış, fırını açmıştı ve Tiffany kuzunun yeniden canlanmasını izlemişti.

Tiffany biraz daha büyüdüğünde “yegirni”nin, çobanların eski dilinde yirmi anlamına geldiğini öğrenmişti. Yaşlı insanlar, özel olduğunu düşündükleri şeyleri sayarken hâlâ kullanıyorlardı o dili. Tiffany, Sızı Nine’nin yirminci torunu ydu.

Biraz daha büyüdüğünde ılıştırma fırınına da anlamıştı. O fırın asla, eh, ılıktan daha sıcak olmuyordu. Annesi ekmeğin hamurunu, kabarması için oraya koyuyordu, kedi Sıçantorbası o fırında, bazen hamurun üzerinde uyuyordu. Yalnızca, karlı bir gecede doğan ve soğuktan ölmek üzere olan zayıf bir kuzuyu canlandırmak için kullanılan bir yerdi. Bu işe yarıyordu. Büyü falan yoktu. Ama o zamanlar büyülüydü. Ve sırf nasıl olduğunu öğrendiniz diye büyülü olmayı bırakmıyordu.

“Güzel, ama yine de pek cadılık değil bu,” dedi Bayan Kene, büyüyü yine bozarak. “Her durumda, cadı olmak için cadı bir atan olması gerekmiyor. Kalıtımın faydası oluyor elbette.”

“Yeteneklerinin olması gibi mi?” dedi Tiffany, alnını kırıştırarak.

“Kısmen, sanırım,” dedi Bayan Kene. “Ama benim aklımdaki, örneğin, sivri şapkalardı. Sivri şapkasını sana

bırakacak bir büyükannen varsa, bu epey masraftan kurtarır seni. Sivri şapka bulmak inanılmaz ölçüde zordur, özellikle de yıkılan çiftlik evlerine dayanacak kadar sağlam olanları bulmak. Bayan Sızı'nın öyle bir şeyi var mıydı?"

"Sanmıyorum," dedi Tiffany. "Hava çok soğumadığı sürece pek şapka takmazdı. Eski bir tahıl çuvalını başlık gibi takardı. Şey... bu sayılır mı?"

Bayan Kene ilk defa biraz daha az sert göründü. "Muhtemelen, muhtemelen," dedi. "Kız ya da erkek kardeşlerin var mı Tiffany?"

"Altı ablam var," dedi Tiffany. "En küçükleri benim. Çoğu artık bizimle yaşamıyor."

"Ve sonra küçük, sevgili erkek kardeşin doğduğu için ailenin bebeği olmaktan çıktın," dedi Bayan Kene. "Hem de tek oğlan çocuk. Güzel bir sürpriz olmalı."

Tiffany, Bayan Kene'nin gülümsemesini aniden biraz sinir bozucu bulmaya başladı.

"Erkek kardeşimi nereden biliyorsun?" dedi.

Gülümseme soldu. Bayan Kene, bu çocuk zeki, diye düşündü. "Yalnızca bir tahmin," dedi. Kimse, birini gizlice gözetlediğini itiraf etmekten hoşlanmaz.

"Üzerimde persikoloji mi kullanıyorsun?" dedi Tiffany hararetle.

"Sanırım psikoloji demek istiyorsun," dedi Bayan Kene.

"Her neyse," dedi Tiffany. "Annemle babam üzerine titrediği ve onu şımarttığı için onu sevmediğimi düşünüyorsun, değil mi?"

“Eh, akhma gelmedi değil,” dedi Bayan Kene ve gizli gizli gözetleme konusunda endişelenmekten vazgeçti. O bir cadıydı, o kadar. “Sanırım bana ipucu veren korkunç bir canavar için onu yem olarak kullanmandı.”

“O yalnızca bir başbelası!” dedi Tiffany. “Zamanımı alıyor, hep ona bakmam gerekiyor ve o her zaman şeker istiyor. Hem, hızlı düşünmem gerekiyordu,” diye devam etti.

“Kesinlikle,” dedi Bayan Kene.

“Sızı Nine olsa ırmağımızdaki canavarlar hakkında bir şeyler yapardı,” dedi Tiffany, duymazdan gelerek. “Kitaplardan çıkmış canavarlar bile olsa.” İhtiyar Aksiye Hanım’ın başına gelenler konusunda da bir şeyler yapardı, diye ekledi kendi kendine. O olsa sesini yükseltirdi ve insanlar dinlerdi. .. Nine konuştuğu zaman hep dinlerlerdi. *Sesleri olmayanlar için sesini yükselt*, derdi her zaman.

“Güzel,” dedi Bayan Kene. “Öyle yapardı. Cadılar her şeyle ilgilenir. Jenny’nin sıçradığı yerde ırnağın çok sık olduğunu söyledin, değil mi? Ve dünya bulanık ve titrek görünüyordu. Bir fısırtı var mıydı?”

Tiffany gülümsedi. “Evet, kesinlikle vardı!”

“Ah! Kötü şeyler oluyor.”

Tiffany endişelendi.

“Ben durdurabilir miyim?”

“İşte şimdi biraz etkilendim,” dedi Bayan Kene. “Ben durdurabilir miyim, dedin; biri durdurabilir mi, değil; biz durdurabilir miyiz, de değil. Bu iyi. Sorumluluk kabul

ediyorsun. Bu iyi bir başlangıç. Kafan sakın. Ama hayır, sen durduramazsın.”

“Jenny Yeşil-Dişi patakladım!”

“Şanslı bir vuruştı,” dedi Bayan Kene. “Karşına ondan daha kötüler çıkabilir, man bana. Burada büyük boyutlarda bir istila başlayacağına inanıyorum ve ne kadar akıllı olursan ol kızım, karlı bir gecede sizin, yalnız kalmış kuzularınızdan biri kadar şansın var ancak. Sen uzak dur. Ben yardım getirmeye çalışırım.”

“Ne, Baron’dan mı?”

“Üstüme iyilik sağlık, hayır. Onun hiç faydası olmaz.”

“Ama o bizi koruyor,” dedi Tiffany. “Annem öyle diyor.”

“Öyle mi?” dedi Bayan Kene. “Kimden koruyor? Demek istediğim, kime karşı koruyor?”

“Şey, bilirsin... saldırıdan, sanırım. Diğer baronlardan, diyor babam.”

“Ordusu büyük mü?”

“Şey, ee, Çavuş Roberts var, Kevin, Neville ve Trevor var,” dedi Tiffany. “Onları hepimiz tanırız. Daha çok şato-yu koruyorlar.”

“Aralarında büyülü güçleri olan var mı?” dedi Bayan Kene.

“Bir kez Neville’in iskambil numaraları yaptığını gördüm,” dedi Tiffany.

“Partiler için muhteşem, ama muhtemelen Jenny gibi birine karşı bile pek işe yaramaz,” dedi Bayan Kene. “Başk... Burada başka hiç cadı yok mu?”

Tiffany duraksadı.

“Yaşlı Aksiyeye Hanım vardı,” dedi. Ah, evet. İşte o, tuhaf bir kulübede yapayalnız yaşardı...

“Güzel isim,” dedi Bayan Kene. “Ama daha önce işittiyimi söyleyemem. Nerede?”

“Geçen kış, karda öldü,” dedi Tiffany yavaşça.

“Şimdi de söylemediğin kısmı söyle,” dedi Bayan Kene, bıçak kadar keskin bir sesle.

“Şey... insanlar dilendiğini düşünüyordu, ama kimse ona kapısını açmadı ve şey... soğuk bir geceydi ve... o öldü.”

“Ve o bir cadıydı, öyle mi?”

“Herkes onun cadı olduğunu söylüyordu,” dedi Tiffany. Gerçekten de bundan bahsetmek istemiyordu. Buralardaki köylerde yaşayan kimse bundan bahsetmek istemiyordu. Kimse ormandaki kulübenin yıkıntularına da gitmek istemiyordu.

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Şey...” Tiffany kıvrandı. “Yani... Baron’un Roland adlı bir oğlu vardı. Yalnızca on iki yaşındaydı, sanırım. Geçen yaz yalnız başına ormanda at binmeye gitti ve köpekleri onsuz döndü.”

“Aksiyeye Hanım o ormanda mı yaşıyordu?” dedi Bayan Kene.

“Evet.”

“Ve insanlar oğlanı onun öldürdüğünü düşündü, öyle mi?” dedi Bayan Kene. İçini çekti. “Muhtemelen fırında pişirdiğini falan düşünmüşlerdir.”

“Hiç öyle söylemediler,” dedi Tiffany. “Ama sanırım öyle bir şeydi, evet.”

“Peki atı döndü mü?” dedi Bayan Kene.

“Hayır,” dedi Tiffany. “Bu tuhaftı, çünkü tepelerde herhangi bir yerde ortaya çıksa insanlar tanırды...”

Bayan Kene ellerini kavuşturdu, burnunu çekti ve hiç eğlenti taşımayan bir şekilde gülümsedi.

“Kolayca açıklanabilir,” dedi. “Aksiye Hanım’ın gerçekten büyük bir fırını olmalı, ha?”

“Hayır, aslında oldukça küçüktü,” dedi Tiffany. “Yalnızca yirmi beş santim derinliğinde.”

“İddiaya girerim Aksiye Hanım’ın hiç dişi yoktu ve kendi kendine konuşurdu, değil mi?” dedi Bayan Kene.

“Evet. Bir kedisi vardı. Gözlerini de kısıyordu,” dedi Tiffany. Sonra geri kalanlar ağızından sel gibi boşandı: “Bu yüzden, oğlan kaybolduğu zaman Aksiye Hanım’ın kulübesine gittiler, fırının içine baktılar, bahçesini kazdılar, yaşlı kedisini ölene dek taşıdılar, kadını kulübesinden çıkarttılar, eski kitaplarını odanın ortasına yığıdılar ve ateşe verdiler, evi yaktılar ve herkes onun yaşlı bir cadı olduğunu söyledi.”

“Kitapları yaktılar,” dedi Bayan Kene ifadesiz bir sesle.

“Çünkü içinde eski yazılar var dediler,” dedi Tiffany. “Bir de yıldız resimleri.”

“Sen bakmaya gittiğinde yıldız resmi var mıydı?” dedi Bayan Kene.

Tiffany aniden üşüdüğünü hissetti. “Nereden bildin?” dedi.

“İyi bir dinleyiciyimdir. Ee, var mıydı?”

Tiffany içini çekti. “Evet, ertesi gün kulübeye gittim. Sayfaların bazıları sıcaktan havalanıp süzölmüştü. Bir sayfa parçası buldum. Üzerinde eski harfler ve mavi–altın kenar süsleri vardı. Kediye de gömdüm.”

“Kediye sen mi gömdün?”

“Evet! Birinin gömmesi gerekiyordu!” dedi Tiffany haretle.

“Fırını da ölçtün,” dedi Bayan Kene. “Ölçtüğünü biliyorum, çünkü biraz önce derinliğini söyledin.” Çorba tabaklarını da ölçüyorsun, diye ekledi Bayan Kene kendi kendine. Ben burada ne buldum?

“Şey, evet. Ölçtüm. Demek istediğim... küçücüktü! Hem, oğlam ve atını büyüyle yok edebiliyorsa, neden onu yakalamaya gelen adamları da büyüyle yok etmedi ki? Hiç mantıklı gelmiyor!”

Bayan Kene elini sallayarak susturdu onu. “Sonra ne oldu?”

“Sonra Baron, kimsenin kadınla işi olmayacağını söyledi,” dedi Tiffany. “Bölgede bulunan bütün cadıların bağlanacağını ve gölete atılacağını söyledi. Şey, tehlikede olabilirsiniz,” diye ekledi kararsızca.

“Dişlerimle düğüm çözebilirim ve Quirm Genç Hanım Koleji’nde Altın Yüzme Sertifikası aldım,” dedi Bayan Kene. “Giysilerim üzerimdeyken yüzme havuzuna atlayarak egzersiz yaptığım onca zaman, boşa gitmemiş zamandır.” Öne eğildi. “Aksiye Hanım’ın başına neler geldiğini tahmin edebiliyorum,” dedi. “Kar yağana kadar yaşadı, değil mi? Ambarlardan yiyecek çaldı ve erkekler ortalıklarda yokken muhtemelen kadınlar arka kapıdan ona yemek verdi, değil mi? Herhalde büyük oğlanlar da onu gördüklerinde ona bir şeyler fırlatmışlardır.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” dedi Tiffany.

“Çok fazla hayal gücü gerekmiyor, inan bana,” dedi Bayan Kene. “Üstelik o bir cadı değildi, değil mi?”

“Bence kimseye faydası olmayan, birazcık kokan ve dişleri olmadığı için tuhaf görünen yaşlı ve hasta bir kadından başka bir şey değildi,” dedi Tiffany. “Yalnızca masallardaki cadılara benziyordu. Yarım akıllı biri bile görebilirdi bunu.”

Bayan Kene içini çekti. “Evet. Ama bazen akla ihtiyacın olduğunda yarım akıllı birini bulmak bile çok güçtür.”

“Cadı olmak için bilmem gerekenleri sen bana öğretmez misin?” dedi Tiffany.

“Aksiye Hanım’ın başına gelenlerden sonra neden *hala* cadı olmak istediğini anlat bana.”

“Bu tür şeyler bir daha olmasın diye,” dedi Tiffany.

Yaşlı cadının kedisini bile gömmüş, diye düşündü Bayan Kene. Nasıl bir çocuk bu?

“Güzel yanıt. Bir gün düzgün bir cadı olabilirsin,” dedi. “Ama ben insanlara cadı *olmayı* öğretmem. Ben insanlara cadıları öğretirim. Cadılar özel bir okulda eğitim görürler. Ben yalnızca, eğer iyiyseler, yolu gösteririm onlara. Bütün cadıların özel ilgi alanları vardır ve ben çocukları severim.”

“Neden?”

“Çünkü çocukları fırına sığdırmak daha kolaydır,” dedi Bayan Kene.

Ama Tiffany korkmadı, yalnızca sinirlendi.

“Söylediğin, çok kötü bir şey,” dedi.

“Eh, cadıların iyi olması gerekmiyor,” dedi Bayan Kene, masanın altından geniş, siyah bir torba çıkararak. “Dikkatle dinlediğini gördüğüme memnun oldum.”

“Gerçekten de cadılar için bir okul var mı?” dedi Tiffany.

“Bir anlamda, evet,” dedi Bayan Kene.

“Nerede?”

“Çok yakında.”

“Büyülü mü?”

“Çok büyülü.”

“Harika bir yer mi?”

“Eşi benzeri yok.”

“Oraya büyüyle gidebilir miyim? Beni oraya, tek boynuzlu bir at falan mı taşıyor mesela?”

“Neden taşısın ki? Tek boynuzlu at dediğın ucu sivri biten kocaman bir at yalnızca. Bu kadar heyecanlanacak bir şey değil,” dedi Bayan Kene. “Ve ücretim bir yumurta, lütfen.”

“Okulu tam olarak nerede bulabilirim?” dedi Tiffany, yumurtayı uzatarak.

“Aha!.. Yumru kök sorusu, bana sorarsan,” dedi Bayan Kene. “İki havuç, lütfen.”

Tiffany havuçları uzattı.

“Teşekkür ederim. Hazır mısınız? Cadı okulunu bulmak için buraya yakın yüksek bir yere git, zirveye tırman, gözlerini aç...” Bayan Kene duraksadı.

“Evet?”

“... ve gözlerini yine aç.”

“Ama...” diye başladı Tiffany.

“Başka yumurtan var mı?”

“Hayır, ama...”

“Daha fazla eğitim yok o zaman. Ama sana soracak bir sorum var.”

“Yumurtan var mı?” dedi Tiffany hemen.

“Hah! Irmağın kıyısında başka bir şey gördün mü, Tiffany?”

Çadır sessizlikle doldu. Tiffany ve Bayan Kene birbirlerinin gözlerine bakarken dışarıdan kötü imlâ ve tutarsız coğrafya bilgileri süzülüp geldi.

“Hayır,” diye yalan söyledi Tiffany.

“Emin misin?” dedi Bayan Kene.

“Evet.”

Bakışma yarışmasına devam ettiler. Ama Tiffany bakışma yarışında bir kediyi bile yenebilirdi.

“Anlıyorum,” dedi Bayan Kene, bakışlarını kaçırarak. “Pekâlâ. Bu durumda, lütfen söyle bana... biraz önce çadırımın dışında durduğunda, benim, kendini beğenmiş olduğunu düşündüğüm bir ses tonu ile ‘Aha’ dedin. Düşündüğün şu muydu: Kapisında gizemli küçük bir ilan bulunan tuhaf, küçük, siyah bir çadır bu, demek ki içeri girmek bir maceranın başlangıcı olabilir. Yoksa düşündüğün şu muydu: Bu, Aksiye Hanım’ın olduğunu düşündükleri gibi kötü bir cadının çadırı olabilir ve bu cadı ben içeri girer girmez bana korkunç bir büyü yapabilir. Sorun değil, alık alık bakmayı bırakabilirsin. Gözlerin sulanmaya başladı.”

“Söylediğin iki şeyi de düşündüm,” dedi Tiffany gözlerini kırpıştırarak.

“Yine de içeri girdin. Neden?”

“Öğrenmek için.”

“Güzel yanıt. Cadılar doğaları gereği meraklıdırlar,” dedi Bayan Kene ayağa kalkarak. “Eh, gitmeliyim. Umarım yine görüşürüz. Ama sana bedavaya biraz tavsiye vereyim.”

“Bana bir şeye mal olacak mı?”

“Ne? Şimdi bedava dedim ya!” dedi Bayan Kene.

“Evet, ama babam, bedava tavsiye genelde pahalıya patlar, der,” dedi Tiffany.

Bayan Kene burnunu çekti. “Bu tavsiyenin paha biçilmez olduğunu düşünebilirsin,” dedi. “Dinliyor musun?”

“Evet,” dedi Tiffany.

“Güzel. Şimdi... kendine güvenirsen...”

“Evet?”

“... ve düşlerine inanırsan...”

“Evet?”

“... ve yıldızını izlersen...” diye devam etti Bayan Kene.

“Evet?”

“... yine de *kendi zamanlarını* sıkı çalışarak, bir şeyler öğrenerek geçiren ve o kadar tembel olmayan insanlardan dayak yersin. Hoşça kal.”

Çadır daha da karardı sanki. Gitme zamanı gelmişti. Tiffany kendini meydanda buldu. Diğer öğretmenler çadırlarını söküyorlardı.

Çevresine bakınmadı. Çevresine bakınmaması gerektiğini biliyordu. Ya çadır hâlâ orada olacaktı, ki hayal kırıklığı yarattırdı bu, ya da gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuş olacaktı, ki bu da endişe verici olurdu.

Eve yollandı ve kızıl kafalı küçük adamlardan bahsetmeli miydi, diye merak etti. Bir sürü sebepten dolayı bahsetmemişti. Artık onları gerçekten gördüğünden emin değildi; kızıl kafalı küçük adamların onlardan bahsetmesini

istemeyeceğini hissediyordu ve Bayan Kene'nin bilmediği bir şey olması hoştu. Evet. En iyi kısmı buydu. Tiffany'ye göre Bayan Kene biraz fazla akıllıydı.

Eve giderken köyün hemen dışındaki Ağrı Tepesi'ne tırmandı. Çok büyük bir tepe değildi. Çiftliğin üzerindeki otlaklar kadar bile yüksek değildi, dağlarla kesinlikle boy ölçüşemezdi.

Tepe daha bir... yuva hissi veriyordu. Zirvesinde, hiçbir şeyin yetişmediği bir düzlük vardı ve Tiffany bir zamanlar bir kahramanın orada bir ejderha ile savaştığını ve ejderhanın kanının, döküldüğü yeri kavurduğunu anlatan bir masal olduğunu biliyordu. Bir başka masal, tepenin altında bir yığın hazine olduğunu, hazinenin ejderha tarafından *korunduğunu* anlatıyordu. Bir başkası ise orada som altından zırh içinde bir kralın gömülü olduğunu... Tepe hakkında bir sürü masal vardı; o masalların ağırlığı altında çökmemiş olması şaşırtıcıydı.

Tiffany çıplak toprağın üzerinde durdu ve manzaraya baktı.

Köyü, ırmağı, Yuva Çiftliği'ni, Baron'un şatosunu görebiliyordu. Bildiği çayırlikların ötesinde gri koruluklar ve fındalıklar vardı.

Gözlerini kapattı ve yeniden açtı. Gözlerini kırıştırdı ve onları *yine* açtı.

Büyülü kapı yoktu, birden ortaya çıkan gizli bir bina yoktu, tuhaf işaretler yoktu.

Ama bir an hava uğuldadı ve kar kokusu geldi.

Eve döndüğü zaman sözlükte "istila" sözcüğünün anlamına baktı. "Bir ülkeyi zorla ele geçirmek" demekti.

Büyük boyutlarda bir istila, demişti Bayan Kene.

Ve şimdi, minik görünmez gözler Tiffany'yi rafın tepesinden izliyordu...

Bölüm 3

GADI AVI

Bayan Kene şapkasını çıkardı, elini içine daldırdı ve bir parça iplik çıkardı. Şapka minik tıktırılar ve pıtırılarla çökerek oldukça eski bir hasır şapka görüntüsü aldı. Bayan Kene, kâğıt çiçekleri yerden aldı ve dikkatle şapkasına taktı.

Sonra, "Püf!" dedi.

"Çocuğun öylesine çekip gitmesine izin veremezsin," dedi masanın üzerinde oturmakta olan kurbağa.

"Nasıl yani?"

"O kızın Birinci Görü ve İkinci Şüphe sahibi olduğu açık. Bu güçlü bir birleşimdir."

"O kız küçük bir bilgiç," dedi Bayan Kene.

"Evet. Tıpkı senin gibi. Seni etkiledi, değil mi? Etkilediğini biliyorum, çünkü ona oldukça kötü davrandın. Seni etkileyen insanlara her zaman aynı şeyi yaparsın."

“Seni su kurbağasına çevirmemi mi istiyorsun?”

“Eh, bir bakalım...” dedi kurbağa alayla. “Daha iyi bir deri, daha iyi bacaklar, bir prenses tarafından öpülme olasılığı yüzde bir daha fazla... neden olmasın, evet. Hazır olduğun anda bayan.”

“Kara kurbağası olmaktan daha kötü şeyler vardır,” dedi Bayan Kene uğursuz uğursuz.

“Bir ara dene,” dedi kurbağa. “Her neyse, ben kızı sevdim.”

“Ben de öyle,” dedi Bayan Kene çabucak. “Buradaki ahmakların cadı olduğunu düşündükleri için yaşlı bir hanımı öldürdüklerini duyuyor ve bunu bir daha denemesinler diye kendisi cadı olmaya karar veriyor. Çiftliğindeki ırmaktan bir canavar çıkıyor ve kız, kızartma tavasını canavarın kafasına geçiriyor! Her yöre kendi cadısını bulur, diye bir deyim duymuş muydun? İddiaya girerim burada olan bu. Ama bir *tebeşir* cadısı?.. Cadılar granit sever, bazalt sever, derinliklere kadar sağlam kayalık sever! Tebeşirin ne olduğunu biliyor musun?”

“Sen bana söyleyeceksin,” dedi kurbağa.

“Milyonlarca sene önce ölen milyarlarca, milyarlarca minik, savunmasız küçük deniz yaratıklarının kabukları,” dedi Bayan Kene. “Tebeşir dediğin... minik, minicik kemikler. Yumuşak. Islak. Rutubetli. Kireçtaşı bile bundan daha iyidir. Ama... kız tebeşir üzerinde büyümüş, ama aynı zamanda zorlu ve zeki. Cadı olarak doğmuş. *Tebeşir* üzerinde! Bu *imkânsız!*”

“Jenny’yi dövdü!” dedi kurbağa. “Kızın yeteneği var!”

“Belki, ama bundan daha fazlasına ihtiyacı olacak. Jenny zeki değildir,” dedi Bayan Kene. “O yalnızca Birinci Sınıf Engelleyici Canavar. Muhtemelen kendini bir akar suyun içinde bulunca şaşırınıştı, çünkü doğal çevresi durgun sudur. Ondan çok çok daha kötöleri olacak.”

“Birinci Sınıf Engelleyici Canavar ne demek?” diye sordu kurbağa. “Ondan bu şekilde bahsedildiğini hiç duymamıştım.”

“Ben cadılığımıza ek olarak öğretmenim de,” dedi Bayan Kene, şapkasını dikkatle düzelterek. “Bu yüzden listeler yaparın. Değerlendirmeler yaparın. Her şeyi, iki ayrı renkte kalem kullanarak düzgün, kararlı bir elyazısı ile yazarım. Jenny, çocukları korkutup, onların tehlikeli yerlere gitmelerini engellemek için yetişkinler tarafından icat edilmiş yaratıklardan biri.” İçini çekti. “Keşke insanlar canavar uydurmadan önce biraz *düşünseler*.”

“Burada kalıp kıza yardım etmelisin,” dedi kurbağa.

“Burada hemen hemen hiç gücüm yok,” dedi Bayan Kene. “Sana söyledim. Tebeşir yüzünden... Kızıl kafalı adamları da hatırla. Bir Nac Mac Feegle, kızla *konuştu!* Onu *uyardı!* Ben hayatım boyunca bir Nac Mac Feegle görmedim! *Onlar* yanındaysa, kız kim bilir başka neler yapabilir.”

Kurbağayı kaldırdı. “Neler ortaya çıkacak, biliyor musun?” diye devam etti. “O eski masallara *kapattıkları* her şey. Yolundan sapmaman, yasak kapıyı *açmaman*, yanlış

sözcüğü söylememen, tuz israf etmemen için onca sebep. Çocuklara kâbus gördüren onca masal. Dünyadaki en büyük yatağın altındaki bütün canavarlar. Bir yerlerde, tüm masallar gerçektir ve tüm düşler gerçekleşir. Engel olunmazsa burada da gerçekleşecekler. Nac Mac Feele halkı olmasa gerçekten endişelenirdim. Şimdi bile yardım bulmaya çalışacağım. Çalı süpürgem olmadan en az iki günümü alacak bu!"

"Kızı onlarla yalnız bırakmak haksızlık," dedi kurbağa.

"Yalnız olmayacak," dedi Bayan Kene. "Sen yanında olacaksın."

"Ah," dedi kurbağa.

Tiffany yatak odasını Fastidia ve Hannah ile paylaşıyordu. Onların yatağa geldiğini duyunca uyandı ve ablaları düzenli nefesler alarak uyumaya, gömleklerini çıkarıp koyun kırkan delikanlılar hakkında düşler görmeye başlana kadar bekledi.

Dışarıda, tepelerin çevresinde yaz şimşekleri çakıyor, gök gürlüyordu...

Gökgürültüsü ve Yıldırım. Onları bir fırtınanın sesi ve ışığı olarak tanımadan önce iki köpek olarak biliyordu. Nine, içeride ve dışarıda çoban köpeklerini yanından ayırmazdı. Bir anda uzak çimenliklerde siyah beyaz çizgilere dönüşürler, sonra aniden, gözlerini Nine'nin yüzünden ayırmadan, nefes nefese yanında biterlerdi. Tepelerdeki köpeklerin yarısı Yıldırım'ın yavrularıydı ve Sızı Nine tarafından eğitilmişlerdi.

Tiffany, ailesiyle birlikte büyük Çoban Köpeği Yarışları'na gitmişti. Tebeşir'deki bütün çobanlar giderdi yarışlara ve en iyileri arenaya girip köpeklerini ne kadar iyi eğitebildiklerini gösterirdi. Köpekler koyunları toparlar, ayırır, ağıllara surerdi ya da bazen kaçarlar, birbirlerini dişlerlerdi; çünkü en iyi köpeklerin bile kötü günleri olabilirdi. Nine, Gökğürültüsü ve Yıldırım'la asla yarışlara girmezdi. O, çite yaslanır, köpekleri ise önüne uzanırdı. Nine pis kokulu piposunu çekiştirerek dikkatle yarışı izlerdi. Tiffany'nin babası, çobanlar, köpeklerini yarıştırdıktan sonra jüri üyelerinin ne düşündüğünü görmek için endişe içinde Sızı Nine'ye baktığını söylerdi. Ashında, bütün çobanlar onu izlerdi. Nine asla, ama asla arenaya girmezdi, çünkü asıl jüri oydu. Nine sizin iyi bir çoban olduğunuzu düşünüyorsa, siz arenadan çıkarken size başını sallamışsa, piposunu çekiştirip "Bu iş görür" demişse, bir gün boyunca dev gibi yürüdüünüz ve Tebeşir size aitmiş gibi hissederdiniz...

Tiffany küçükken, Nine ile birlikte yaylaya çıktığında, Gökğürültüsü ve Yıldırım ona bakıcılık eder, o oyun oynarken bir iki metre ötede dikkat kesilmiş halde uzanırlardı. Nine, onları kullanarak sürüyü toparlamasına izin verdiğinde Tiffany büyük gurur duyardı. "Gel!" ve "Oraya!" ve "Yürü!" diye bağırarak dört bir yana koşardı ve şaşırıcı ama, köpekler kusursuzca onun dediklerini yapardı.

Şimdi, kendisi nasıl bağırırsa bağırsın onların görevlerini kusursuzca yerine getireceğini biliyordu. Nine oracıkta oturur, piposunu içerdi. Köpekleri, artık onun aklından geçeni okuyabiliyordu. Onlar yalnızca Sızı Nine'den emir alırdı...

Bir süre sonra fırtına dindi ve yağmurun hafif sesi duyulmaya başladı.

Bir ara kedi Sıçantorbasi kapıyı itip açtı ve yatağa hoptadı. Öyle şişmandı ki düz bir yüzeye uzandığında yavaş yavaş yayılır, kocaman bir kürk yığımına dönüşürdü. Sıçantorbasi, Tiffany'den nefret ederdi; ama kişisel duygularının uyuyacak sıcak bir yer bulmanın önüne geçmesine asla izin vermezdi.

Tiffany uykuya dalmış olmalıydı, çünkü sesler duyduğunda uyandı.

Sesler çok yakından geliyor gibiydi, ancak çok da küçüktü.

"Amanın! Kocakarını bul, demek kolay Ne aramak gerekiyo biliyon mu peki? Bu kocatiplerin hepsi aynı görünüyö bana sorarsan!"

"Balıkçı Pek-De-Mini-Diil Geordie kocakarının çok, çok kocaman bir kız olduunu söyledi!"

"Aman da ne işe yaradı! Bunların hepsi çok, çok kocaman kızlar!"

"İkiniz de kaçक्सınız! Kocakarılarn sivri şapka taktını herkes bilir!"

"Yani uyuyolarsa kocakarı olamazlar, ööle mi?"

"Merhaba?" diye fısıldadı Tiffany.

Ablalarının nefesleri ile süslenen bir sessizlik oldu. Tiffany'nin tam olarak tarif edemediği bir şekilde, ses çıkarmamak için ellerinden geleni yapan birilerinin sessizliği bu.

Eğilip yatağın altına baktı. Orada lazımlıktan başka bir şey yoktu.

Orinantaki küçük adam da tıpkı böyle konuşmuştu.

Ay ışığı altındaki yatağına uzandı ve kulakları ağrıyana kadar dinledi.

Sonra cadı okulunun neye benzediğini, neden onu hâlâ göremediğini merak etti.

Üç kilometre dahilindeki bölgeyi santim santim biliyordu. En çok ırmağı seviyordu. Suların durulduğu yerlerde çizgili turnabalıkları sazların hemen altında güneşlenirdi. Irmağın kıyılarında yalıçapkınları yuva kurardı. Bir buçuk kilometre kadar yukarısında balıkçılar yaşardı ve Tiffany sazların arasında balık avlamaya inmiş kuşlara gizlice yaklaşmayı severdi, çünkü aceleyle havalanmaya çalışan bir balıkçıdan daha gülünç şey yoktu...

Çiftliğin çevresindeki bölgeyi düşünerek uykuya daldı yine. Hepsini biliyordu. Bilmediği gizli yerler yoktu.

Ama belki büyülü kapılar vardı. Büyülü bir okulu olsa kendisi büyülü kapı yapardı. Her yere, hatta yüzlerce kilometre uzağa açılan büyülü kapılar olurdu. Ay ışığı altında, örneğin, belli bir kayaya bakardınız ve bir kapı açılırdı.

Ama okul dersenez, okul... Çalı süpürgesine binme, şapkanızın tepesini sivirtme dersleri olurdu, sonra büyülü yemekler, bir sürü yeni arkadaş...

"Velet uyuyo mu?"

"He ye, hareket ettiini duymuyom."

Tiffany karanlıkta gözlerini açtı. Yatağın altından gelen sesler hafifçe yankılanıyordu. Neyse ki lazımlık tertemizdi.

"Tamam, bu sidik çanaandan çıkak o zaman."

Sesler odada gezindi. Tiffany'nin kulakları onların olduğu yöne dönmeye çalıştı.

"Hey, burda bi ev var! Bak, mini sandalyeler falan!"

Bebek evini buldular, diye düşündü Tiffany.

Oldukça büyük bir bebek eviydi. Tiffany'nin, şimdi iki çocuğu olan en büyük ablası küçük bir kızken çiftliğin marangozu Bay Kütük yapmıştı onu. Hiç de kırılğan bir şey değildi. Bay Kütük ince işlerle uğraşmazdı. Ama sene-ler içinde kızlar onu bazı malzemelerle ve kaba hazır mobilyalarla süslemişti.

Seslerin sahiplerine göre bir saraydan farksızdı.

"Hey, hey, hey, yumuşak bişiye bastık! Bu odada bi yatak var. Hem de yastıklı!"

"Sesini kıs, kocatiplerden birinin uyanmasını istemezük!"

"Amanın, mini bi fare kadar sessizim! Aargh! Asker var!"

"Asker ne demek?"

"Odada kızılceketer var!"

Oyuncak askerleri buldular, diye düşündü Tiffany, yüksek sesle nefes almamaya çalışarak.

Aslında askerlerin bebek evinde yeri yoktu, ama Wentworth onlarla oynayacak kadar büyümemişti, bu yüzden Tiffany oyuncak bebekleri için çay partileri verirken askerleri masum izleyiciler olarak kullanmıştı. Eh, yani bebek

saydığı şeyler için çay partisi verirken. Nesiller boyunca kullanılması için çiftlik evindeki oyuncakların sağlam olması gerekirdi ve bu her zaman gerçekleşmezdi. Tiffany en son parti vermeye çalıştığı anda konukları, kafasız bir bez bebek, iki tahta asker ve küçük bir oyuncak ayının dörtte üçüydü.

Bebek evinden gümlmeler ve bamlamalar geldi.

“Bi tane buldum! Hey dostum, annen dikiş dikiyo mu? Al bunu dik! Aargh! Adamın kellesi kütük gibi!”

“Amanın! Burda kellesi olmayan bi ceset var!”

“Evet, şaşmamak gerek, çünkü bi de ayı var! Tekmemi ye, ayı herif!”

Tiffany'ye öyle geliyordu ki üç sesin sahibi kendileriyle savaşılamayacak şeylerle savaşıyor olsa da –ki aralarında tek bacaklı bir oyuncak ayı da vardı– savaş yine de pek iyi gitmiyordu.

“Yakaladım! Yakaladım! Yakaladım! Gününü görürsün, seni mini mikrop!”

“Biri bacaamı ısırıldı! Biri bacaamı ısırıldı!”

“Gel buraya! Agh, kendli kendinizle dövüşüyorsunuz, sizi salaklar! İkiniz de canıma yettiniz!”

Tiffany, Sıçantorbasi'nin kıpırdandığını hissetti. Şişman ve tembel bir kedi olabilirdi, ama küçük yaratıkların üstüne atlamaya gelince şimşek kadar hızlıydı. Ne kadar kötü konuşurlarsa konuşsunlar kedinin şeyleri... her neyseler onları yakalamasına izin veremezdi.

Yüksek sesle öksürdü.

“Gördünüz mü?” dedi bir ses bebek evinin içinden. “Onları uyandırdınız! Ben giderski!”

Yine sessizlik çöktü ve Tiffany bir süre sonra bunun inanılmaz ölçüde sessiz duran birilerinin sessizliği değil; odada kimse olmamasından kaynaklanan bir sessizlik olduğuna karar verdi. Sıçantorbası yine uykuya daldı. Zaman zaman, şişman kedi rüyalarında bir şeylerin bağırsaklarını dökerken kıpırdanıyordu.

Tiffany bir süre bekledi, sonra yataktan çıktı ve gıcırdayan iki yer tahtasına basmaktan kaçınarak yatak odasının kapısına yöneldi. Karanlıkta aşağı kata indi, ay ışığının yardımıyla bir sandalye buldu, Nine'nin rafından Peri Masalları kitabını aldı, arka kapının mandalını kaldırdı ve ılık yaz ortası gecesine çıktı.

Çevrede epey sis vardı, ama yukarıda birkaç yıldız görülebiliyordu ve gökyüzünde dışbükey bir ay vardı. Tiffany onun dışbükey olduğunu biliyordu, çünkü Almanak'ta dışbükeyin, ayın şimdi görüldüğü gibi olduğunu okumuştun. Yani yarımaydan biraz daha şişmandı ve bu yüzden o günlerde, ‘Ah, görüyorum ki ay oldukça dışbükey,’ diyebilmek için ayın durumuna dikkat eder olmuştu...

Belki bu size Tiffany hakkında kendisinin dilediğinden daha fazla şey anlatıyordu.

Yükselen ayın altında otlaklar, gökyüzünün yarısını dolduran karanlık bir duvar gibi görünüyordu. Tiffany bir an Sızı Nine'nin lambasını aradı...

Nine asla kuzu kaybetmezdi. Tiffany'nin hatırladığı ilk şeylerden biri buydu: Bahar başlarında, dona çekmiş bir gecede, dağların üzerinde milyon tane parlak yıldız ışıldarken annesinin onu kucasına alıp pencereye gitmesi ve otlakların karanlığında Sızı Nine takımyıldızından sarı bir yıldızın gecenin içinde zikzaklar çizmesi. Nine, hava ne kadar kötü olursa olsun, kayıp kuzu varken yatağa girmezdi...

Büyük bir aileniz varsa tek bir yerde yalnız kalabilirdiniz; orası da helaydı. Üç delikli bir helaydı bu ve bir süre yalnız kalmak isteyen herkes oraya giderdi.

Helada bir mum vardı. Geçen senenin Almanak'ı bir ipe asılmıştı. Almanak'ı basanlar okuyucularını tanıyorlardı. Almanak'ı yumuşak, ince kâğıda basmışlardı.

Tiffany mumu yaktı, rahatça oturdu ve Peri Masalları kitabına baktı. Kapıdaki hilal şeklindeki delikten dışbükey ayın ışığı kitabın üzerine düşüyordu.

Kitap hiç hoşuna gitmemişti aslında. Ona ne yapacağını ve ne düşüneceğini söylemeye çalışıyormuş gibi gelmişti. Yolundan sapma, o kapıyı açma, ama kötü cadıdan nefret et; çünkü o kötü. Ah, bir de ayak numarasının eş seçmek için iyi bir yöntem olduğuna inan.

Masalların çoğu son derece kuşku uyandırıcıydı ona göre. İki iyi çocuğun, kötü cadıyı fırına itmesiyle sonuçlanan bir masal vardı. Aksiye Hanım'ın başına gelenlerden sonra Tiffany bunu yapacaklarından korkmuştu. Bu tür masallar insanların doğru düzgün düşünmesini engelliyordu,

bundan emindi. O masalı okumuş ve şöyle düşünmüştü: Pardon, ama *kimsenin* koskoca bir insanı içine alacak kadar büyük fırını yoktur. Hem, çocuklara ortalıklarda dolanıp insanların evlerini yiyebileceklerini düşündüren ne? Ayrıca, bir ineğin beş fasulye tanesinden çok daha fazla para edeceğini bilemeyecek kadar aptal bir oğlan, *ne hakla* bir devi öldürüp bütün altınlarını çalıyor? Ekolojik vahşilik yapığundan bahsetmeye gerek bile yok! Ninesini bir kurttan ayıramayan bir kız ya odun kafalıdır ya da son derece çirkin bir ailesi vardır. Masallar *gerçek değildi*. Ama Aksiye Hanım masallar yüzünden ölmüştü.

Sayfaları çevirerek doğru resimleri aradı. Çünkü, masallar onu kızdırsa da, resimler, ah, resimler gördüğü en güzel şeylerdi.

Bir sayfa çevirdi ve aradığını buldu.

Peri resimlerinin çoğu pek etkileyici değildi. Dürüst olmak gerekirse, dikenli çalılardan arasında koşmuş küçük kızlardan oluşan bir bale sınıfına benziyorlardı. Ama bu... farklıydı. Renkler tuhaftı ve gölgeler yoktu. Her yerde dev otlar ve papatyalar büyüyordu, bu yüzden periler çok küçük görünmeliydi, ama onlar büyük *görünüyorlardı*. Çok tuhaf insanlara benziyorlardı. Perilere pek benzemedikleri kesindi. Hemen hemen hiçbirinin kanadı yoktu. Tuhaf şekillere sahiplerdi. Bazıları canavarlara benziyorlardı. Onların karşısında, tütülü kızların hiç şansı yoktu.

Tuhaf olan şeydi ki, kitaptaki resimler arasında yalnızca bu resim, önünde duran şeyi resmeden bir ressam tara-

fından çizilmiş gibi görünüyordu. Diğer resimlerdeki bale-
rin kızlarda ve tuluumlu bebeklerde uyduruk, aşırı tatlı bir
hal vardı. Bu resimde yoktu. Bu resim, ressamın orada ol-
duğunu söylüyordu...

... en azından kendi kafasının içinde, diye düşündü
Tiffany.

Resmin sol alt köşesine odaklandı ve aradığını buldu.
Onu daha önce de görmüştü, ama nereye bakacağınızı bil-
meniz gerekiyordu. Bu kesinlikle kızıl saçlı minik bir
adamdı, bir etek ve ince bir yelek dışında çıplaktı ve kaşla-
rını çatarak izleyiciye bakıyordu. Çok öfkeli görünüyor-
du... Tiffany daha iyi görmek için mumu kaydırıldı... Eliyle
bir hareket yaptığına neredeyse emindi.

Kaba bir hareket olduğunu bilmeseniz bile, tahmin
etmek kolaydı.

Sesler duydu. Daha iyi işitmek için ayağıyla kapıyı it-
ti, çünkü bir cadı her zaman başkalarının konuşmalarını
dinler.

Ses, çalı çitin diğer yanından geliyordu. Orada, pazara
gitmek için bekleyen koyunlardan başka hiçbir şey olma-
malıydı. Koyunlar sohbetleri ile tanınmazdı. Dikkatle ve
gizlice puslu şafağa süzüldü ve çitte tavşanların açığı bir
delik buldu. Oradan yeterince görebiliyordu.

Çitin yakınında bir koç otliyordu ve konuşmalar koç-
tan geliyordu, daha doğrusu koçun altındaki yüksek otlar-
ın arasında bir yerden. En az dört konuşmacı var gibiydi
ve hepsi de öfkeliydi.

“Amanın! Biz hayvanın inek olanını istiyoruz, koyun olanını diil!”

“Agh, o da aym, bu da! Hadi millet, birer bacaandan tutun!”

“He ye, ineklerin hepsi ahırda, el altında ne varsa onu alırsın!”

“Sesini kıs, sesini kıs, olmaz mı?”

“Agh, kim dinliyo ki? Tamam millet, birrrrrkiiii... üç!”

Koç biraz havalandı ve geri geri tarlada gitmeye başladığında korkuyla meledi. Tiffany, koçun bacaklarının çevresindeki otların arasında bir parça kızıl saç gördüğünü sandı, ama koç pusların arasına taşınıp götürülürken o da kayboldu.

Her yanını çizen dallara aldırmadan çalı çitin arasından geçti. Sızı Nine olsa görünmez birinin bile koyun çalmasına izin vermezdi.

Ama sis yoğundu ve Tiffany şimdi de kümesten sesler duyuyordu.

Geri geri giderek kaybolan koç bekleyebilirdi. Şimdi tavukların ona ihtiyacı vardı. Geçen iki hafta içinde bir tilki iki kez kümeşe girmişti ve çalmadığı tavuklar da pek az yumurtluyordu artık.

Tiffany koşarak bahçeden geçti. Geceliği bezelye değneklerine ve beктаşi üzümü çalılarına takılıyordu. Kümesin kapısını hızla açtı.

Uçuşan tüyler yoktu, bir tilkinin sebep olacağı türden bir panik yoktu. Ama tavuklar heyecanlı heyecanlı gıdak-

liyordu ve horoz Kuru Erik, sinirli sinirli kasılarak ileri geri yürüyordu. Tavuklardan biri biraz mahcup görünüyordu. Tiffany, onu çabucak kaldırdı.

Altında iki kızıl saçlı, mavi adam vardı. Her birinin kucagında birer yumurta vardı. Suçluluk dolu ifadelerle başlarını kaldırdılar.

“Agh, yo!” dedi biri. “Velet bu! Kocakarı olan o...”

“Bizim yumurtalarımızı çalılıyorsunuz,” dedi Tiffany. “Ne cüretle! Ve ben bir kocakarı değilim!”

Küçük adamlar önce birbirlerine, sonra yumurtalara baktılar.

“Hangi yumurtalar?” dedi biri.

“Kucağınızdaki yumurtalar,” dedi Tiffany anlamlı anlamlı.

“Ne? Ah, bunlar mı? Bunlar yumurta, ööle mi?” dedi ilk konuşan, yumurtalara daha önce hiç yumurta görmemiş gibi bakarak. “Bak şu işe. Biz de onların, ee, taş olduunu sanıyoduk.”

“Taş,” dedi diğeri endişe içinde.

“Birazcık ısınmak için şu toyuğun altına girdiydik,” dedi ilki. “Ve orada bu şeyler vardı, biz onları taş sandık, zavallı toyuk bu yüzden gıdaklayıp duruyodu...”

“Gıdaklıyodu,” dedi ikincisi, hararetle başını sallayarak.

“... biz de zavallılıca acıdık ve...”

“Yumurtaları... yerine... bırakın,” dedi Tiffany yavaşça.

Fazla konuşmayan diğerini dürtükledi. “Dediini yapsan iyi olacak,” dedi. “Umduumuz gibi gitmedi. Sızılardan birini kızdırmaya gelmez, üstelik kocakarı bu. Jenny’yi patakladı ve *bunu* daha önce kimse yapmıyordu.”

“He ye, bu benim aklıma gelmediydi..”

İki minik adam yumurtaları büyük dikkatle aldıkları yere koydular. İçlerinden biri kendi yumurtasının kabuğuna hohladı ve eteğinin lime lime ucuyla siliyormuş gibi yaptı.

“Bir zararımız dokunmadı hamfendi,” dedi. Diğer adama baktı. Sonra kayboldular. Ama havada kızıl bir bulanıklık vardı ve kümesin yanındaki bazı samanlar havaya fırladı.

“Ben bir küçük hanımın!” diye bağırdı Tiffany. Tavuğu, yumurtaların üzerine bıraktı ve kapıya gitti. “Ben bir kocakarı *değilim!* Siz bir tür peri misiniz? Ya koçumuz ne olacak?” diye ekledi.

Yamt gelmedi. Yalnızca evin yakınından gelen kova tangırtıları vardı ve bu, diğer insanların kalkmaya başladığı anlamına geliyordu.

Peri Masalları kitabını aldı, mumu söndürdü ve eve yollandı. Annesi ateşi yakıyordu. Neden ayakta olduğunu sordu. Tiffany, kümesten gelen gürültüler duyduğunu ve yine tilki mi geldi diye bakmak için dışarı çıktığını söyledi. Yalan değildi. Aslında, tam olarak gerçekleri söylemiş olmasa da kesinlikle doğrudu.

Tiffany genelde oldukça dürüst bir kişiydi, ama her şeyin kolaylıkla “doğru” ve “yanlış” olarak ayrılamayacağı

zamanlar varmış gibi geliyordu ona. Bunun yerine, “insanların o anda bilmesi gereken şeyler” ve “insanların o anda bilmesi gerekmeyen şeyler” diye bir ayrım yapılabilirdi.

Dahası, o anda kendisinin de ne bildiğinden emin değildi.

Kahvaltıda lapa vardı. Meraya gidip o koçu aramayı düşünerek telaşla etti kahvaltısını. Otların içinde izler falan olabilirdi...

Nedenini bilmeden başını kaldırıp baktı.

Sıçantorbası, biraz önce fırının önünde uyuyordu. Şimdi doğrulup oturmuştu ve tetikteydi. Tiffany ensesinde bir karınalanma hissetti ve kedinin neye baktığını görmeye çalıştı.

Çekmece dolabının üzerinde hiçbir işe yaramayan bir dizi mavi-beyaz kavanoz vardı. Yaşlı bir hala, annesine bırakmıştı onları ve annesi onlarla gurur duyuyordu. Çünkü kavanozlar güzel görünüyordu; ama tamamen faydasızdı. Çiftlikte güzel görünen faydasız şeyler için pek az yer vardı, bu yüzden kavanozların üzerine titreniyordu.

Sıçantorbası, kavanozlardan birinin kapağını izliyordu. Kapak çok yavaşça yükseldi ve altında bir parça kızıl saç ve fal taşı gibi açılmış iki boncuk göz göründü.

Tiffany, uzun uzun bakınca kapak yine indi. Bir an sonra hafif bir takırtı duydu ve başını kaldırdığında kavanoz ileri geri sallanıyordu ve dolabın üzerinde küçük bir toz bulutu yükseliyordu. Sıçantorbası şaşkm şaşkın çevresine bakınıyordu.

Gerçekten çok hızlıydılar.

Tiffany meraya koştı ve çevresine bakındı. Sis kalkmıştı ve otlaktan tarlakuşları havalanıyordu.

“O koç hemen şu an gelmezse,” diye bağırdı gökyüzüne, “birileri hesap verecek!”

Ses tepelerden sekti. Sonra yakından gelen, ama çok hafif sesler duydu:

“Kocakarı ne dedi?” dedi ilk ses.

“Hesap vercek dedi!”

“Ah, eyvah eyvah eyvah! Şimdi başımız belada!”

Tiffany öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle çevresine bakındı.

“Bir görevimiz var,” dedi havaya ve otlara.

Bir seferinde, Tiffany bir kuzu için ağlarken Sızı Nine’ nin söylediği bir şeydi bu. Eski moda bir konuşma tarzı vardı ve şöyle demişti: “Tarladaki hayvanlar için biz tanrı gibi bir şeyiz, yegirmim. Ne zaman doğacaklarmı ve ne zaman öleceklerini biz söyleriz. Ve aradaki zamanlarda, bir görevimiz var.”

“Bir görevimiz var,” diye tekrarladı Tiffany daha yumuşak bir sesle. Dik dik çevresine bakındı. “Her kimseniz, beni duyabildiğinizi biliyorum. O koç geri gelmezse... sorun... çıkacak...”

Tarlakuşları, koyun ağlarının üzerinde ötüşerek sessizliği daha da derinleştiriyorlardı.

Tiffany kendine zaman ayırmadan önce ona düşen işleri yapmalıydı. Yani tavukları yemleyecek, yumurtaları toplayacaktı ve iki yumurta fazlası olduğu gerçeği ile gurur

duyuyordu. Kuyudan altı kova su çekmesi, sobanın yanındaki odun sepetini doldurması gerekiyordu, ama bu işleri erteledi; çünkü onları yapmaktan pek hoşlanmıyordu. Ama tereyağı çalkalamayı seviyordu. Bu iş, ona düşünecek zaman veriyordu.

Sivri şapkalı ve çalı süpürgeli bir cadı olduğumda, diye düşündü tutamacı kaldırıp indirirken, elimi sallayacağım ve tereyağı öylesine oluverecek. Ve bizim hayvanlarımızı çalmadan önce düşünecek kızıl kafalı küçük iblisler...

Arkasından, kuyuya götürmek üzere dizdiği altı kovanın durduğu yerden bir şıpırtı geldi.

Kovalardan biri suyla dolmuştu ve su hâlâ ileri geri sallanmaktaydı.

Hiçbir şey olmamış gibi tereyağı çalkalamaya devam etti, ama bir süre sonra durdu ve un sandığının başına gitti. Küçük bir avuç un aldı, kapı eşiğinin üzerine serpti, sonra tereyağı çalkalama işine geri döndü.

Birkaç dakika sonra arkasından yeni bir su sesi geldi. Döndüğü zaman, evet, bir kova daha dolmuştu. Taş eşiğe serptiği unların üzerinde minik ayak izlerinin oluşturduğu iki çizgi vardı, biri süthaneden çıkıyor, diğeri geliyordu.

Tiffany, dolu olduklarında, ağır tahta kovaları zar zor kaldırabiliyordu.

Demek, diye düşündü, inanılmaz ölçüde hızlı olmaya ek olarak son derece güçlüler de. Bu konuda gerçekten çok sakın davranıyorum.

Başını kaldırıp oda boyunca uzanan kocaman tahta kirişlere baktı. Kirişlerin üzerindeki şey saklanırken biraz toz yağdı.

Sanırım bunu hemen durdurmalıyım, diye düşündü. Diğer yandan, kovaların hepsi dolana kadar beklemenin bir zararı olmayacağına karar verdi.

“Sonra da bulaşıkhanedeki odun kutusunu doldurmam gerek,” dedi yüksek sesle. Bir denemeye değerdi.

Tereyağı çalkalama işine geri döndü ve arkasından dört şıprıtı daha geldiğinde başını çevirmeye zahmet etmedi. Küçük hışhışhışhış sesleri ve kutuya düşen odunların takırtısını duyduğunda da arkasına bakmadı. Ancak sesler kesildiği zaman dönüp baktı.

Odun kutusu tavana kadar dolmuştu ve kovaların hepsi doluydu. Yere serptiği un da ayak izleriyle doluydu.

Tereyağı çalkalamayı bıraktı. Onu izleyen gözler olduğunu hissediyordu. *Bir sürü göz...*

“Şey... teşekkür ederim,” dedi. Hayır, bu doğru olmamıştı. Sesi sinirli çıkmıştı. Tereyağı tokacını bıraktı ve becerebildiğince haşın bir hal takınarak ayağa kalktı.

“Peki ya bizim koç?” dedi. “Koçun geri geldiğini görene kadar gerçekten pişman olduğunuza inanmayacağım!”

Meradan bir meleme geldi. Tiffany bahçenin dibine koştu ve çalı çitin arasından baktı.

Koç büyük bir hızla, geri geri geliyordu. Çalı çitin biraz ötesinde aniden durdu ve küçük adamlar bırakınca yere indi. Bir anlığına koçun başında kızıl kafalı adamlardan

biri belirdi. Bir boynuzla hohladı, eteği ile parlattı ve bir bulanıklık halinde ortadan kayboldu.

Tiffany düşünceli bir ifade ile süthaneye döndü.

Ah, geri döndüğünde tereyağının da çalkalanmış olduğunu gördü. Aslında, yalnızca çalkalanmış da değil, bir düzine altın rengi tereyağı parçası oval biçiminde şekillendirilip bu iş için kullandığı mermerin üzerine bırakılmıştı. Hatta her birinin üzerinde bir dal maydanoz vardı.

Bunlar iyilik cinleri mi acaba, diye merak etti. Peri Masalları kitabına göre, iyilik cinleri evde yaşar ve bir tabak dolusu süt karşılığında ev işlerini yaparlardı. Ama resimdekiler uzun, sivri başlıkları olan neşeli minik yaratıklardı. Kızıl saçlı adamlar ise hayatları boyunca hiç süt içmemiş gibi görünüyorlardı, ama belki bir kez denemeye değerdi.

“Şey,” dedi yüksek sesle, gizli izleyicilerin varlığını hissederek. “Bu kadar yeter. Teşekkür ederim. Yaptıklarınızdan pişman olduğunuza sevindim.”

Lavabonun yanına yığılmış, kediye özel tabaklardan birini aldı, dikkatle yıkadı, bugünkü sütle doldurdu, yere bıraktı ve geriledi. “Siz iyilik cini misiniz?” dedi.

Havada bir bulanıklık oldu. Süt yere saçıldı ve tabak hızla kendi etrafında döndü.

“Bunu hayır kabul ediyorum,” dedi Tiffany. “O zaman siz nesiniz?”

Gelmeyen yanıtların sonu yoktu.

Yere uzanıp lavabonun altına baktı, sonra peynir raflarının arkasını inceledi. Odanın karanlık, örümcekli gölgeliklerine baktı. Hepsi boştu.

Ve düşündü: Sanırım koca bir yumurta edecek kadar eğitime ihtiyacım var, hem de hemen...

Tiffany çiftlikten köye inen dik patikayı yüzlerce kez yürümüştü. Sekiz yüz metreden uzun değildi ve yüzyıllar içinde arabalar yolu öyle aşmırdı ki tebeşirin üzerinde bir oyuga dönüşmüştü ve yağmurlu havada süt rengi bir dere gibi akardı.

Yolu yaralamışken fısırtı başladı. Rüzgâr olmamasına rağmen çalı çitler hışırdıyordu. Tarlakuşları ötmeyi bırakmıştı ve Tiffany onların ötüşlerinin farkında olmasa da sessizlikleri şok edici gelmişti. Her zaman işitilen bir şarkının sonu kadar gürültülü şey yoktur.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında, bir elmasın içinden bakmış gibi oldu. Gökyüzü ışıldıyordu ve hava öyle çabuk soğudu ki buz gibi bir banyoya girmişti sanki.

Sonra... ayaklarının altında, çalıların üzerinde kar vardı.

Yanındaki tarladan nal sesleri geliyordu. Bir at aniden beyaz bir duvara dönüşen çalı çitin arkasında, karların içinde dörtlü koşuyordu.

Nal sesleri kesildi. Bir anlık sessizlikten sonra at yola indi ve karın içinde kayarak durdu. At doğruldu ve binicisi yüzünü Tiffany'ye çevirdi.

Binici yüzünü Tiffany'ye çeviremedi. Yüzü yoktu. Yüzünün olabileceği bir başı da yoktu.

Tiffany kaçtı. Koşarken botları karda kayıyordu, ama aniden zihni buz gibi soğumuştü.

Onun buzda kayan iki ayağı vardı. Bir atın buzda kayacak iki kat fazla ayağı olurdu. Buzlu havada bu tepeye tırmanmaya çalışan atlar görmüştü. Bir şanslı vardı.

Arkasında nefes nefese, ıslıklı bir ses duydu. At kışnedi. Tiffany arkasına göz attı. At peşinden geliyordu, ama yarı yürüyerek, yarı kayarak, yavaş yavaş geliyordu. At buharlar saçıyordu.

Yamacın neredeyse yarısında yol, ağaçların oluşturduğu bir kemerin altından geçiyordu. Karın ağırlığı altında ezilmiş olan ağaçlar şimdi beyaz bulutlara benziyorlardı. Tiffany ağaçların ötesinde yolun düzleştiğini biliyordu. Düzlükte kafasız adam onu yakalardı. Ondan sonra ne olacağını bilmiyordu, ama hoş olmayan bir biçimde kısa olacağından emindi.

Ağaçların altından geçerken kar taneleri üzerine düşüyordu ve Tiffany koşmaya karar verdi. Belki köye ulaşabilirdi. Koşmak konusunda iyiydi.

Ama oraya ulaşabilirse ne olacaktı? Zamanında bir kاپıya varabilmesi imkânsızdı. İnsanlar bağırıp çağırarak, oraya buraya koşturacaktı. Kara atlı, buna dikkat edecek birine benzemiyordu. Hayır, onun işini kendisinin görmesi gerekecekti.

Keşke kızartma tavaını getirseydi.

“Hey, mini kocakarı! Yerinde kal, hemen şimdi!”

Başını kaldırıp baktı.

Minik mavi adamlardan biri çalı çitin üzerindeki karların arasından başını çıkartmıştı.

“Peşimde kafasız bir atlı var!” diye bağırdı Tiffany.

“Başaramayacak tatlım. Yerinde kal! Onun gözlerinin içine bak!”

“Gözleri yok ki!”

“Amanın! Sen kocakarı diil misin? Olmayan gözlerinin içine bak sen de!”

Mavi adam, karların içinde kayboldu.

Tiffany arkasına döndü. Atlı şimdi ağaçların altındaydı. Düzleşen zeminde güven kazanan at tırıs gidiyordu. Adamın elinde bir kılıç vardı ve o sahip olmadığı gözleriyle Tiffany'ye *bakıyordu*. Yine o nefes nefese ses vardı ve kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

Küçük adamlar beni izliyor, diye düşündü Tiffany. Kaçmamam. Sızı Nine, kafasız bir şeyden kaçmazdı.

Kollarını kavuşturdu ve dik dik baktı.

Atlı şaşırmış gibi durdu, sonra yürümesi için atı mahmuzladı.

Ağaçların arasından, diğer küçük adamlardan daha iri olan mavi-kızıl bir şekil düştü. Atın alnına, gözlerinin arasına indi ve iki eliyle bir kulağını yakaladı.

Tiffany, şeklin bağırdığını duydu. “Al sana kepek dolu bi surat, seni bōcū, Koca Yan'dan sevgilerle!” ve sonra atın gözlerinin arasına *kafa attı*.

Tiffany şaşkınlık içinde atın yan yan sendelediğini gördü.

“Tamam mı?” diye bağırdı küçük savaşı. “Koca zorbanın tekisin, diil mi? Al sana *duygulu* bi tane daha!”

Bu sefer at huzursuzca diğery yöne sendeledi, sonra arka bacakları kaydı ve karların üzerine devrildi.

Çalı çitten küçük mavi adamlar döküldü. Ayağa kalkmaya çalışan atlı, çığlık atan yaratıklardan oluşan mavi-kızıl bir fırtınanın altında görünmez oldu...

Ve ortadan kayboldu. Kar kayboldu. At kayboldu.

Mavi adamlar bir anlığına sıcak, tozlu yolda bir yığın halinde durdular. İçlerinden biri, "Of, amanın! Kendi kellemi tekmeledim!" dedi. Sonra onlar da görünmez oldular, ama bir anlığına Tiffany, mavi-kızıl bulanıklıkların çalı çite dalıp kaybolduğunu görmüştü.

Sonra tarlakuşları geri döndü. Çalı çitler yemyeşildi ve çiçeklerle doluydu. Tek bir dal kırılmamış, tek bir çiçek bozulmamıştı. Gökyüzü maviydi ve elmas ışıltıları yoktu.

Tiffany başını eğip yere baktı. Botlarının uçlarında kar eriyordu. Bundan tuhaf bir memnunluk duydu. Bu, biraz önce olan şeylerin delilik değil, büyü olduğu anlamına geliyordu. Çünkü, gözlerini kapatınca kafasız adamın ıslıklı nefesini hâlâ duyabiliyordu.

Şu anda ihtiyacı olan şey insanlar ve sıradan olaylardı. Ama her şeyden çok, bazı yanıtlar istiyordu.

Aslında, her şeyden çok istediği şey, gözlerini kapattığı zaman ıslıklı nefesler duymamaktı...

Çadırlar gitmişti. Birkaç kırık tebeşir parçası, elma koçanları, biraz ezilmiş çimen ve heyhat, birkaç tavuk tüyü dışında, öğretmenlerin oraya geldiğini gösterecek hiçbir şey yoktu.

Küçük bir ses, "Pıssı!" dedi.

Tiffany yere baktı. Bir kuzukulağı yaprağının altından bir kurbağa çıktı.

"Bayan Kene, geri döneceğini söylemişti," dedi. "Herhalde bilmen gereken bazı şeyler vardır, değil mi?"

"Birçok şey," dedi Tiffany. "Küçük adamlar her yam sardı! Söylediklerinin yarısını anlayamıyorum! Bana kocakarı deyip duruyorlar!"

"Ah, evet," dedi kurbağa. "Nac Mac Feegle adamcıkları gelmiş."

"Kar yağdı, sonra yağmamış gibi oldu! Kafası olmayan bir atlı tarafından kovalandım! Ve o şeylerden biri... ne olduklarını söylemiştin?"

"Nac Mac Feegle adamcıkları," dedi kurbağa. "Ecinni olarak da bilinirler. Kendilerine Küçük Özgür Adamlar derler."

"Hah, aralarından biri ata kafa attı, at devriliverdi! Hem de kocaman bir attı!"

"Ah, bu kesinlikle Feegle adamcıkları gibi geliyor kulağa," dedi kurbağa.

"Onlara biraz süt verdim ve sütü yere döktüler!"

"Nac Mac Feegle adamcıklarına süt mü verdin?"

"Ee, cin olduklarını söyledin ya!"

"Cin değil, ecinni. Onlar kesinlikle süt içmez!"

"Jenny'nin geldiği yerden mi geliyorlar?" diye sordu Tiffany.

“Hayır, onlar asi,” dedi kurbağa.

“Asi mi? Kime isyan etmişler?”

“Herkes, her şeye,” dedi kurbağa. “Şimdi beni yerden kaldır.”

“Neden?”

“Çünkü kuyunun başındaki kadın sana tuhaf tuhaf bakıyor. Beni önlüğünün cebine koy.”

Tiffany kurbağayı yerden kaptı ve kadma gülümsedi. “Kurbağa kurutup koleksiyon yapıyorum,” dedi.

“Bu çok güzel, hayatım,” dedi kadın ve hızla uzaklaştı.

“Bu hiç komik değildi,” dedi kurbağa önlüğünün cebinden.

“Zaten insanlar dinlemiyor,” dedi Tiffany.

Bir ağacın altına oturdu ve kurbağayı cebinden çıkardı.

“Feegle adamcıkları yumurtalarımızı ve bir koçumuzu çalmaya çalıştı,” dedi, “ama onları geri aldım.”

“Nac Mac Feegle adamcıklarından bir şeyi geri mi aldın?” dedi kurbağa. “Hasta mıydılar?”

“Hayır. Onlar biraz... şey, tatlı aslında. Hatta ev işlerini benim yerime yaptılar.”

“Feegle adamcıkları ev işi mi yaptı?” dedi kurbağa. “Onlar asla iş yapmaz! Onlar hiç yardım etmezler!”

“Sonra bir de kafasız atlı vardı!” dedi Tiffany. “Kafası yoktu!”

“Eh, kafasız bir atlı olmak için en önemli özellik bu,” dedi kurbağa.

“Neler oluyor kurbağa?” dedi Tiffany. “İstilaya gelen Feegle adamcıkları mı?”

Kurbağa sinsi sinsi baktı. “Bayan Kene bu işle senin uğraşmanı istemiyor aslında,” dedi. “Yakında yardım getirecek...”

“Zamanında döner mi?” diye sordu Tiffany.

“Bilmiyorum. Muhtemelen... Ama sen karışmamalısın.”

“Neler olduğunu bilmek istiyorum!”

“Başka cadılar getirmeye gitti,” dedi kurbağa. “Ah... o senin karışmaman gerektiğini...”

“Bana bildiklerini anlatsan iyi olacak kurbağa,” dedi Tiffany. “Bayan Kene burada değil. Ben buradayım.”

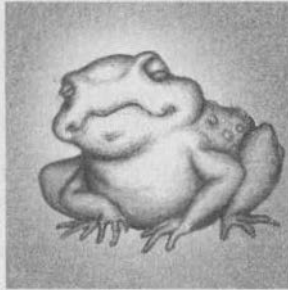
“Bir başka dünya bu dünyayla çarpışıyor,” dedi kurbağa. “İşte... Mutlu oldun mu? Bayan Kene öyle düşünüyor. Ama onun beklediğinden daha hızlı oluyor. Bütün canavarlar geri dönüyor.”

“Neden?”

“Onları durduracak kimse yok.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Ben varım,” dedi Tiffany.

Bölüm 4

KUÇUK ÖZGÜR ADAMLAR

Çiftliğe dönerken yolda hiçbir şey olmadı. Gökyüzü mavi kaldı, meradaki koyunların hiçbiri hızla geri geri gitmedi ve her şeyin üzerinde sıcak bir boşluk havası vardı.

Sıçantorbası, arka kapıya giden yola çıkmıştı ve pençelerinin arasına bir şey kısırmıştı. Tiffany'yi görür görmez o şeyi kaldırdı ve suçlu bir kedi gibi bacakları fır fır dönerek hızla evin köşesinde kayboldu. Tiffany, toprak kesekleri fırlatırken iyi bir nişancı oluyordu.

Ama en azından kedinin ağzında kızıl-mavi bir şey yoktu.

“Şuna bak,” dedi. “Koca korkak yağ torbası! Yavru kuşları yakalamasını önlemenin bir yolu olsaydı keşke! Öyle üzücü ki!”

“Takabileceğin bir şapkan yoktur, değil mi?” dedi kurbağa, önlük cebinden. “Hiçbir şey görememekten nefret ediyorum.”

Günün büyük kısmı boyunca Tiffany'ye kalan süthaneye girdiler.

Kapının yanındaki çalıların arasında boğuk bir konuşma geçti.

"Mini kocakarı ne dedi?"

"Şu kedinin zavallı mini kuşçukları yakalamayı bırakmasını istediimi sööledi."

"O kadarcık mı? Amanın! Hiç sorun diil!"

Tiffany, kurbağayı becerebildiğince dikkatle masaya bıraktı.

"Ne yersin?" dedi. Konuklara yiyecek sunmanın nazik bir davranış olduğunu biliyordu.

"Sümüklüböceklerle, solucanlara falan alıştım," dedi kurbağa. "Kolay olmadı. Elinde onlardan yoksa endişe etme. Bir kurbağanın uğramasını beklemiyordun herhalde."

"Biraz süte ne dersin?"

"Çok naziksin."

Tiffany biraz süt getirdi ve bir tabağa boşalttı. Kurbağanın tabağın içine girmesini izledi.

"Sen yakışıklı bir prens miydin?" diye sordu.

"Ya, evet, belki..." dedi kurbağa, her yanından süt damlatarak.

"Bayan Kene neden sana büyü yaptı?"

"O mu? Hah, o bunu yapamaz," dedi kurbağa. "Birini kurbağaya çevirmek ama onun kendini insan olarak düşünmeye devam etmesini sağlamak ciddi büyüdür. Hayır,

bunu yapan bir iyilik perisiydi. Sopasının ucunda yıldız olan bir kadını asla kızdırma küçük hanım. Kötü tarafları vardır.”

“Neden yaptı bunu?”

Kurbağa utanmış göründü. “Bilmiyorum,” dedi. “O kısmı biraz... puslu. Yalnızca eskiden bir insan olduğumu biliyorum. En azından, bildiğimi sanıyorum. Tüylerimi ürpertiyor. Bazen gecenin bir yarısı uyanıyorum ve düşünüyorum, *gerçekten* de bir insan mıydım? Yoksa yalnızca kadının sinirlerine dokunan bir kurbağaydım ve o beni, bir zamanlar insan olduğunu *sanan* bir kurbağaya mı çevirdi? Bu gerçekten işkence olurdu, değil mi? Dönüşecek bir eski halinin olmaması?”

Kurbağa endişeli sarı gözlerini Tiffany'ye çevirdi. “Hem, bir kurbağanın zihniyle oynamak çok zor olamaz, değil mi? Örneğin, yetmiş iki kiloluk bir insanı iki yüz yirmi beş gramlık bir kurbağaya çevirmekten çok daha basit olur, ha? Hem, insan kütesinin geri kalanı nereye gitmiş olabilir, diye soruyorum kendime. Mesela, oracıkta bırakılmış mıdır? Çok endişe verici. Demek istediğim, insan olmak hakkında bir iki anım var elbette, ama anı dediğin nedir ki? Beyninde bir düşünce yalnızca. *Gerçek* olduğundan emin olamazsın. Dürüst olmak gerekirse, bozuk sümüklü-böcek yediğim gecelerde çılgınlık atarak uyanıyorum, yalnız hepsi vraklama olarak çıkıyor. Süt için teşekkür ederim, çok güzeldi.”

Tiffany sessizce kurbağaya baktı.

“Biliyor musun,” dedi, “büyu, sandığımdan çok daha karmaşıkmiş.”

“Çipidi-çipidi çip! Ciik, ciik! Agh, zavallı küçük ben, cikidi-ciik!”

Tiffany pencereye koştu.

Yolda bir Feegle vardı. Kendine, bir parça paçavradan kaba kanatlar, samandan gagalı bir tür şapka yapmıştı ve yaralı bir kuş gibi sallana sallana halkalar çiziyordu.

“Agh, cikidi-cik! Çipidi-çip! Umarım burlarda bi pisi yoktur! Agh, vay başıma gelenler!” diye bağırdı.

Yolun aşağısında tüm yavru kuşların baş düşmanı olan Sıçantorbası, salyalar akıtarak sinsi sinsi yaklaştı. Tiffany bağırarak için ağzını açarken kedi sıçradı ve dört ayağı üzerinde küçük adamın tepesine kondu.

En azından küçük adamın biraz önce durduğu yere kondu, çünkü adam havada takla atmıştı ve şimdi Sıçantorbası'nın suratının tam önündeydi, üstelik iki eliyle kedinin kulaklarını kavramıştı.

“Agh, görelim bakalım nasıl bi pislikmişsin, pisicik!” diye bağırdı. “Mini kuşçuklardan sana armaan var, seni entrikacı!”

Kedinin burnuna şiddetli bir kafa attı. Sıçantorbası havada takla attı ve şaşı gözlerle sırtüstü düştü. Soğuk bir dehşetle gözlerini kısarak küçük adamın ona doğru eğilmesini ve bağırmasını izledi: “CIIIIK!”

Sonra kedilerin hep yaptığı türden bir hareketle havalandı, kızıl bir çizgi oldu, fırlayıp yolu aştı, açık kapıdan geçti, Tiffany'nin yanından uçup lavabonun altına saklandı.

Feegle, sırtıarak başını kaldırıp baktı ve Tiffany'yi gördü.

"Lütfen gitme..." diye başladı Tiffany çabucak, ama Feegle bir bulanıklık halinde ortadan kayboldu.

Tiffany'nin annesi telaşlı bir şekilde geliyordu. Tiffany kurbağayı aldı ve tam zamanında önlüğünün cebine koydu.

"Wentworth nerede? Burada mı?" diye sordu annesi telaşla. "Geri geldi mi? Yanıt ver bana!"

"Seninle birlikte koyun kırkmaya gelmedi mi anne?" dedi, aniden endişeye kapılan Tiffany. Annesinin, duman gibi panik saçtığını hissedebiliyordu.

"Onu bulamıyoruz!" Annesinin gözlerinde vahşi bir ifade vardı. "Bir dakikalığına sırtımı dönmüştüm. Onu görmediğinden *emin* misin?"

"Ama ta buraya kadar gelemes..."

"Git, evin içine bak! Hadi!"

Bayan Sızı telaşla uzaklaştı. Tiffany, kurbağayı çabucak yere bıraktı ve lavabonun altına kışkışladı. Kurbağanın vrakladığını işitti. Korku ve şaşkınlıktan deliye dönmüş olan Sıçantorbasi, bacaklarını tekerlek gibi döndürerek lavabonun altından çıktı ve kapıdan dışarı fırladı.

Tiffany ayağa kalktı. Aklına gelen ilk utanç dolu düşünce şu oldu: Koyun kırkmaya gitmeyi *kendisi* istedi. Nasıl kaybolabilir? Annem, Hanna ve Fastidia ile gitti!

Peki orası onca genç adamla doluyken Fastidia ve Hanna ona ne kadar göz kulak olabilir di?

Bu düşünce aklına gelmemiş gibi yapmaya çalıştı, ama kendi kendine yalan söylediği zaman, bunu anlamak konusunda haince bir becerisi vardı. Beynin sorunu budur işte: Bazen sizin istediğinizden daha fazla düşünür.

Ama Wentworth insanlardan uzaklaşmakla hiç ilgilenmez! Kırkma ağılları sekiz yüz metre uzakta! Ve Wentworth o kadar hızlı hareket edemez. Birkaç metre sonra yere çöküp şeker ister!

Ama o kaybolda buralar çok daha huzurlu olur...

Yine pis, utanç verici bir şey düşünmüştü işte. Kendini meşgul ederek düşünceyi bastırmaya çalıştı. Ama ilk önce kavanozdan yem olarak biraz şeker aldı ve torbayı hışırdatarak oda oda dolaştı.

Kırkma kulübelerinden dönen adamların ayak seslerini duydu, ama yatakların altına, dolapların içine bakmaya devam etti. O dolaplardan bazıları küçük bir çocuğun ulaşamayacağı kadar yüksekti. Sonra altına baktığı yatakların altına yine baktı; çünkü bu, o türden bir aramaydı. Kapısı her zaman kilitli olsa bile gidip tavanarasına baktığımız türden bir arama...

Birkaç dakika sonra dışarıdan Wentworth diye bağırın iki üç ses duyuldu. Babasının, "İrmak kıyısını deneyin!" dediğini duydu.

... ve bu onun da çılgına döndüğünü anlatıyordu, çünkü Wentworth rüşvet almadan asla o kadar uzağa yürümezdi.

O, şekerlerden uzakta mutlu olabilen bir çocuk değildi.

Senin hatan.

Düşünce, zihninde bir parça buz gibiydi.

Onu çok sevmediğin için *senin* hatan. O doğdu ve sen artık en küçük çocuk değildin ve o hep *senin* peşine takılıyordu ve sen dilek diledin durdun, değil mi, onun gitmesini diledin.

“Bu doğru değil!” diye fısıldadı Tiffany kendi kendine. “Ben... ondan oldukça... hoşlanıyordum...”

İtiraf etmek gerekir ki, o kadar da hoşlanmıyordu. Her zaman değil. Wentworth nasıl oynanır bilmiyordu, asla denileni yapmıyordu. *O kaybolsa daka iyi olacağını düşün-*
dün.

Zaten, diye ekledi ses kafasının içinde, *devamlı burnu*
akan birini her zaman sevemezsin. Hem, zaten... acaba...

“Dilerim kardeşimi bulabilirim,” dedi sesli olarak.

Bunun bir etkisi olmadı. Ama ev insanlarla doluydu, kapıları açıp kapatıyorlar, sesleniyorlar, birbirlerinin yoluna çıkıyorlardı ve... Feegle adamcıkları; çoğunun suratı bir şapka dolusu düğüme benzese de utangaç adamcıklardı.

Dileme, demişti Bayan Kene. Bir şey yap.

Tiffany aşağı kata indi. Kırkılan yünleri toplayan kadınların bile bazıları gelmişti. Annesinin çevresine toplanmışlardı. Annesi masanın başına oturmuş, ağlıyordu. Tiffany'yi kimse fark etmedi. Bu sık sık olurdu.

Tiffany gizlice sũthaneye girdi, kapıyı arkasından dikkatle kapattı ve eğilip lavabonun altına baktı.

Kapı hızla açıldı ve babası koşarak içeri girdi. Durdu. Tiffany suçlu suçlu başını kaldırdı.

“Orada olamaz, kızım!” dedi babası.

“Şey, ee...” dedi Tiffany.

“Yukarı kata baktın mı?”

“Tavanarasına bile baktım baba...”

“Eh...” Babası aynı anda hem paniğe kapılmış, hem de sabırsız görünüyordu. “Git de... bir şeyler yap!”

“Peki baba.”

Kapı kapandığı zaman Tiffany yine lavabonun altına baktı.

“Orada mısın kurbağa?”

“Burada hiçbir şey bulamıyorum,” dedi kurbağa, dışarı sürünerek. “Çok temiz tutuyorsunuz. Tek bir örümcek bile yok.”

“Bu acil!” diye terslendi Tiffany. “Küçük erkek kardeşim kayıp. Güpegündüz! Üstelik kilometrelerce uzağı görebildiğin otlaklarda!”

“Ah, vrrak olsun,” dedi kurbağa.

“Pardon?” dedi Tiffany.

“Şey, bu, ee, kurbağaca küfürdü,” dedi kurbağa. “Afedersin, ama...”

“Olanların büyüyle bir ilgisi var mı?” dedi Tiffany. “Var, değil mi?”

“Umarım yoktur,” dedi kurbağa, “ama sanırım var.”

“O küçük adamlar Wentworth’ü çaldı mı?”

“Kim, Feegle adamcıkları mı? *Onlar* çocuk çalmaz!”

Kurbağanın söyleme tarzında bir şey vardı. *Onlar* çalmazlar...

“O zaman kardeşimi *kimin* çaldığını biliyor musun?” diye sordu Tiffany.

“Hayır. Ama... *onlar* biliyor olabilir,” dedi kurbağa. “Bak, Bayan Kene bana senin bu işe...”

“Kardeşim *çalındı*,” dedi Tiffany sert bir sesle. “Bu konuda hiçbir şey yapmamamı mı söyleyeceksin?”

“Hayır, ama...”

“Güzel! Feegle adamcıkları şimdi nerede?”

“Saklanıyorlardır, herhalde. Çiftlik, arama yapan insanlarla dolu, ama...”

“Onları nasıl geri getirebilirim? Onlara *ihtiyacım* var!”

“Hıım, Bayan Kene dedi ki...”

“*Onları nasıl geri getirebilirim?*”

“Şey... onları geri getirmek istiyorsun demek,” dedi kurbağa, üzgün bir ifade ile.

“Evet!”

“Çok insanın yapmak istediği bir şey değildir de,” dedi kurbağa. “Onlar iyilik cinleri gibi değildir. Eve Nac Mac Feegle adamcıkları girmişse en iyisi o evden taşınmaktır.” İcini çekti. “Söylesene, baban içki içer mi?”

“Bazen bira içer,” dedi Tiffany. “Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Yalnızca bira mı?”

“Şey, babamın Özel Koyun İlacı dediği şeyi benim bilmemem gerekiyor,” dedi Tiffany. “Sızı Nine onu eski ahırda yapardı.”

“Güçlü bir şey mi?”

“Kaşıkları eritiyor,” dedi Tiffany. “Özel durumlar için. Babam kadınların onu içemeyeceğini, çünkü insanın göğsünde kıl çıkardığını söylüyor.”

“Bu durumda, Nac Mac Feegle adamcıklarını *mutlaha* bulman gerekiyorsa, git ondan biraz getir,” dedi kurbaga. “İnan bana, işe yarayacak.”

Beş dakika sonra Tiffany hazırды. Keskin gözlü sessiz bir çocuktan pek az şey saklanabilir ve Tiffany şişelerin nereye saklandığını biliyordu. Şimdi elinde o şişelerden biri vardı. Mantarın üzerine bir paçavra parçası tıkılmıştı, ama eski bir şeydi ve bir bıçağın ucuyla çıkarmayı başardı. Şişeden yükselen kokular gözlerini yaşartıyordu.

Altın-kahverengi sıvının bir kısmını bir tabağa dökmeye kalktı.

“Hayır! Bunu yaparsan ayaklar altında ezilip ölürüz,” dedi kurbaga. “Mantarı açman yeterli.”

Şişenin tepesinden kokular yükseldi, sıcak bir günde kayaların üzerinde dalgalanan hava gibi süzüldü.

Tiffany hissetti... tıpkı loş, serin odada odaklanan gözlerin verdiği his gibi.

Süt sağma taburesine oturdu ve “Tamam,” dedi, “artık çıkabilirsiniz.”

Yüzlercesi vardı. Kovaların arkasından doğruldular. İp-
lere tutunarak tavan kirişlerinden aşağı kaydılar. Peynir
raflarının arkasından uysal uysal, yan yan çıktılar. Lavabo-
nun altından dışarı süründüler. Yıldız patlamasına tutul-
muş portakala benzeyen saçları olan bir adamın asla sak-
lanamayacağını düşüneceğiniz yerlerden çıktılar.

Hepsi yaklaşık on beş santim boyundaydı ve maviye
kaçıyorlardı, ama bu derilerinin doğal rengi miydi, yoksa
dövmelerinin rengi yüzünden mi öyle görünüyorlardı, an-
lamak zordu. Çünkü kızıl saçlarla kaplı olmayan her yer-
leri mavi dövmelerle kaplıydı. Kısa etekler giymişlerdi, ba-
zıları ince yelekler gibi başka giysiler de giymişti. Birkaçı,
bir tür iniğfermiş gibi, kafalarına tavşan ya da sıçan kafa-
tasları geçirmişti. Ve her birinin sırtında, neredeyse boyu
kadar bir kılıç asılıydı.

Bununla beraber, Tiffany'nin gözüne çarpan en önemli
şey hepsinin ondan korktuğuydu. Genellikle kendi ayak-
larına bakıyorlardı, ki yüreği sağlam olmayan kişilerin ya-
pabileceği iş değildi bu, çünkü ayakları büyük ve pisti.
Hayvan derilerini bağlayarak çok kötü ayakkabılar yap-
mışlardı. Hiçbiri Tiffany ile göz göze gelmek istemiyordu.

“Su kovalarını dolduran siz miydiniz?” dedi Tiffany.

Ayaklar yere sürtüldü, öksürmeler geldi ve koro halin-
de, “He ye,” dediler.

“Ya odun kutusunu?”

Başka “He ye” yanıtları geldi.

Tiffany dik dik baktı onlara.

“Peki ya koç?”

Bu sefer hepsi bakışlarını yere indirdiler.

“Koçu neden çaldınız?”

Mırıldanmalar, dürtüklemeler oldu, sonra küçük adamlardan biri tavşan kafatasından miğferini çıkardı ve sinirli sinirli ellerinde çevirdi.

“Karnımız acıkıyıcı hamfendi,” diye mırıldandı. “Ama sizin olduunu öğrendiimizde hayvanı yerine koyduk.”

Öyle perişan görünüyordular ki Tiffany onlara acıdı.

“O zaman, o kadar acıkıymış olmasanız çalmazdınız, herhalde,” dedi.

Yüzlerce şaşkın ifade belirdi.

“Ah, çalardık hamfendi,” dedi miğferini elinde çeviren.

“Öyle mi?”

Tiffany öyle şaşkın bakıyordu ki miğfer-çeviren, arkadaşlarına bakınarak destek aradı. Hepsi başlarını salladılar.

“Evet hamfendi. Çalmak zorundayık. Biz çalmakla ünlü bi halkızdır. Diil mi millet? Biz neyle ünlüyük?”

“Çalmakla!” diye bağırdı mavi adamlar.

“Başka neyle millet?”

“Savaşmakla!”

“Peki başka neyle?”

“İçmekle!”

“Başka neyle?”

Bunun üzerine uzun uzun düşündüler, ama hepsi aynı sonuca vardı.

“İçerken savaşmakla!”

“Bi şey daha var,” diye mırıldandı miğfer-çeviren. “Agh, evet. Kocakarıya söyliyim millet!”

“İçerken savaşırken çalmakla!” diye bağırdı mavi adamlar neşeyle.

“Mini kocakarıya bizim kim olduumuzu söyliyim millet!” dedi miğfer-çeviren.

“Nac Mac Feegle! Küçük Özgür Adamlar! Kral yok! Kralça yok! Bey yok! Efendi yok! *Bi daa kimse bizi aldatamıycak!*”

Tiffany onlara bakakaldı. Tiffany'nin şimdi ne yapacağını görmek için hepsi onu izliyordu ve sessizliği uzadıkça daha da endişelendiler. Mahçup mahçup kılıçlarını indirdiler.

“Ama güçlü bi kocakarıya hayır demiye cesaret edemezük. Sert içki içsek derdik belki,” dedi miğfer-çeviren. Miğferi elinde çılgınca dönüyordu ve gözleri Özel Koyun İlacı şişesindeydi. “Bu konuda bize yardımcı olamaz mısın?”

“Size yardımcı olmak mı?” dedi Tiffany. “Ben sizin bana yardım etmenizi istiyorum! Biri güpegündüz kardeşimi kaçırdı.”

“Ah, eyvah eyvah eyvah!” dedi miğfer-çeviren. “O gelmiş o zaman. Almak için gelmiş. Çok geç kaldık! Kralça bu!”

“Kralça kim?” dedi Tiffany.

“Kraliçe demek istiyorlar,” dedi kurbağa. “Şeylerin kraliçesi...”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı miğfer-çeviren, ama sesi diğer Nac Mac Feegle adamcıklarının inlemeleri ve feryatları arasında kayboldu. Saçlarını yoluyorlar, ayaklarıyla yeri dövüyorlar, bağıyorlardı: “Vay başımıza gelenler!” ve “Eyvah eyvah eyvah!” ve kurbağa, miğfer-çevirenle tartışıyordu ve herkes sesini duyurmak için daha da yüksek sesle bağıyordu.

Tiffany ayağa kalktı. “Herkes hemen sesini kessin!” dedi.

Birkaç burun çekme ve arkadan gelen hafif ‘eyvah’lar dışında sessizlik çöktü.

“Biz yalnızca vaziyete boyun eğiyoduk hamfendi,” dedi miğfer-çeviren. Korkudan olduğu yere çökmüştü neredeyse.

“Burada olmaz!” diye terslendi Tiffany, öfkeden titreyerek. “Burası süthane! Burayı temiz tutmak gerek!”

“Şey... ‘durumu kabulleniyorduk’ demeye çalışıyor,” dedi kurbağa.

“Çünkü Kralça burdaysa, demek ki bizim kelda hızla zayıflıyo,” dedi miğfer-çeviren. “Ve bize bakçak kimse kalmıyacak.”

Bize bakacak kimse kalmayacak mı, diye düşündü Tiffany. Her biri En Kötü Kırık Burun Yarışması’nı kazanabilecek yüzlerce zorlu adam onlara bakacak birine ihtiyaç duyuyor, öyle mi?

Derin bir nefes aldı.

“Annem evde, ağlıyor,” dedi. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum, diye ekledi kendi kendine. Bu tür işlerde hiç iyi değilim, ne söylemem gerektiğini asla bilemem. Sesli olarak, “Ve kardeşimin geri gelmesini istiyor,” dedi. “Şey. Çok istiyor.” Bunu söylemekten nefret etmesine rağmen ekledi, “Annemin en sevdiği çocuğu odur.”

Parmağını miğfer-çevirene uzattı ve küçük adam geriledi.

“Her şeyden önce,” dedi, “seni miğfer-çeviren olarak düşünemem. Adın nedir?”

Nac Mac Feegle adamcıklarından bir inleme yükseldi. Tiffany içlerinden birinin mırıldandığını duydu, “He ye, o kesinlikle kocakarı. Bu bi kocakarı sorusu!”

Miğfer-çeviren yardım ararmış gibi çevresine bakındı.

“Biz isimlerimizi kimseye söylemezük,” diye mırıldandı. Ama arkalarda bir yerde güvenle saklanmış olan bir başka Feegle, “Amanın! Bi kocakarıya hayır diyemezsin!” dedi.

Küçük adam büyük endişe içinde başını kaldırdı.

“Ben kabilenin Koca Adam’ıyım, hamfendi,” dedi. “Ve adım...” yutkundu, “Herhangibi Rob Feegle, hamfendi. Ama nooolur adımı bana karşı kullanma!”

Kurbağa buna hazırды.

“İsimlerin büyülü olduğunu düşünüyorlar,” diye mırıldandı. “Bir yere yazılır korkusuyla başkalarına söylemiyorlar.”

“He ye, kar-ma-ka-rı-şık belgelere de yazılabilir,” dedi bir Feegle.

“Mahkeme celplerine falan da,” dedi bir başkası.

“Ve ‘Araniyo’ ilanlarına...” dedi bir başkası.

“He ye ve faturalara, yeminli ifadelere,” dedi bir başkası.

“Hatta haciz emirlerine!” Feegle adamcıkları, yazılı şeyler düşüncesinin yarattığı panikle çevrelerine bakındılar.

“Sözcüklerin, yazıldığı zaman daha da güçlendiklerini düşünüyorlar,” diye fısıldadı kurbağa. “Yazılı olan her şeyin büyülü olduğunu düşünüyorlar. Sözcükler onları endişelendiriyor. Kılıçlarım görüyor musun? Yakında avukat varsa mavi mavi parlarlar.”

“Tamam,” dedi Tiffany. “Şimdi bir yere varıyoruz. İsmi ni yazmamaya söz veriyorum. Şimdi bana Wentworth’ü kaçıran Kraliçe’den bahset. Neyin Kraliçesi?”

“Sesli olarak söyleyemem hamfendi,” dedi Herhangibir Rob. “Her söylendiinde ismini duyar ve baara çaara gelir.”

“Aslında bu doğru,” dedi kurbağa. “Onunla karşılaşmak istemezsin.”

“Kötü biri mi?”

“Daha da beter. Ona Kraliçe demen yeterli.”

“He ye, Kralça,” dedi Herhangibir Rob. Parlak, endişeli gözlerle Tiffany’ye baktı. “Kralça’yı bilmiyon mu? Hem de Sızı Nine’nin dölü. Bu tepeler onun iliklerine işlemiştir. Yol yordam bilmiyon mu? Nine, sana yol yordam öğretme-

di mi? Sen kocakarı diil misin? Bu nasıl olabilir? Jenny Yeşil-Diş'e kötek attın ve Kellesiz Atlı'nın olmıyan gözlerine baktın ve bilmiyodun, ööle mi?"

Tiffany, ona kırılğan bir gülümseme bahşetti. Sonra kurbağaya fısıldadı, "Yordam ne? Sızı Nine'nin dölü kim? Kötek ne demek?"

"Anlayabildiğim kadarıyla," dedi kurbağa, "Kraliçe'yi bilmediğine şaşırılmışlar. Bir de... Sızı Nine'nin torunu olmana ve canavarlara karşı koyınana karşın büyü bilme-mene şaşmışlar. 'Döl' çocuk demek."

"Ya kötek?"

"Boşver şimdi köteği," dedi kurbağa. "Sızı Nine'nin sana büyülerini öğrettiğini düşünmüşler. Beni kulağına yaklaştır, olmaz mı?" Tiffany denileni yaptı ve kurbağa fısıldadı. "Onları hayal kırıklığına uğratmamak en iyisi, ne dersin?"

Tiffany yutkundu. "Ama ninem bana hiç büyü öğretmedi..." diye başladı. Ve durdu. Bu doğruydu. Sızı Nine, ona büyüden hiç bahsetmemişti. Ama her gün insanlara büyü gösterirdi.

... Bir seferinde Baron'un şampiyon av köpeği koyun öldürürken yakalandı. Zaten bir av köpeği-ydi o, ama otlaklara çıkmıştı ve sırf koyunlar kaçtığı için kovalamıştı...

Baron, koyun öldürmenin cezasını biliyordu. Tebeşir'de yasalar vardır, öyle eskidirler ki kimse o yasaları kimin yaptığını bilmez ve herkes şu yasayı bilir: Koyun öldüren köpekler öldürülür.

Ama bu köpek, beş yüz altın para ediyordu. Anlatılanlara göre Baron bu yüzden uşağını otlaklara, Nine'nin tekerlekli arabasına gönderdi. Nine, basamakta oturmuş, pipo içerek sürüleri izliyordu.

Adam atının sırtında yaklaştı ve yere inmeye zahmet etmedi. Sızı Nine'yle arkadaş olmak istiyorsanız pek iyi bir fikir değildi bu. Demir at nalları, çimenleri keser. Nine bundan hoşlanmazdı.

Adam dedi ki: "Baron, köpeğini kurtarmak için bir yol bulmanı emrediyor, Sızı Hanım. Karşılığında sana yüz gümüş para verecek."

Nine ufka bakarak gülümsedi, bir süre piposunu çekiştir-di ve yanıt verdi: "Efendisine karşı silah kullanan adam asılır. Aç kaldığı için efendisinin koyununu çalan adam asılır. Koyun öldüren köpek öldürülür. Bu tepelerde yasalar bunlardır ve bu tepeler benim iliklerime işlemiştir. Baron dediğin nedir ki yasalar onun için bozulsun?"

Koyunlara bakmaya devam etti.

"Bu bölgenin sahibi Baron'dur," dedi uşak. "Bunlar onun yasaları."

Sızı Nine'nin ona fırlattığı bakış adamın saçlarını beyazlattı. En azından öyle anlatırlar. Ama Sızı Nine hakkındaki tüm hikâyelerde bir peri masalı havası vardır zaten.

"Dediğin gibi onun yasalarıysa, bırak o bozsun ve sonra işlerin nasıl gideceğine baksın," dedi.

Birkaç saat sonra Baron, kâhyasını gönderdi. Kâhya çok daha önergeli bir adamdı. Üstelik Sızı Nine'yi daha uzun süre-

dir tanıyordu. Adam dedi ki: "Sızı Hanım, Baron, köpeğini kurtarmak için nüfuzunu kullanmanı talep ediyor. Bu güç durumdan kurtulmasına yardımcı olman karşılığında sana elli altın para vermekten memnun olacak. Bunun, ilgili herkesin çıkarına olacağını görebiliyorsundur eminim."

Nine piposunu çekiştirdi, yeni doğmuş kuzulara baktı ve dedi ki: "Efendin adına konuşuyorsun, efendin de köpeği adına konuşuyor. Tepeler adına konuşan kim? Baron nerede ki yasalar onun için bozulsun?"

Baron bunu öğrenince çok sessizleşti. Ama kurumlu, genellikle mantıksız ve aşırı kibirli bir adam olmasına rağmen aptal değildi. Akşam yürüye yürüye kulübeye geldi ve yakındaki çimenliklere oturdu. Bir süre sonra Sızı Nine konuştu: "Sana yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Sızı Nine, köpeğimin canı için yalvarıyorum sana," dedi Baron.

"Gümüş getirdin mi? Altın getirdin mi?" dedi Sızı Nine.

"Gümüş de yok altın da," dedi Baron.

"Güzel. Gümüş ve altınla bozulan yasa, yasa değildir. Ee, efendim?"

"Yalvarıyorum Sızı Nine."

"Yasayı bir sözcükle mi bozmaya çalışıyorsun?"

"Bu doğru Sızı Nine."

Hikâyeye göre, Sızı Nine bir süre günbatımına baktı ve sonra dedi ki: "O zaman yarın şafakta eski küçük taş ahırda ol. Bakalım yaşlı köpek, yeni numaralar öğrenebilecek mi. Bir bedel olacak. Haydi sana iyi geceler."

Ertesi sabah köy halkının çoğu eski taş ahırın çevresinde toplandı. Nine, küçük çiftlik arabalarından biriyle geldi. Arabada yeni doğmuş kuzusuyla bir koyun vardı. Nine onları ahıra bıraktı.

Birkaç adam, köpeği getirici. Geceyi barakada, zincirlenmiş halde geçirdiğinden sinirli ve aksiydi. Onu iki deri kayışla tutan adamları ısırma ya çalışıyordu. Kılı bir köpekti. Sivri dişleri vardı.

Baron, kâhyayla beraber at sırtında geldi. Sızı Nine onlara başını salladı ve ahır kapısını açtı.

“Köpeği bir koyunla beraber ahıra mı koyuyorsun, Sızı Hanım?” dedi kâhya. “Kuzuyu yutarken boğazına takılıp mı ölmesini istiyorsun köpeğin?”

Buna kimse gülmedi. Kâhyadan himse fazla hoşlanmazdı.

“Göreceğiz,” dedi Nine. Adamlar köpeği kapıya sürüklediler, ahırın içine fırlattılar ve kapıyı çabucak kapattılar. İnsanlar küçük pencerelere koştular.

Kuzu meledi, köpek hırladı, sonra kuzunun annesi meledi. Ama bu bir koyunun normal mee’si değildi. Sinirli bir havası vardı.

Kapıya bir şey çarptı ve kapı, menteşeleri üzerinde sarsıldı. İçeride, köpek ciyakladı.

Sızı Nine, Tiffany’yi kaldırıp pencerenin önünde tuttu.

Sarsılmış olan köpek ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama başaramadı. Koyun yine saldırdı, otuz beş kiloluk öfkeli koyun, savaşlarda kullanılan koçbaşı gibi çarptı ona.

Nine, Tiffany'yı yere indirdi ve piposunu yaktı. Arkasındaki bina sallanır, köpek inleyip ciyaklarken o huzurla piposunu içti.

Birkaç dakika sonra adamlara başını salladı. Kapıyı açtılar.

Köpek, üç bacak üzerinde aksayarak dışarı çıktı, ama bir iki metre gitmişti ki koyun arkasından fırladı ve öyle sıkı bir kafa attı ki köpek yere yuvarlandı.

Hareketsiz yattı. Belki bir daha ayağa kalkarsa ne olacağını öğrenmişti.

Sızı Nine, adamlara başını salladı. Adamlar koyunu yakaladılar ve ahıra geri sürüklediler.

Baron ağzı bir karış açık, olan biteni izliyordu.

"Geçen sene bir yabandomuzunu öldürdü!" dedi. "Ona ne yaptın?"

"İyileşecektir," dedi Sızı Nine, soruya yanıt vermekten dikkatle kaçınarak. "İncinen yalnızca gururu. Ama bir daha koyunlara yan bakmayacak, başparmağım üzerine yemin ederim." Ve başparmağını yalayıp kaldırdı.

Bir an duraksadıktan sonra Baron da kendi başparmağını yaladı, uzandı ve Nine'nin başparmağına bastırdı. Herkes bunun anlamını biliyordu. Tebeşir'de, başparmak anlaşması bozulamazdı.

"Senin için, yasa tek bir sözcükle bozulabiliyor," dedi Sızı Nine. "İnsanları yargılayan sen, bunu düşünecek misin? Bu günü hatırlayacak mısın? Hatırlamak için sebebin var."

Baron başını salladı.

"Bu iş görür," dedi Sızı Nine ve başparmakları ayrıldı.

Ertesi gün Baron, Sızı Nine'ye teknik olarak altın verdi. Yani yalnızca altın renkli kâğıdı olan otuz gramlık Neşeli Denizci tütünüydü bu. Sızı Nine'nin içtiği tek tütün, bu iğrenç kokulu, ucuz pipo tütünüydü. Çerçiler geç kaldığı zaman keyfi hiç yerinde olmazdı ve tütünü kalmamıştı. Dünyadaki bütün altınları verseniz bile Sızı Nine rüşvet kabul etmezdi, ama otuz gram Neşeli Denizci tütünü ile dikkatini kesinlikle çekebilirdiniz.

Bundan sonra her şey kolaylaştı. Kiralar geciktiği zaman kâhya eskisi kadar kötü davranmıyordu, Baron birazcık daha nazik davranıyordu. Tiffany'nin babası bir gece, iki biradan sonra, koyunlar ayaklandıkları zaman neler olabileceğini Baron'a gösterdiklerini, bir gün her şeyin daha farklı olacağını söyledi. Tiffany'nin amiesi ona bu şekilde konuşmaması gerektiğini, çünkü birilerinin duyabileceğini fısıldadı.

Bir gün Tiffany, babasının annesine sessizce şöyle dediğini duydu: "Eski bir çoban hilesiydi yalnızca. Yaşlı koyun, kuzusu için aslanlar gibi savaşır, bunu hepimiz biliyoruz."

Bu şekilde olmuştu işte. Büyü falan değildi. Ama o zamanlar büyülüydü. Ve sırf siz nasıl yapıldığını öğrendiniz diye, büyü olmaktan vazgeçmiyordu...

Nac Mac Feegle adamcıkları Tiffany'yi dikkatle izliyor, zaman zaman Özel Koyun İlacı'na özlem dolu bakışlar fırlatıyorlardı.

Daha cadı okulunu bulamadım, diye düşünclü Tiffany. Tek bir büyü dahi bilmiyorum. Sivri bir şapkam bile yok. Peynir yapmak ve işler yolunda gitmediğinde panik içinde ortallıklarda koşmamayı başarmaktan başka yeteneğim yok. Ah, bir de kurbağam var.

Ve o küçük adamların söylediklerinin yarısını anlamıyorum. Ama kardeşimi kimin kaçırdığını biliyorum.

Bir şekilde, Baron'un bu işle nasıl uğraşılacağına dair en ufak fikrinin olduğunu sanmıyorum. Benim de yok, ama ben daha mantıklı bir biçimde fikirsiz olabilirim sanırım.

"Ben... Sızı Nine hakkında bir sürü şey hatırlıyorum," dedi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bizi kelda gönderdi," dedi Herhangibir Rob. "Kralça'nın geldiğini hissetti. Sorun çıkçaanı bildi. Bize dedi ki, işler kötüye gitçek, Sızı Nine'nin akrabası olan yeni kocakarıyı bulun, o ne yapılcaanı bilir."

Tiffany yüzlerce beklenti dolu yüze baktı. Feegle adamcıklarının bazılarının saçlarında tüyler vardı ve azıdışlerinden kolyeler takmışlardı. Yüzünün yarısı koyu maviye boyanmış, boyu kadar uzun kılıç taşıyan birine, aslında cadı olmadığını söyleyemezsin. Öyle birini hayal kırıklığına uğratamazsın.

"Peki, kardeşimi geri almama yardım edecek misiniz?" dedi. Feegle adamcıklarının ifadeleri değişmedi. Tiffany bir kez daha denedi. "Kardeşimi Kralça'dan geri çalmama yardım edecek misiniz?"

Yüzlerce küçük, ama çirkin yüz dikkate değer ölçüde aydınlandı.

“Agh, işte *şimdi bizim dilimizi konuşmaya başladın,*” dedi Herhangibir Rob.

“Pek... değil,” dedi Tiffany, ne yaptığını bilirmiş gibi konuşmaya çalışarak. “Biraz bekleyebilir misiniz? Birkaç parça eşya hazırlayacağım.” Özel Koyun İlacı şişesinin mantarını taktı. Nac Mac Feegle adamcıkları içlerini çektiler.

Tiffany mutfağa koştu, bir heybe buldu, ilaç kutusundan sargı bezi ve merhemler aldı, babası her zaman ona yaradığını söylediği için Özel Koyun İlacı'nı ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi *Koyun Hastalıkları* kitabını da ekledi ve son olarak kızartma tavasını aldı. İkisi de işe yarayabilirdi.

Süthaneye döndüğünde küçük adamlar görünürde yoktu.

Tiffany neler olduğunu annesine ve babasına söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama işe yaramazdı. “Masal anlatıyorsun,” derlerdi. Hem, şansı varsa yokluğu fark edilmeden Wentworth'ü geri getirniş olurdu. Ama, ne olur ne olmaz diye...

Süthanede bir günlük tutuyordu. Peynirlerin kaydının tutulması gerekiyordu. Yaptığı tereyağı miktarını ve ne kadar süt kullandığını hep yazardı.

Yeni bir sayfa açtı, kurşunkalemi eline aldı ve dilini ağzının kenarından çıkararak yazmaya başladı.

Yavaş yavaş Nac Mac Feele adamcıkları belirdi. Bir şeylerin arkasından çıkararak değil; sihirliymiş gibi yoktan da var olmadılar. Bulutlara ve ateşlere yeterince dikkatli bakışınızda ve görmek istediğimizde orada beliren yüzler gibi belirdiler.

Kendilerinden geçmiş gibi kurşunkalemin hareketlerini izliyorlardı. Tiffany, mırıltılarını duyabiliyordu.

“Şu yazı zopasına bi baksana, nasıl hoplayıp zıplıyo. Bu cadı işi.”

“Agh, yazı biliyo, orası kesin.”

“Ama ismimizi yazmıycan, diil mi hamfendi?”

“Evet, yazılı kanıt varsa adamı hapse tıkıyolar.”

Tiffany yazmayı bıraktı ve notu okudu:

Sevgili Anne, Baba,
 Wentworth'ü aramaya gidiyorum. Tamamen
 Mutemelen Oldukça güvendedim, çünkü Nine'yi
 tanıyan bazı dostlar ~~tanıdıklar~~ kişilerle birlikteyim.
 Not: ben geri dönmezsem, üçüncü raftaki
 papirlerin yarın çevrilmesi gerek.

Sevgiler, Tiffany

Tiffany başını kaldırıp Herhangibir Rob'a baktı. Feegle, masanın bacağına sarılarak tırmanmış, belki tehlikeli bir şey yazar diye dikkatle kurşunkalemi izliyordu.

"En baştan bana gelip sorabilirdiniz," dedi Tiffany.

"Aradımız kişinin sen olduunu bilmiyoduk hamfendi. Bu çiftlikte ortalarda dolaşan sürü sürü kocatip kadın var. Sen Kaçık Wullie'yi yakalayana kadar sen olduunu bilmiyoduk."

Olmayabilirim de, diye düşündü Tiffany.

"Evet, ama koyun ve yumurta çalmanıza gerek yoktu."

"Ama yere çivileninediydiler hamfendi," dedi Herhangibir Rob, bu bir bahaneymiş gibi.

"Bir yumurtayı yere çivileyemezsin!" diye terslendi Tiffany.

"Agh, şey, bööle bişey için bilge tiplerin bilgisi lazım hamfendi," dedi Herhangibir Rob. "Yazmayı bitirdiini görüyoın, bu yüzden yola çıksak iyi olacak. Süpürgecin var mı?"

"Çalı süpürgesi," diye mırıldandı kurbağa.

"Ee, hayır," dedi Tiffany. "Büyü hakkında önemli olan," diye ekledi kibirle, "onu ne zaman kullanmayacağını bilmektir."

"Bu adil," dedi Herhangibir Rob, masa bacağına sarılıp yere kayarak. "Buraya gel Kaçık Wullie." Sabahki yumurta hırsızına çok benzeyen bir Feegle geldi ve Herhangibir

Rob'un yanında durdu. İkisi hafifçe eğildiler. "Üzerimize basabilirsen, hamfendi," dedi Herhangibir Rob.

Daha Tiffany ağzını açamadan kurbağa, ağzının köşesinden konuştu ve kurbağa olmak demek bir sürü köşe sahibi olmak demektir: "Bir Feegle yetişkin bir adamı kaldırabilir. Denesen de ezemezsin onları."

"Denemek istemiyorum!"

Tiffany büyük bir dikkatle koca botunun tekini kaldırdı. Kaçık Wullie botun altına koştu ve Tiffany botun yukarı itildiğini hissetti. Bir tuğlayı ezmeye çalışmaktan farksızdı.

"Şimdi diyer bot," dedi Herhangibir Rob.

"Ama düşerim!"

"Yok, biz bu işte iyiyiktir..."

Sonra Tiffany, kendini iki ecinninin üzerinde dururken buldu. Dengede kalması için onların ayaklarının altında ileri geri koştuğunu hissetti. Aslında kendini oldukça güvende hissediyordu. Yalnızca, insanın ayakkabı tabanlarının *çok kalın* olması gibiydi.

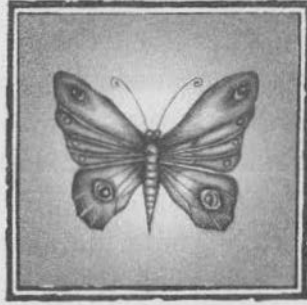
"Gidelim," dedi Herhangibir Rob aşağıdan. "Senin pisiciin mini kuşçukları yakalıycaandan da korkmana gerek yok. İşlere göz kulak olmak için bizim delikanlılardan bazıları burada kalıyo."

Sıçantorbası dal boyunca emekledi. Düşünce tarzını değiştirmek konusunda iyi bir kedi değildi. Ama kuş yuvası bulmak konusunda iyiydi. Ciklemeleri bahçenin diğer

ucundan duymuştu, daha ağacın dibindeyken yuvanın içinde üç küçük, sarı gaga görünüştü. şimdi, ağzından salyalar akıtarak ilerliyordu. "Vardık sayılır..."

Üç Nac Mac Feegle adamcığı samandan gagalarını çıkardılar ve mutlu mutlu kediye sırtıtılar.

"Selam Bay Pısıcık," dedi içlerinden biri. "Daha dersini almadın, diil mi? ÇLİK!"

Bölüm 5

YEŞİL DENİZ

Tiffany hiç kıpırdanmadan yerin birkaç santimi üzerinde uçuyordu. Feegle adanıcıkları, çiftliğin yukarı kapısından fırlayıp otlaklara çıkarken rüzgâr, Tiffany'nin çevresinde esiyordu...

İşte, kız uçuyor. Şu anda kafasında, saçlarına tutunan bir kurbağa var.

Geri çekil, otlakların oluşturduğu uzun, yeşil balina sırtını göreceksin. Buradan bakınca kız, koyunlar tarafından halı yüksekliğinde biçilmiş sonsuz çimenliklerin üzerinde açık mavi bir noktadan ibaret. Yeşil deniz, kesintisiz uzanıyor. Orada burada insanlar yaşamış.

Geçen sene Tiffany, yarını saatlik jeoloji dersi için üç havuç ve bir elma harcanmıştı, ama "Jeoloji" sözcüğünün öğretmenin tabelasındaki gibi "Joolo Ji" olarak yazılmadığını açıkladığında bir havucu geri almıştı. Adanı, tebeşirin

milyonlarca sene önce su altında yaşayan minik deniz kabuklarından oluştuğunu söylemişti.

Bu Tiffany'ye mantıklı gelmişti. Bazen tebeşirin içinde minik fosiller bulurdunuz. Ama öğretmen, çakınaktaşı konusunda pek bir şey bilmiyordu. Kayaların en yumuşağı olan tebeşirin içinde, çelikten de sert çakmaktaşları buluyordunuz. Bazen çobanlar, bir çakmaktaşını diğerine sürterek onları yontar, bıçak yapardı. En iyi çelik bıçakların kenarları bile çakmaktaşı kadar keskin olmazdı.

Ve Tebeşir'de, "o eski günler" denen günlerde, insanlar bu iş için çukurlar kazmıştı. O çukurlar hâlâ oradaydı, yükselip alçalan yeşillikler içinde, dikenli çalılar ve dikenli bitkilerle dolmuş derin çukurlar.

Köydeki bahçelerde hâlâ kocaman, boğum boğum çakmaktaşları bulunabiliyordu. Bazen insan kafasından büyük oluyorlardı. Genellikle kafaya benziyorlardı da. Öylesine erimiş, çarpılmış ve kıvrılmış oluyorlardı ki bir çakmaktaşına bakıp hemen her şeyi görebiliyordunuz; bir yüz, yabancı bir hayvan, bir deniz canavarı. Bazen daha ilginç olanlar bahçe duvarının üzerine konup sergilenirdi.

Yaşlı insanlar onlara "tebeşirgiller" derdi, yani "tebeşir çocukları." Onlar Tiffany'ye her zaman tuhaf gelmişti, sanki taş canlanmaya çalışıyormuş gibi. Bazı çakmaktaşları ete, kemiğe ya da kasap tezgâhından kalkmış şeylere benzerdi. Deniz altındaki karanlıkta, tebeşir, canlı yaratıkların şekillerini yapmaya çalışmıştı sanki.

Yalnızca tebeşir çukurları yoktu. İnsanlar Tebeşir'in her yerinde bulunmuştu. Yarısı devrilmiş taşlardan oluşan halkalar vardı. Eski günlerin kabile şeflerinin, içine hazineleri ile birlikte gömüldüğü söylenen, yeşil sivilcelere benzeyen höyükler vardı. Kimse onları kazıp hazineleri bulmak istememişti.

Tebeşirde tuhaf oymalar da vardı. Sürüleri yaylalara götürdüklerinde, yapacak başka işleri yoksa, çobanlar, onların üstündeki otları yolarlardı. Tebeşir, çimenlerin yalnızca birkaç santim altındaydı. Nal izleri ancak bir mevsim dayanırdı, ama oymalar binlerce senedir duruyordu. At ve dev resimleri vardı, ama tuhaf olan şuydu ki onları yerden doğru düzgün göremiyordunuz. Gökyüzünden bakanlar için yapılmış gibi duruyorlardı.

Bir de tuhaf yerler vardı, örneğin Yaşlı Adamın Demirhanesi. Aslında bir höyüğün içinde, bir tür yarı gömülü baraka oluşturacak şekilde yerleştirilmiş dört iri, düz kaya parçasından ibaretti. Yalnızca iki üç metre derinliğindeydi. Özel bir şeye benzemiyordu, ama içine isminizi bağırdığınız zaman yankının geri gelmesi için epey zaman geçiyordu.

Her yerde insanların bıraktığı işaretler vardı. Tebeşir önemliydi.

Tiffany, kırkma barakalarını epey arkada bırakmıştı. Kimse onu izlemiyordu. Ayakları yere dokunmadan hareket eden bir kıza, özellikle de kırkılmış koyunlar dikkat etmiyordu.

Alçak otlaklar arkasında kaldı, artık yaylalardaydı. Arı vızıltılarından, esintilerden ve bir dakika içinde büyüyen

bir ton otun hisırtısından oluşan hareketli sessizliği zaman zaman bir koyunun melemesi ve bir akbabanın ıglığı bozuyordu.

Tiffany'nin iki yanında, Nac Mac Feegle adamcıkları düzensiz bir çizgi halinde yayılmış, dik dik önlerine bakarak koşuyorlardı.

Bazı höyükleri, yanında durmadan geçtiler; duraksamadan sığ vadilerin yamaçlarından inip çıktılar. İşte o zaman Tiffany ileride, nerede olduklarını gösteren bir işaret gördü.

Küçük bir koyun sürüsüydü. Yeni kırılmış birkaç koyundan oluşuyordu, ama bu mekânda her zaman birkaç koyun bulunurdu. Sürüsünü kaybeden koyunlar burada ortaya çıkardı, annesini kaybeden kuzular buraya gelirlerdi.

Burası büyüü bir yerdi.

Şimdi görecek çok şey yoktu, yalnızca çimenlere batmış demir tekerlekler ve kısa bacalı, şişko göbekli soba...

Sızı Nine'nin öldüğü gün adamlar kulübesinin çevresindeki çimenleri kesip biraz öteye düzgünce yığmıştı. Sonra tebesirde iki metreye iki metre, derin bir çukur kazmışlar; tebesiri büyük, ıslak bloklar halinde kaldırmışlardı.

Gökkuşaağı ve Yıldırım onları dikkatle izliyordu. Ne sızlanmış ne de liavlamışlardı. Üzüntülü olmaktan çok meraklı görünüyordardı.

Sızı Nine, yünlü bir battaniyeye sarılmış, üzerine bir parça ham yün iğnelenmişti. Bu özel bir çoban adeti idi. İşe karışabilecek herhangi bir tanrıya, orada gömülmüş kişinin

bir çoban olduğunu, tepelerde çok zaman geçirdiğini, kuzulama işi, şudur budur derken, zaten oralarda kilise ya da tapınak da olmadığından, din için çok fazla zaman ayıramadığını anlatmak içindi. Tanrıların anlayış göstereceği ve söz konusu kişiyi hoş göreceği umuluyordu. Belirtmeden geçemeyeceğiz, hayatı boyunca Sızı Nine'nin herhangi birine ya da herhangi bir şeye dua ettiği görülmemiştir ve şimdi bile, kuzulama işinin önceliği olduğunu anlamayan bir tanrıya ayıracak zamanı olmayacağı konusunda herkes hemfikir idi.

Tebeşir, Sızı Nine'nin üzerine yerleştirilmişti ve böylece her zaman tepelerin iliklerine işlediğini söyleyen Sızı Nine'nin kemikleri, tepelerin içine işlemiş oldu.

Sonra kulübeyi yaktılar. Bu alışılmış bir uygulama değildi, ama Tiffany'nin babası Tebeşir'de o kulübeyi kullanacak tek bir çoban çıkmayacağını söylemişti.

O çağırıldığı zaman Gökgürültüsü ve Yıldırım gelmemiştir ve Tiffany'nin babası kızmaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden onları, kendi hallerinde oturmaları için kulübenin parlayan közlerinin yanında bırakmıştı.

Ertesi gün küller, soğuduğu ve kaba tebeşirin üzerinde esen rüzgârla savrulmaya başladığı zaman herkes yaylaya çıkmıştı. Çimenler büyük dikkatle yerine yerleştirilmişti. Öyle ki aksları üzerindeki demir tekerlekler ve şişko göbekli soba dışında görülecek hiçbir şey kalmamıştı.

Bu noktada –herkes öyle demişti– iki çoban köpeği başlarını kaldırmış, kulaklarını dikmiş, çimenlerin üzerinde koştura koştura uzaklaşmışlar ve bir daha da görülmemişlerdi.

Onu taşıyan ecinniler nazikçe yavaşlamışlardı. Onu yere bırakırlarken Tiffany kollarını sallayarak dengesini buldu. Koyunlar sallana sallana uzaklaştılar, sonra durup onu izlediler.

“Neden durduk? Neden *burada* durduk? Onu yakalamalıyız!”

“Hainish’i beklememiz gerek hamfendi,” dedi Herhangibir Rob.

“Neden? Hainish kim?”

“Kralça’nın senin mini veletle nereye gittiini o biliyo olabilir,” dedi Herhangibir Rob yatıştırırcasına. “Bilyon, öölesine içeri dalamayık.”

İri yarı, sakallı bir Feegle elini kaldırdı. “Aslında, Koca Adam, öölesine içeri *dalabilirik*. Biz *her zaman* öölesine içeri dalmışıktır.”

“Evet Koca Yan, iyi sööledin. Ama öölesine *nereye* daldunı bilmen lazım. Öölesine *her yere* dalamazsın. Öölesine dışarı fırlamak zorunda kalırsan kötü görünür.”

Tiffany bütün Feegle adamcıklarının dikkatle yukarı bakmakta olduklarını, ona hiç dikkat etmediklerini gördü.

Öfke ve şaşkınlık içinde paslı tekerleklerden birinin üzerine oturdu ve gökyüzüne baktı. Çevreye bakılmaktan iyiydi. Burada bir yerde Sızı Nine’nin mezarı vardı, ama artık yerini tam olarak belirlemek imkânsızdı. Çimen iyileşmişti.

Yukarıda birkaç küçük bulut ve uzakta noktalar halinde halkalar çizen akbabalar dışında hiçbir şey yoktu.

Tebeşir üzerinde her zaman akbabalar olurdu. Çobanlar onlara "Sızı Nine'nin tavukları" derdi, bazıları da bugünlere benzeyen bulutlara "Nine'nin minik kuzuları" derdi. Tiffany, babasının bile, gök gürültüsü duyduğunda "Sızı Nine küfrediyor," dediğini biliyordu.

Kışın kurtlar, sürülere musallat olmuşsa ya da değerli bir koyun kaybolmuşsa, çobanların tepelerdeki eski kulübenin yanına gittiği ve belki bir faydası olur diye, otuz gram Neşeli Denizci tütünü bıraktığı söylenirdi...

Tiffany duraksadı. Sonra gözlerini kapattı. Bunun doğru olmasını istiyorum, diye fısıldadı kendi kendine. Başka insanların da onun gerçekten gitmediğini düşündüğünü bilmek istiyorum.

Tekerleklerin geniş, paslı demirlerinin altına baktı ve ürperdi. Orada parlak renkli küçük bir paket vardı.

Paketi yerden aldı. Oldukça yeni görünüyordu. Demek ki en fazla birkaç gün önce bırakılmıştı. Koca sırtışı, büyük sarı yağmur şapkası ve iri sakalı ile Neşeli Denizci önde duruyordu, arkasında kocaman mavi dalgalar kırılıyordu.

Tiffany, denizi Neşeli Denizci paketlerinden öğrenmişti. Denizin engin olduğunu ve kükrediğini duymuştu. Denizde bir kule vardı ve gemiler kayalara çarpmasın diye geceleri tepesinde büyük bir ışık yakılan bir işaret feneriydi o. Resimlerde, işaret fenerinin ışığı parlak beyazdı. Onu o kadar iyi ezberlemişti ki gece düşüne girmişti ve kulaklarında denizin kükremesi ile uyanmıştı.

Amcalarından birinin, tütün etiketindeki resme baş aşağı bakarsan, şapkanın bir parçası, denizcinin kulağı ve yakasının bir kısmının çıplak bir kadın resmi oluşturduğunu söylediğini duymuştu, ama Tiffany asla görememişti o kadını ve görse de ne olacağını anlayamıyordu.

Etiketi dikkatle kopardı ve kokladı. Nine kokuyordu. Gözlerinin yaşlarla dolmaya başladığını hissetti. Şimdiye dek Sızı Nine için hiç ağlamamıştı. Ölen kuzular için, kesilen parınaklar için, istediği olmadığı için ağlamıştı, ama Nine için asla... Onun için ağlamak doğru gelmemişti.

Şimdi de ağlamıyorum, diye düşündü, etiketi dikkatle önlüğünün cebine koyarak. Nine öldüğü için değil...

Koku yüzündendi. Sızı Nine koyun, terebentin ve Neşeli Denizci tütünü kokardı. Üç koku birbirine karışır, Tiffany için Tebeşir kokusu demek olan tek bir koku oluştururdu. Bir bulut gibi Sızı Nine'yi takip ederdi ve o koku sıcaklık ve sessizlik demektir, tüm dünyanın çevresinde döndüğü bir yer demektir...

Tepeden bir gölge geçti. Bir akbaba gökyüzünden Nac Mac Feegle adamcıklarına doğru dalıyordu.

Tiffany ayağa fırladı ve kollarını salladı. "Kaçın! Eğilin! Sizi öldürecek!"

Nac Mac Feegle adamcıkları döndüler ve Tiffany'ye delirniş gibi baktılar.

"Takma kellene hamfendi," dedi Herhangibir Rob.

Kuş yere yaklaşınca döndü ve o yine yükselirken minik bir nokta akbabadan yere atladı. Düşerken iki kanat belir-di sanki ve akçağağaç tohumları gibi dönmeye başladı; bu, düşüşünü biraz yavaşlattı.

Bir ecinniydi bu. Çılgınlar gibi dönerek bir iki metre öteye, çimenlerin üzerine düştü ve devrildi. Yüksek sesle küfrederek ayağa kalktı ve yine devrildi. Küfürler devam etti.

“İyi inişti Hamish,” dedi Herhangibir Rob. “Dönerken kesinlikle yavaşlıyon. Bu sefer hiç de yere çakılmadın.”

Hamish, bu sefer daha yavaş doğruldu ve dik durmayı başardı. Gözlerine pilot gözlükleri takmıştı.

“Bunu daha fazla çekebilceemi sanmıyom,” dedi, kollarına bağladığı ince tahta parçalarını çözmeye çalışarak. “Kanatlı bi peri gibi hissediyom.”

“Bundan nasıl canlı kurtuluyorsun?” diye sordu Tiffany.

Küçük pilot onu tepeden tırnağa süzmeye çalıştı, ama tepeye, daha da tepeye bakmayı başardı ancak.

“Uçuş konusunda bu kadar bilgili olan bu mini kocayıp de kim?” dedi.

Herhangibir Rob öksürdü. “O kocakarı, Hamish. Sızı Nine'nin dölü.”

Hamish'in yüzündeki ifade dehşete dönüştü. “Haddim olmadan konuştum hamfendi,” dedi, gerileyerek. “Elbette bi kocakarı her bişii bilir. Ama bu görüldü kadar kötü diil hamfendi. Ben her zaman kellemin üzerine konduumdan emin olurum.”

“Evet, kelle kısmımız çok saalamdır,” dedi Herhangibir Rob.

“Yanında küçük bir oğlan çocuğu olan bir kadın görclün mü?” diye sordu Tiffany. “Döl” lafından fazla hoşlanmamıştı.

Hamish panikle Herhangibir Rob'a baktı, Rob başını salladı.

"Evet, gördüm," dedi Hamish. "Siyah bi atın sırtında. Aşşaa otlaklardan geliyodu ve atını cehennem gibi..."

"Kocakarınm önünde kullandım dile dikkat et!" diye gürledi Herhangibir Rob.

"Afedersin, hamfendi. Kadın, atını ateş gibi sürüyodu," dedi Hamish, koyunlardan da uysal bir ifade ile. "Ama onu gözetlediimi anladı ve sis çaardı. Diyer yana gitti, ama ne-reye, bilmiyom."

"Tehlikeli bir yerdir, diyer yan," dedi Herhangibir Rob yavaşça. "Orda kötü şeyler vardır. Sook bi yer. Bi mini bebeyi götürcek yer diil."

Yaylalar sıcaktı, ama Tiffany üşüdüğünü hissetti. Ne kadar kötü olursa olsun, diye düşündü, oraya gitmem gerek. Biliyorum. Başka seçeneğim yok.

"Diğer yan mı?" dedi.

"Evet. Büyülü dünya," Herhangibir Rob. "Orda... kötü şeyler var."

"Canavarlar ını?" dedi Tiffany.

"Düşünebilceen en kötü canavarlar," dedi Herhangibir Rob. "*Tam olarak* düşünebilceen en kötü canavarlar."

Tiffany güçlkle yutkundu ve gözlerini kapattı. "Jenny' den daha mı kötü? Kafasız atlıdan daha mı kötü?"

"Ah, evet. Ordakilerle karşılaştırıldında seninkiler mini pisicikler gibi kalır. Orası tekinsiz bi memleket hamfendi. Düşterin gerçekleşti bi yer. Kralça'nın dünyası."

“Eh, bu kulağa pek de...” diye başladı Tiffany. Sonra gördüğü rüyaları hatırladı, uyanmaktan memnun olduğunuz türden olanları. “Bahsettiğimiz düşler güzel düşler değil, değil mi?” dedi.

Herhangibir Rob başını iki yana salladı. “Hayır hamfendi. Diyer türden olanlar.”

Ben de kızartma tavamla ve *Koyun Hastalıkları* kitabımla geldim, diye düşündü Tiffany. Wentworth’ün korkunç canavarların arasında olduğu zihinsel bir resim geldi gözlerinin önüne. Muhtemelen onların hiç şekerı yoktu.

İçini çekti. “Tamam, oraya nasıl gidiyoruz?” dedi.

“Sen bilmiyon muydu ki?” dedi Herhangibir Rob.

Tiffany’nin beklediği şey bu değildi. Onun beklediği daha çok şöyle bir cevaptı; “Agh, bunu yapamassın, sen mini bi kızsın, ah eyvahlar olsun bize, olmaz!” Aslında, beklemekten çok umuyordu bunu. Ama bunun yerine, son derece mantıklı bir fikirmiş gibi davramıyorlardı...

“Hayır!” dedi. “Ben hiç de bilmiyodum! Bunu daha önce yapmadım! Lütfen bana yardım edin!”

“Bu dooru Rob,” dedi bir Feegle. “Kocakarılık işinde yeni. Onu keldaya götür.”

“Sızı Nine bile keldayı kendi maarasında görmedi!” diye terslendi Herhangibir Rob. “Hiç de...”

“Sessiz ol!” diye tısladı Tiffany. “Bunu duymuyor musun?”

Feegle adamcıkları çevrelerine bakındılar.

“Neyi duymuyoz mu?” dedi Hamish.

“Bir fıısırtı var!”

Çimenlik titriyordu sanki. Gökyüzü, Tiffany bir elmanın içindeymiş gibi görünüyordu. Ve kar kokusu vardı.

Hamish yeleginden bir tulum çıkardı ve üfledi. Tiffany hiçbir şey duymadı, ama çok yukarılardan bir çığılık geldi.

“Neler olduunu bildiririm size!” diye bağırdı ecinni ve çimenlikte koşmaya başladı. Koşarken kollarını başının üzerine kaldırdı.

Artık hızlı koşuyordu, ama akbaba çimenliğin üzerinde daha da hızlı uçarak alçaldı ve onu rahatça yakalayıp havalandı. Akbaba yükselmek için kanat çırparken Tiffany, Hamish’in akbabanın tüyelerinin arasında sırtına doğru tımandığını gördü.

Diğer Feegle adamcıkları Tiffany’nin çevresinde halka olmuştu ve bu sefer kılıçlarını çekmişlerdi.

“Plan nedir Rob?” dedi içlerinden biri.

“Pekâlâ millet, yapçaamız şu. Bişey görür görmez saldırıyoz. Tamam mı?”

Bir tezahürat koıtu.

“Agh, güzel bi plan bu,” dedi Kaçık Wullie.

Yerde kar oluştu. Yağmamıştı, ama erimenin tersini yapmış, hızla yükselerek Nac Mac Feegle adamcıklarının beline, sonra boyunlarına kadar gelmişti. Kısa boylu olan bazıları gözden kaybolmaya başladı ve karın altından boğuk küfürler duyuldu.

Sonra köpekler belirdi, kötücül bir amaçla sallana sallana Tiffany'ye yaklaştılar. İri yarı, ağır, siyah köpeklerdi ve turuncu kaşları vardı. Tiffany, durduğu yerden hırlamalarını duyabiliyordu.

Elini önlüğünün cebine daldırdı ve kurbağayı çıkardı. Kurbağa keskin aydınlıkta gözlerini kırıştırdı.

“Nooldu?”

Tiffany onu köpeklere çevirdi. “*Bunlar ne?*”

“Ah, tühürrek! Amansızitler! Kötü! Ateşten gözler ve usturadan dişler!”

“Onlara karşı ne yapmalıyım?”

“Burada olmasan?”

“Teşekkür ederim! Çok yardımcı oldun!” Tiffany kurbağayı cebine bıraktı ve kızartma tavasını çuvalından çıkardı.

Yeterli olmayacağını biliyordu. Kara köpekler iriydi ve gözleri *gerçekten* alev alevdi. Hırlamak için ağızlarını açtıklarında Tiffany çelik ışıltısı görebiliyordu. Köpeklerden hiç korkmamıştı, ama bu köpekler ancak bir kâbustan çıkmış olabilirdi.

Üç taneydiler, ama Tiffany'nin çevresini öyle bir şekilde aldılar ki nasıl dönerse dönsün aynı anda ancak iki tanesini görebiliyordu. İlk saldırının, arkasındaki olacağını biliyordu.

“Bana onlar hakkında bir şeyler söyle!” dedi, aynı anda üçünü birden görebilmek için dönerek.

“Mezarlıklarda dolaştıkları söylenir!” dedi önlüğünden bir ses.

“Neden yerde kar var?”

“Bu, Kraliçe'nin ülkesinden geldiklerini gösterir. Orada mevsim hep kışıdır! Etki alanı yayıldığı zaman, buraya da gelir!”

Ama Tiffany uzaklarda, kar halkasının dışında yeşillik görebiliyordu.

Düşün, düşün...

Kraliçe'nin ülkesi. Gerçekten canavarların olduğu büyü bir yer. Kâbuslarda görebileceğiniz her şey. Alevden gözleri, usturadan dişleri olan köpekler, evet. Gerçek dünyada olmayan şeyler, gerçek dünyada işe yaramayan...

Köpekler kırmızı dillerini sarkıtmış, Tiffany'nin korkusundan zevk alarak salyalar akıtıyorlardı. Tiffany'nin kafasındaki bir parça düşündü: Dişlerinin paslanmaması hayret verici...

... iki köpeğin arasından daldı ve tabana kuvvet uzak-taki yeşillığe doğru koştu.

Arkasından bir zafer hırlaması geldi ve karı ezen pençelerin gıcirtısını duydu.

Yeşillik, yaklaşıyor gibi görünmüyordu.

Ecinnilerin bağırıışlarını duydu ve bir hırlama feryada dönüştü. Peşinden gelen bir şeyle birlikte son karların üzerinden atladi ve ılık çimenlerin üzerinde yuvarlandı.

Anansizit arkasından sıçradı. Köpeğin dişleri kapanırken Tiffany geriledi, ama köpeğin başı şimdiden beladaydı.

Ateşten gözleri ve usturadan dişleri yoktu. Burada değil; Tiffany'nin yuvası olan çimenlerde, gerçek dünyada değil. Burada kördü ve ağzından kan damlamaya başlamıştı. Ağzınız ustura doluyken sıçramamalısınız...

Köpek acıyla sızlanırken Tiffany onun için üzülecekti neredeyse, ama kar ona doğru ilerliyordu. Kızartma tavasıyla köpeğe vurdu. Köpek bütün ağırlığıyla devrildi ve kıpırtısız kaldı.

Karın üzerinde savaş sürüyordu. Kar, pus gibi saçılıyordu, ama ortasında hızla dönen ve dişleyen iki karanlık şekil görebiliyordu.

Tavaya vurarak bağırdı ve bir amansizit fır fır dönen karların içinden fırlayıp önüne kondu. Köpeğin iki kulağında birer Feegle asılıydı.

Kar, Tiffany'ye doğru akıyordu. Tiffany hırlayarak ilerleyen köpeğe uyararak geriledi. Tavayı tokaç gibi tutuyordu.

"Hadi gel," diye fısıldadı. "Sıçra!"

Ona bakan gözlerden alevler fışkırdı ve sonra köpek başını eğip kara baktı.

Ve gözden kayboldu. Kar eridi. Işık değişti.

Şimdi, Tiffany ve Küçük Özgür Adamlar yaylada yalnızdı. Tiffany'nin çevresinde Feegle adamlıkları doğruluyordu.

"Sen iyi misin, hamfendi?" dedi Herhangibir Rob.

“Evet!” dedi Tiffany. “Çok kolay! Karın üzerinden çimenlere gelmelerini sağlarsanız sıradan köpekler oluyorlar!”

“Yolumuza devam etsek iyi olacak. Bizim delikanlılardan bazılarını kaybettik.”

Tiffany'nin heyecanı solup gitti.

“Öldüler mi yani?” diye fısıldadı. Güneş yine parıl parıl parlıyordu, tarlakuşları geri dönmüştü ama adamcıklar ölmüştü.

“Agh, yo,” dedi Rob. “Asıl ölü olan bizleriz. Bunu bilmiyon muydu?”

Bölüm 6

ÇOBAN KIZ

“Siz ölü müsünüz?” dedi Tiffany. Çevresine bakındı. Feegle adamcıkları homurdana homurdana doğruluyorlardı, ama hiçbiri “Eyvah eyvah eyvah” demiyordu. Herhangibir Rob hiç de mantıklı konuşmuyordu.

“Şey, siz ölü olduğunuzu düşünüyorsanız, onlar nedir?” diye devam etti, iki küçük cesede işaret ederek.

“Ah, onlar canlılar dünyasına geri döndüler,” dedi Herhangibir Rob neşeyle. “Bu dünya kadar iyi diil, ama güzel güzel bekliyecekler ve çok geçmeden döncekler. Yas tutmanın anlamı yok.”

Sızı ailesi pek dindar değildi, ama Tiffany işlerin nasıl gitmesi gerektiğini bildiğini sanıyordu ve onlar canlı olduğunuz ve henüz ölmediğiniz fikrinden yola çıkarlardı,

“Ama siz *canlısınız!*” dedi.

“Agh, yok hamfendi,” dedi Rob, bir başka ecinninin ayağa kalkmasına yardım ederek. “Biz eskiden canlılık. Canlıların dünyasında iyi çocuklardık, bu yüzden orda öldüğümüzde bu dünyaya dooduk.”

“Demek istediğin, size göre başka bir yerde öldünüz ve sonra buraya geldiniz, öyle mi?” dedi Tiffany. “Yani burası cennet, öyle mi?”

“He ye! Tıpkı anlattıkları gibi,” dedi Herhangibir Rob. “Harika güneş ışığı, iyi avlaklar, cici cici çiçekler ve cikle-yen mini kuşçuklar.”

“He ye, bi de güzel savaşlar var,” dedi bir başka Feegle. Sonra hepsi bir ağızdan konuşmaya başladılar.

“Hırsızlık var!”

“İçerken savaşmak var!”

“Kebaplar var!” dedi Kaçık Wullie.

“Ama burada kötü şeyler var!” dedi Tiffany. “Canavarlar var.”

“He ye,” dedi Rob, mutlu mutlu gülümseyerek. “Müttiş, diil mi? Her şey hazırlanmış, savaşılacak şeylere kadar!”

“Ama biz burada yaşıyoruz!” dedi Tiffany.

“Agh, şey, belki siz insanlar da Son Dünya’da iyiydiniz,” dedi Herhangibir Rob cömertçe. “Ben bizimkileri topluyım hamfendi.”

Rob uzaklaşırken Tiffany önlüğünün cebine uzandı ve kurbağayı çıkardı.

“Ah!.. Hayattayız,” dedi kurbağa. “Hayret. O köpeklerin sahibine karşı bir eylemi haklı gösterecek çok açık bir zemin var, bu arada.”

“Ne?” dedi Tiffany kaşlarını çatarak. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Ben... ben... bilmiyorum,” dedi kurbağa. “Düşünce öylesine kafamda beliriverdi. Belki insanken köpekler hakkında bir şeyler biliyordum?”

“Dinle, Feegle adamcıkları cennette olduklarını düşünüyorlar! Ölüp buraya geldiklerini sanıyorlar!”

“Ee?” dedi kurbağa.

“Ee’si, bu doğru olamaz! Burada canlı olman gerekiyor, sonra ölüyoruz ve başka bir yerdeki cennete gidiyoruz!”

“Eh, farklı bir açıdan aynı şey, öyle değil mi? Hem, bir sürü savaşçı kabile öldüklerinde bir yerlerdeki cennet mekâna gideceklerini düşünür,” dedi kurbağa. “Bilirsin, sonsuza dek içki içip savaşacakları, kendilerine ziyafet çekebilecekleri bir yere? Bu yüzden, belki de burası onların cennetidir.”

“Ama burası gerçek bir yer!”

“Ee? Onların inancı böyle. Dahası, onlar küçücük. Belki de evren kalabalık bir yerdir ve cennetleri boş buldukları yerlere koymuşlardır. Ben bir kurbağayım, bu yüzden bu konuda epey tahmin yürütmem gerektiğini takdir edersin. Belki yalnızca yanılıyorlardır. Belki sen yanıyorsundur. Belki ben yanıyorumdur.”

Küçük bir ayak Tiffany'nin botunu tekmeledi.

"Yola devam etsek iyi olacak hamfendi," dedi Herhangibir Rob. Omzuna ölü bir Feegle atmıştı. Diğerlerinden bazıları da ceset taşıyordu.

"Ee... onları gömecek misiniz?" dedi Tiffany.

"Evet, artık bu eski bedenlere ihtiyaçları yok ve onları ortalıklarda bırakmak daanıklık olur," dedi Herhangibir Rob. "Dahası, kocatipler çevrede küçük mini kafatasları ve kemikler bulurlarsa meraklanırlar ve biz kimsenin, işimize burnunu sokmasını istemezük. Sen hariç hamfendi," diye ekledi.

"Yok, bu çok, ee... pratik bir düşünce," dedi Tiffany, pes ederek.

Feegle, üzerinde dikenli ağaçların büyüdüğü uzak bir tümseğe işaret etti. Höyüklerin çoğunun üzerinde ağaçlıklar vardı. Ağaçlar toprağın derinliğinden faydalanıyordu. Onları kesmenin uğursuzluk olduğu söylenirdi.

"Çok yolumuz kalmadı," dedi.

"Höyüklerden birinde mi kalıyorsunuz?" diye sordu Tiffany. "Onların, bilirsin, eski şeflerin mezarları olduğunu sanıyordum."

"Agh, he ye, yan bölmede ölü bi eski kral var, ama bize raatsızlık vermiyo," dedi Rob. "Korkma, bizim tarafta iskeletor falan yok. Oldukça geniştir, biraz çekidüzen verdik."

Tiffany sonsuz yeşil yaylaların üzerinde uzanan sonsuz mavi gökyüzüne baktı. Her şey yine çok huzurlu olmuştu,

kafasız adamlardan ve kocaman vahşi köpeklerden uzak bir dünya.

Wentworth'ü ırmağa götürmesem ne olacaktı, diye düşündü. Şimdi ne yapıyor olacaktım? Peynirlerle uğraşiyor olacaktım, herhalde...

Bütün bunları hiç bilmiyordum. Cennette yaşadığımı hiç bilmiyordum; yalnızca küçük mavi adamlardan oluşan bir kabilenin cenneti bile olsa. Akbabaların sırtında uçan adamcıkları bilmiyordum.

Daha önce hiç canavar öldürmedim.

"Nereden geliyorlar?" dedi. "Canavarların geldiği yerin adı ne?"

"Agh, muhtemelen orayı çok iyi biliyorsun," dedi Herhangibir Rob. Höyüğe yaklaşırlarken Tiffany havada du-man kokusu aldığını düşündü.

"Biliyor muyum?" dedi.

"Evet. Ama açık havada söylenecek isim diildir. Güvenli bi yerde fısıldanacak bi isimdir. Bu gökyüzünün altında söylemem."

Tavşan deliği olmak için fazla genişti ve bu kadar yüksekte porsuklar yaşamazdı, ama höyüğün girişi dikenli köklerin arasına gizlenmişti ve gören olsa bir tür hayvanın yuvası sanırdı.

Tiffany zayıftı, ama buna rağmen deliğe ulaşmak için önlüğünü çıkarıp dikenlerin arasından sürünmesi gerekti.

Ve delikten geçmesi için pek çok Feegle adamcığının onu itmesi gerekti.

En azından kötü kokmuyordu ve delikten geçtikten sonra epey açılıyordu. Aslında, yalnızca giriş anlaşılmasın diye böyle yapılmıştı. Aşağıdaki boşluk oldukça geniş bir oda büyüklüğündeydi, ortası açıktı, ama duvarlarda çepeçevre, yerden tavana kadar, Feegle boyunda balkonlar vardı. Balkonlar çamaşır yıkayan, tartışan, dikiş diken, yer yer kavga eden, ama ne yapıyorlarsa mümkün olduğunca gürültülü bir biçimde yapan Feegle adamcıkları ile doluydu. Bazılarının saçlarına ve sakallarına kır düşmüştü. Yalnızca birkaç santim boyunda olan en küçükleri çıplak koşturuyor, minik gırtlaklarını paralarcasına birbirlerine bağıyorlardı. Wentworth'ün büyütülmesine yardım ederek geçen birkaç seneden sonra, Tiffany *bunun* nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

İçlerinde kız yoktu. Küçük Özgür Kadınlar da yoktu.

Hayır, bir tane vardı.

Didişen, koşturan kalabalıklar kadının geçmesi için arandılar. Kadıncık Tiffany'nin ayak bileğine kadar geliyordu. Feegle adamcıklarından güzeldi, ama dünya zaten, örneğin, Kaçık Wullie'den daha güzel şeylerle doluydu. Adamcıklar gibi, kadının da kızıl saçları ve kararlılık dolu bir ifadesi vardı.

Diz kırdı, sonra konuştu, "Sen kocatip kocakarı mısın hamfendi?"

Tiffany çevresine bakındı. Mağarada, on sekiz santimden daha uzun olan bir o vardı.

“Şey, evet,” dedi. “Şey, üç aşağı beş yukarı. Evet.”

“Adım Fion. Kelda, mini oolanın henüz zarar görmediğini söylememi istedi.”

“Onu buldu mu?” dedi Tiffany çabucak. “Nerede şimdi?”

“Yok, yok, ama kelda, Kralça'nın âdetlerini bilir. Bunu kelleneye takmanı istemedi.”

“Ama Kraliçe onu çaldı!”

“Evet. O mesele biraz kar-man-çor-man. Sen biraz dinlen. Kelda birazdan seni görecek. O çok güçlü diil şimdi.”

Fion eteklerini savurarak döndü ve kraliçe olan kendisiymiş gibi tebeşir zemin üzerinde uzaklaştı, uzak duvara yaslanmış geniş, yuvarlak bir taşın arkasında kayboldu.

Tiffany bakışlarını indirirmeden kurbağayı dikkatle cebinden aldı ve dudaklarına yaklaştırdı. “Kelleme mi takıyorum?” diye fısıldadı.

“Hayır, pek sayılmaz,” dedi kurbağa.

“Taksam bana söyledin, değil mi?” dedi Tiffany telaşla. “Herkes taktığımı görse ve ben bilmesem korkunç olurdu.”

“Ne demek olduğuna dair en ufak fikrin yok, değil mi?” dedi kurbağa.

“Tam olarak yok, evet.”

“Yalnızca üzülmeni istemiyor, o kadar.”

“Evet, ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm zaten,” diye yalan söyledi Tiffany. “Omzuma oturabilir misin? Sanırım burada biraz yardıma ihtiyacım olacak.”

Sıra sıra Nac Mac Feegle ilgiyle onu izliyordu, ama o anda Tiffany'nin beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi yok gibiydi. Dikkatle oturdu ve parmaklarıyla dizini dövmeğe başladı.

“Mini mekânımıza ne dersin, ha?” dedi aşağıdan bir ses. “Müttiş, diil mi?”

Tiffany bakışlarını indirdi. Herhangibir Rob Feegle ve Tiffany'nin daha önce tanıştığı birkaç ecinni orada oyalanıyor, endişe içinde onu izliyordu.

“Çok rahat görünüyor,” dedi Tiffany, çünkü bu, ne isli ya da ne keyif verici bir gürültüsü var demekten daha iyiydi. “O küçük ateşin üzerinde hepiniz için mi yemek pişiyor?” diye ekledi.

Odanın merkezinde küçük bir ateş vardı. Ateşin üzerindeki delikten duman çıkıp yukarıdaki çalılar arasında kayboluyordu ve karşılığında biraz daha ışık getiriyordu.

“Evet hamfendi,” dedi Herhangibir Rob.

“Küçük şeyler, tavşanlar falan,” diye ekledi Kaçık Wullie. “Büyük şeyleri kızartmak için tebeşir çu... mmf... mmmf...”

“Pardon, ne dedin?” dedi Tiffany.

“Ne?” dedi Herhangibir Rob masum masum, kıvranmakta olan Wullie'nin ağzına elini sıkı sıkı bastırarak.

“Wullie büyük şeyleri kızartmak hakkında ne diyor-du?” diye sordu Tiffany. “Büyük şeyleri tebeşir çukurunda mı kızartıyorsunuz? Bu, meleyen cinsten büyük şeyler mi? Çünkü bu tepelerde onlardan başka büyük şey bulamaz-sınız!”

Pis zeminde diz çöktü ve eğildi. Yüzü, deli gibi sırıtan ve terleyen Herhangibir Rob'un yüzünden iki santim uzak-taydı.

“Öyle mi?”

“Agh... ah... şey... bi anlamda.”

“Öyle mi?”

“Sizinkileri diil hamfendi!” diye feryat etti Herhangibir Rob. “Nine'den izin almadan Sızı koyunlarını hiç almadık!”

“Sızı Nine koyun almanıza izin mi veriyordu?”

“Evet, ööle yapıyordu, işte, yaptı bu! Öd... ödeme ola-rak!”

“Ödeme mi? Ne için?”

“Kurtlar hiçbi Sızı koyununu yakalamıyordu!” dedi Herhangibir Rob çabuk çabuk. “Tilkiler hiçbi Sızı kuzusunu al-mıyordu, diil mi? Hamish gökyüzündeyken kargalar hiçbi kuzunun gözlerini lüplemiyordu!”

Tiffany yan yan kurbağaya baktı.

“Galamıyorlardı,” dedi kurbağa. “Bazen kuzuların gözlerini...”

“Evet, evet, kargaların ne yaptığını biliyorum,” dedi Tiffany. Biraz sakinleşti. “Ah... Anlıyorum. Nine için kar-gaları, kurtları ve tilkileri uzak tutuyordunuz, öyle mi?”

“Evet hamfendi! Yalnızca uzak tutmakla da kalmıyoduk!” dedi Herhangibir Rob zaferle. “Kurtları yemesi de güzeldir.”

“Evet, kebabları nefis olur, ama yine de koyun kadar güzel diil... mmf... mınmf...” demeyi başardı Wullie, ama sonra yine bir el ağzına kapandı.

“Bi kocakarıdan ancak ne veriliyosa onu alırsın,” dedi Herhangibir Rob, kıvranan kardeşini sıkı sıkı tutarak. “Ama o gittiine göre, eh... ancak zaman zaman, zaten ölcek olan bi koyunu alıyoduk, ama asla Sızı damgası taşıyanlardan birini diil. Şerefim üzerine yemin ederim.”

“Sarhoş kavgacı bir hırsız olarak şerefim üzerine mi?” dedi Tiffany.

Herhangibir Rob gülümsedi. “Evet!” dedi. “Hem, burda korumam gereken büyük bi ün var! Eerisi doorusu bu hamfendi. Biz Sızı Nine’nin anısına, tepelerdeki koyunlara göz kulak oluyoz, karşılında da almaya bile deymeyecek bişey alıyoz.”

“Tütün de alıyoz, elbette... mmf... mmmf...” ve bir kez daha, Kaçık Wullie nefes almak için çabalıyordu.

Tiffany derin bir nefes aldı, ama bir Feegle sürüsünün ortasındaiken akıllıca bir hareket değildi bu. Herhangibir Rob’un endişeli sırtışı, kocaman bir kaşığın üzerine yerleştirilmiş bir balkabağı adama benzemesine sebep oluyordu.

“Tütünü siz mi alıyorsunuz?” diye tısladı Tiffany. “Çobanların ninem için bıraktığı tütünü mü?”

“Agh, bunu unutmuştum,” diye ciyakladı Herhangibir Rob. “Ama belki Nine gelip alır diye birkaç gün bekliyoruz. Hem, bi kocakarının naapçaanı bilemezsin. Ama koyunlara da göz kulak oluyoz hamfendi. O olsa kızmazdı hamfendi! Sayısız gece, tekerlekli evinin dışında kelda ile piposunu paylaştı! İyi tütünün yaamur altında kalmasına izin vercek biri diildi! Lütfen hamfendi!”

Tiffany son derece öfkeli hissediyordu ve daha da kötüsü, öfkesi kendisineydi.

“Kayıp kuzuları falan bulduumuzda, çobanların gelip alması için onları oraya sürüyoruz,” diye ekledi Herhangibir Rob endişe içinde.

Ben de ne olduğunu sanıyordum, diye düşündü Tiffany. Ninemin bir paket Neşeli Denizci için geri döneceğini mi? Bir şekilde hâlâ tepelerde yürüdüğünü, koyunlara göz kulak olduğunu mu sanıyordum? Onun hâlâ burada olduğunu, kuzulara baktığını mı sanıyordum?

Evet! Doğru olmasını istiyorum. Onun yalnızca gittiğini düşünmek istiyorum. Sızı Nine gibi biri öylesine yok olamaz. Ve onun dönmesini o kadar çok istiyorum ki, çünkü o benimle nasıl konuşacağını bilmiyordu ve ben de onunla konuşmaya korkuyordum ve bu yüzden hiç konuşmadık ve sessizliği, paylaşılacak bir şeye dönüştürdük.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yalnızca birkaç kitap, bana anlatmaya çalıştığı birkaç öykü ve anlamadığım şeyler ve onun kocaman kırımızı yumuşak ellerini ve

o kokuyu hatırlıyorum. Gerçekten kim olduğunu hiç bilmedim. Yani, o da bir zamanlar dokuz yaşındaydı. O Sarah Grizzel idi. Evlendi ve çocukları oldu, iki tanesini çoban barakasında doğurdu. Benim bilmediğim bir sürü şey yapmış olmalı.

Tiffany'nin aklına, eninde sonunda hep geldiği gibi, kızıl utanç pusları arasında dönen mavi-beyaz çoban kız biblosu geldi...

Yedinci doğum gününe az kala, Tiffany'nin babası onu Yelp kasabasının panayırına götürmüştü. Çiftliğin satılacak koçları vardı. On beş kilometrelik bir yolculuktu, o güne dek o kadar uzağa gitmemişti. Tebeşir bölgesinin dışındaydı. Her şey farklı görünüyordu. Çitlerle çevrili tarla sayısı çok daha fazlaydı, bir sürü inek vardı ve binaların damları saz değil, kiremitti. Tiffany bunu, yabancı diyarlara yapılmış bir yolculuk olarak görüyordu.

Sızı Nine oraya hiç gitmemişti, babası yolda öyle söylemişti. Nine'nin Tebeşir'den ayrılmaktan nefret ettiğini eklemişti babası. Tebeşir'den ayrılmak Nine'sinin başını döndürüyordu.

Harika bir gündü. Pamuk şeker yemekten Tiffany'nin midesi bulanmıştı, ufak tefek bir yaşlı hanıma fal baktırmıştı ve hanım, onunla evlenmek isteyecek bir sürü adam çıkacağını söylemişti. Sonra çoban kız biblosunu kazanmıştı. Biblio mavi ve beyaza boyanmış porselenden yapılmıştı.

Çoban kız biblosu halka atma oyunundaki en büyük ödül-
dü, ama Tiffany'nin babası bütün bunların aldatmaca oldu-
ğunu, çünkü tabanı çok geniş olduğu için milyon kez atsa bile
halkayı biblonun tam tepesine geçiremeyeceğini söylemişti.

Tiffany halkayı öylesine atmıştı ve milyonda bir şans işe
yaramıştı. Standın sahibi, halkanın, standın kalanındaki ıvr
zıvırın üzerine değil, tam çoban kızın üzerine düşmesinden
hiç memnun olmamıştı. Ama babası sert konuşunca çoban
kızı Tiffany'ye vermişti ve Tiffany arabalarına binip gökyü-
zünde beliren yıldızlar eşliğinde evlerine varana dek kuca-
ğında taşımıştı onu.

Ertesi sabah bibloyu gururla Sızı Nine'ye armağan etmişti.
Yaşlı kadın onu büyük dikkatle kırışık ellerine almış, uzun
uzun bakmıştı.

Tiffany şimdi, yaptığının zalimce bir şey olduğunu biliyor-
du.

Muhtemelen Sızı Nine, çoban kızlardan bahsedildiğini hiç
duymamıştı. Tebeşir üzerinde koyun bakan insanların hep-
sine çoban denir, o kadar. Bu güzel yaratık, Sızı Nine'den
daha farklı olamazdı.

Porselen çoban kızın eski moda, uzun bir elbisesi vardı.
Eteklerinin yanındaki şişkin kısımlar, donuna bir çift heybe
sokmuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Elbisenin her ye-
rinde mavi kurdeleler vardı ve başına oldukça gösterişli bir
hasır şapka takmıştı. Bir de çoban değneği vardı, ki Tiffany'
nin gördüğü bütün çoban değneklerinden çok daha kıvrık bir
şeydi.

Elbisenin fırfırlı eteklerinin altından görünen narin ayak-kabaları üzerinde bile mavi kurdeleler vardı.

Bu, içine yün tıktırılmış kocaman, eski botlar giymiş; sulusepken yağın kar insanın yüzüne çivi gibi saplanırken, uluyan rüzgâra karşı tepelerde yürümüş bir çoban kız değildi. O elbise üzerindeyken, boynuzlarını dikenli çalılara doluşturmuş bir koçu kurtarıcıya çalışmamıştı asla. Yedi saat boyunca oraların en iyi koyun kırkıcısına koyun be koyun ayak uydurmuş, hava yağ, yün ve küfürlerle puslanana kadar çalışmış, en iyi koyun kırkıcısı Sızı Nine kadar iyi küfrede-medığı için pes edene kadar çalışmaya devam etmiş bir çoban kız değildi. Kendine saygısı olan hiçbir çoban köpeği donuna heybe sokmuş kikirdek bir kız için 'gelmez' ve 'yürümezdi'. Çok güzel bir bibloydu, ama tam bir çoban kız müsveddesiydi, muhtemelen tek bir koyunu bile yakından görmemiş biri tarafından yapılmıştı.

Sızı Nine biblo hakkında ne düşünmüştü acaba? Tiffany tahmin edemiyordu. Mutlu görünüyordu, çünkü torunları on-ları bir şeyler armağan ettiğinde mutlu görünmek ninelerin işidir. Bibloyu rafa koymuştu, sonra Tiffany'yi dizine oturtmuştu ve nineler gibi davranmaya çalıştığında hep yaptığı gibi, çekingen bir biçimde "benim küçük yegirmim," demişti ona.

Bazen, Nine'nin çiftliğe indiği nadir zamanlarda, Tiffany onun bibloyu indirip baktığını görürdü. Tiffany'nin izlediğini görürse hemen onu yerine bırakır, asıl almak istediği koyun kitabıymış gibi davranırdı.

Belki, diye düşündü Tiffany üzüntüyle, yaşlı kadın onu bir tür hakaret olarak görmüştü. Belki de, ona bir çoban kızın bu şekilde görünmesi gerektiğinin söylendiğini düşünmüştü. Çoban kız dediğin çamurlu elbise ve kocaman botlar giymiş, yağmura karşı korunmak için omuzlarına eski bir çuval almış yaşlı bir kadın olmamalıydı. Çoban kız dediğin yıldızlı bir gece gibi ışıdamalıydı. Tiffany böyle bir şey demek istememişti, böyle bir şey demeyi asla düşünmemişti, ama belki de Nine'ye onun doğru olmadığını söylemişti.

Bundan birkaç ay sonra da Nine ölmüştü ve ondan sonra geçen seneler içinde hiçbir şey yolunda gitmemişti. Wentworth doğmuştu, sonra Baron'un oğlu ortadan kaybolmuştu, sonra kötü bir kış çökmüştü ve Aksiyer Hanım karda ölmüştü.

Tiffany biblio hakkında endişelenip durmuştu. Onun hakkında konuşamıyordu. Onun dışındaki herkes ya meşguldü ya da ilgilenmiyordu. Herkesin siniri burnundaydı. Aptal bir biblio hakkında endişelenmenin aptalca olduğunu söylemişlerdi.

Defalarca, bibloyu parçalamak istemişti, ama yapmamıştı; çünkü insanlar fark ederdi.

Şimdi olsa, o kadar yanlış bir şeyi Sızı Nine'ye vermezdi elbette. Artık büyümüştü.

Bazen, bibloya bakarken yaşlı kadının gülümsediğini hatırlıyordu. Keşke bir şey söyleseydi. Ama Nine sessizlikten hoşlanırdı.

Şimdi, Nine'yi sevdikleri için koyunlara göz kulak olan bir sürü küçük mavi adamla arkadaş olmuştu. Tiffany gözlerini kırıştırdı.

Aslında bir anlamda mantıklıydı. Adamlar, Sızı Nine'nin anısına tütün bırakıyordu. Nac Mac Feegle adamcıkları Sızı Nine'nin anısına koyunlara göz kulak oluyorlardı. Büyü olmasa bile, işe yarıyordu. Ama bu şekilde, Nine'nin burarlarda olmadığını kabullenmek zorunda kalıyordu.

Ağlamamaya çalışarak, "Kaçık Wullie?" dedi kıvranan ecinniye.

"Mmmf?"

"Herhangibir Rob'un bana söylediği doğru mu?"

"Mmmf!" Kaçık Wullie'nin kaşları öfkeyle kalkıp indi.

"Bay Feegle, elini onun ağzından çekebilir misin lütfen," dedi Tiffany. Kaçık Wullie'nin ağzı serbest kaldı. Herhangibir Rob endişeli görünüyordu, ama Kaçık Wullie dehşet içindeydi. Şapkasını çıkardı ve bir tür kalkanmış gibi iki elinde tutarak durdu.

"Bütün bunlar doğru mu Kaçık Wullie?" dedi Tiffany.

"Ah, eyvah eyvah!.."

"Basit bir evet ya da hayır yeterli."

"He ye! Ööle!" diye ağzından kaçırdı Kaçık Wullie. "Ah, eyvah eyvah!.."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Tiffany, burnunu çekerek ve gözlerini kırıştıtararak. "Tamam. Anladım."

Feegle adamcıkları onu ihtiyatla süzdü.

“Bunun için bozuk çalmıycan mı?” dedi Herhangibir Rob.

“Hayır. Hepsi çalışıyor.”

Mağarada bir yankı işitti, yüzlerce küçük adam rahat bir nefes almıştı.

“Beni karınçaka çevirmedi!” dedi Kaçık Wullie, ecinnilerin kalanına mutlu mutlu sırıtarak. “Hey millet, kocakarıyla konuştum ve bana yan bakmadı! Bana gülümsedi!” Tiffany’ye güldü ve devam etti: “Hem biliyon mu hamsendi, tütün etiketini başaşaşaa tuttuunda denizcinin şapkasının bir kısmıyla kulaa çıplak bi mmmf mmmf...”

“Agh, bak gene aynı şeyi yaptım, kazayla seni girtlaklıycam nerdeyse,” dedi Herhangibir Rob, elini Wullie’nin ağzına kapatarak.

Tiffany ağzını açtı, ama kulakları tuhaf bir biçimde karıncalanınca durdu.

Mağaranın tavanında bir sürü yarasa uyanmış, telaşla duman deliğinden dışarı uçuyordu.

Feegle adamcıklarının bazıları odanın uzak ucunda meşguldü. Tiffany’nin tuhaf yuvarlak bir taş sandığı şey kenara yuvarlanmış, büyük bir delik ortaya çıkmıştı.

Şimdi kulaklarında bir basınç vardı ve kulak kiri dışarı akıyormuş gibi geliyordu. Feegle adamcıkları delikten Tiffany’ye kadar uzanan iki sıra oluşturunlardı.

Tiffany kurbağayı dürtükledi. “Karınçakın ne olduğunu biliyor musun?” diye fısıldadı.

“Karınca,” dedi kurbağa.

“Öyle mi? Ben biraz şaşırđım. Ya bu tiz ses?”

“Ben bir kurbağayım. Kulaklarımız keskin değildir. Muhtemelen şuradaki adamdan geliyor.”

Delikten bir Feegle çıkmıştı. Tiffany'nin loşluğa alışan gözleri, delikten altın rengi hafif bir ışık geldiğini seçebiliyordu.

Yeni gelen adamın saçları kızıl değil beyazdı, bir ecinni için uzun boyluydu ve dal kadar sıskaydı. Üzerine bir sürü kaval takılmış bir tür şişman deri tulum taşıyordu.

“İşte bu, çok insanın görüp de hayatta kaldığı bir manzara değildir iddiaya girerim,” dedi kurbağa. “Fare tulumu çalıyor!”

“Sesi kulaklarımı karıncalandırıyor!” Tiffany tulumun üzerindeki iki küçük kulağı görmezden gelmeye çalıştı.

“Tiz bir ses, duydun mu?” dedi kurbağa. “Elbette ecinniler sesleri insanlardan farklı bir biçimde işitirler. Muhtemelen bu adam onların savaş ozanı.”

“Ünlü savaşlar hakkında kahramanca şarkılar mı yazıyor yani?”

“Hayır, hayır. Düşmanı korkutan şiirler söylüyor. Nac Mac Feegle halkı için sözcüklerin ne kadar önemli olduğunu hatırlıyor musun? Eh, iyi eğitilmiş bir ozan, şiir okumaya başladığında düşmanın kulakları patlar. Ah, seni karşılamaya hazır görünüyorlar...”

Aşağıda, Herhangibir Rob nazikçe Tiffany'nin diz kapağma vuruyordu. "Kelda seni şimdi görcek hamfendi," dedi.

Tulum çalan adam çalmayı bırakmış, saygıyla deliğin yanında duruyordu. Tiffany yüzlerce parlak gözün onu izlediğini hissetti.

"Özel Koyun İlacı," diye fısıldadı kurbağa.

"Efendim?"

"Yanımızda götürelim," dedi kurbağa ısrarla. "İyi bir armağan olur!"

Tiffany yere çöküp, emekleyerek taşın arkasındaki deliğe girerken ecinniler dikkatle izlediler. Kurbağa sıkı sıkı tutunuyordu. Tiffany yaklaştığında taş sandığı şeyin eskilikten aşınmış yuvarlak, yeşil-mavi bir kalkan olduğunu fark etti. Örtüğü delik Tiffany'nin içinden geçebileceği kadar genişti, ama bacaklarını dışarıda bırakması gerekti, çünkü deliğin ötesindeki odaya tüm vücudunu sığdırması imkânsızdı. Bunun bir sebebi keldanın uzandığı küçük yaktı. Diğer ise odanın büyük kısmım kaplayan, duvarların dibine yığılmış, yerlere saçılmış altındı.

Bölüm 7

BİRİNGİ GÖRÜ VE İKİNGİ ŞÜPHE

Işıldamak, pırıldamak, parıldamak, şıkırdamak...

Tiffany saatlerce tereyağı çalkalarken bir sürü sözcük düşünürdü. Sözlüğe bakarak keşfettiğine göre “yansımali” demek, sözcüklerin tarif ettikleri sese benzemesi demekti, örneğin “guguk” gibi. Ama Tiffany’ye göre, “bir şey ses çıkarmasa bile, çıkaracak olsa çıkaracağı sese benzeyecek bir sözcük” olmalıydı.

Örneğin, *pırıl*. Işık, uzak bir pencereden yansırken bir ses çıkaracak olsa, “pırıl!” derdi. Bir demet simli ipliğin, birlikte çınlayan onca ışıltının çıkaracağı ses “şıkırşıkır” gibi bir şey olurdu. Bütün gün parlayacak bir yüzeyin temiz ve pürüzsüz sesiydi “ışıl”. Ve “parıl” zengin ve yağlı bir şeyin yumuşak sesiydi.

Küçük mağara bütün bu sesleri aynı anda içeriyordu. Yalnızca tek bir mum vardı ve o da koyun yağı kokuyordu,

ama altın tabaklar ve kupalar birbirlerinden yansıyarak ışılıyor, pırıldıyor, parıldıyor ve şıkırdıyordu. Öyle ki tek bir küçük alev, havayı, kokusu bile pahalı olan bir ışıkla dolduruyordu.

Keldanın yatağı altınla çevriliydi, kendisi ise bir yığın yastığa yaslanmıştı. Erkek ecinnilerden çok çok daha şişmandı; hafifçe ezilmiş hamur toplarından yapılmış gibi görünüyordu ve kestane rengiydi.

Tiffany içeri girerken gözleri kapalıydı, ama Tiffany kendini öne çekmeyi bırakır bırakmaz açıldılar. Tiffany'nin gördüğü en keskin gözlerdi, Bayan Kene'ninkilerden bile keskin.

"O-oo... demek Sarah Sızı'nın mini kızı sensin," dedi kelda.

"Evet. Yani, he ye," dedi Tiffany. Yüzüstü yatmak pek rahat değildi. "Sen de kelda mısın?"

"He ye. Yani, evet," dedi kelda. Gülümserken yuvarlak yüzü kırışıklarla doldu. "Adın neydi?"

"Tiffany, ee, kelda." Mağaranın bir başka kısmından Fion çıkmıştı ve yatağın yanındaki bir tabureye oturmuş, onaylamaz bir ifade ile, dikkatle Tiffany'yi izliyordu.

"Güzel bi isim. Bizim dilimizde adın Tir-far-thoinn olurdu, yani Dalganın Altındaki Ülke," dedi kelda. Söylediği sözcüğün telaffuzu "Tiffan" gibiydi.

"Dalganın altındaki ülkeye isim vermenin kimsenin aklına..."

“Agh, insanların aklına gelen ile insanların yaptı birbirinden çok ayrı şeylerdir,” dedi kelda. Küçük gözleri parlıyordu. “Küçük kardeşin güvende, çocuum. Şimdi bulunduğ yerde, hiç olmadı kadar güvende olduunu söyleyebilirim. Hiçbir ölümlü kötülük ona dokunamaz. Kralça onun kılına zarar vermez. İşin kötüsü de bu. Kalkmama yardım et kızım.”

Fion hemen ayağa fırladı ve keldanın zahmetle yastıkların arasında doğrulmasına yardım etti.

“Nerde kalmıştım?” diye devam etti kelda. “Ah, mini oolan. He ye, oldu yerde, Kralça'nın ülkesinde raatının yerinde olduunu söyleyebilirim. Ama annesi üzülyodur, heralde?”

“Babası da,” dedi Tiffany.

“Ya mini ablası?” dedi kelda.

Tiffany, “Evet, elbette” sözcüklerinin dilinin ucuna kadar geldiğini hissetti. Aynı zamanda, o sözcüklerin ağzından çıkmasına izni vermenin büyük aptallık olacağını biliyordu. Ufak tefek yaşlı kadının kara gözleri Tiffany'nin kafasının içini görüyordu.

“He ye, sen kocakarı olarak doomuşsun, orası kesin,” dedi kelda, Tiffany'nin gözlerinin içine bakarak. “Kafanın içinde bi türlü kurtulamadın küçücük bi parçacık var, diil mi? Seni izleyen küçücük bi parça. Sendeki Birinci Görü ve İkinci Şüpheli. Senin için küçük bi nimet ve büyük bi lanet. Başkalarının göremedi, duyamadı şeyleri görüp duyuyosun, dünya sırlarını sana açıyo, ama sen her zaman

elinde küçük içkisiyle köşede duran ve partiye katılamıyan kişi gibisin. İçinde, eriyip akmayı reddeden küçücük bi parçacık var. Sen kesinlikle Sarah Sızı'nın soyundansın. Benim delikanlılar dooru kişiyi getirmiş."

Tiffany buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Kelda ıslıl ıslıl gözlerle onu izlemeye devam etti. Sonunda Tiffany kendini rahatsız hissetmeye başladı.

"Kraliçe neden kardeşimi kaçırsın ki?" diye sordu sonunda. "Neden benim peşimde?"

"Senin peşinde olduunu mu düşünüyorsun?"

"Eh, aslında evet! Demek istediğim, Jenny'nin ortaya çıkması tesadüf olabilir, ama ya atlı? Ya amansızitler? Wentworth'ü kaçırmaması?"

"Düşünceleri sana dönük," dedi kelda. "Bunu yaptı zaman, onun dünyasından bişeyler bu dünyaya geçiyo. Belki tek istedi seni sınamaktır."

"Beni sınamak mı?"

"Ne kadar iyi olduunu görmek için. Artık kocakarı sensin, sınırları ve kapıları koruyan cadı sensin. Ninen de öyleydi, ama kendine cadı dediinden kuşkuluyum. Şimdiye dek ben de öyleyim ve görevi artık sana aktarıcaam. Bu bölgeyi istiyosa seni aşması gerek. Tıpkı ninen gibi sende de Birinci Görü ve İkinci Şüphe var. Bi kocatıpte nadir bi şeydir."

"Kastettiğin durugörü, değil mi?" diye sordu Tiffany. "Hayaletleri falan gören insanlar gibi?"

“Agh, yo. Bu tipik kocatip düşünüş tarzı. *Birinci görü* gerçekten orada olan şeyleri görünektr, kellenin sana orada neler *olması gerektiini* söylemesi diil. Jenny’yi gördün, atlıyı gördün, onları gerçek şeyler olarak gördün. Durugörü bulanık görüdür, yalnızca görmeyi beklediin şeyleri görmektir. Bu, çoo kocatipte vardır. Beni dinle, çünkü gücümü gittikçe kaybediyom ve bilmediin daha bissürü şey var. Buranın tek dünya olduunu mu düşünüyosun? Koyunlar ve gözlerini açmayan ölümlüler için iyi bi düşünce dir bu. Çünkü aslında gökyüzündeki yıldızlar kadar çok dünya vardır. Anladın mı? Onlar her yerdedir, küçük ya da büyük, kendi tenin kadar yakındır sana. Onlar *her yerdedir*. Bazılarını görebilirsin, bazılarını göremezsin, ama kapılar vardır Tiffan. Bi tepe, bir aaç, bi taş, yolda bi dönemeç, hatta kellenin içinde bi düşünce olabilirler, ama oradadırlar, her yanında. Onları görmeyi öğrenmen gerek, çünkü onların arasında yürüyosun ve bunu bilmiyosun. O dünyaların bazıları zehirlidir.”

Kelda bir an Tiffany’ye baktı, sonra devam etti: “Kralça neden sizin oolanı alsın diye soruyon, ööle mi? Kralça çocukları sever. Kendi çocuu yok. Onlara bayılır. Mini oolana istedii her bişii verecek. *Yalnızca* onun istediklerini.”

“O yalnızca şeker ister!” dedi Tiffany.

“Ööle mi? Peki sen ona şeker veriyon muydu?” dedi kelda, Tiffany’nin beyninin içine bakıyormuş gibi. “Ama onun *ihtiyaç duyduu* şey sevgi, bakım, terbiye, bazen in-

sanların ona 'hayır' demesi ve o türden şeyler. Büyüyüp güçlü bi erkek olmaya ihtiyacı var. Bu kısmını Kralça'dan alamaz. Yalnızca şeker alır. Sonsuza kadar."

Tiffany, keldanın ona o şekilde bakmayı bırakmasını diledi.

"Ama görüyom ki onu geri getirmek isteyen bi ablası var," diye devam etti ufak tefek yaşlı kadın, bakışlarını Tiffany'den kaçırarak. "Ne kadar talihli bi mini oolan. Sen nasıl güçlü olunur biliyon, diil mi?"

"Evet, sanırım biliyorum."

"Güzel. Peki, nasıl zayıf oluncaanı biliyon mu? Fırtına karşısında eyilebiliyon mu, rüzgâra boyun eyebiliyon mu?" Kelda yine gülümsedi. "Yok, buna yanıt vermen gerekmez. Uçup uçamıycaanı görmek için minik kuşçuun yuvadan atlaması gereklidir her zaman. Her neyse, sen Sarahı Sızı'nın verdii hissi veriyon ve o aklına bişey koydu mu ben ne dersem diyeyim vazgeçmezdi. Sen henüz kadın olmadın ve bu kötü bişey diil, çünkü gitçeen yer çocuklar için kolay, yetişkinler için zor."

"Kraliçe'nin dünyası mı?" diye tahminde bulundu Tiffany, keldanın sözlerini takip etmeye çalışarak.

"He ye. Artık hissedebiliyom, sis gibi bu dünyanın üzerine yayıldı, aynadaki yansıma kadar yakın. Zayıflıyom Tiffan. Bu bölgeyi savunamam. Bu yüzden, sana bi anlaşma öneriyom çocuum. Ben sana Kralça'nın yerini gösterecem, karşılında sen keldalık görevini üzerine alcaksın."

Bu, Tiffany kadar Fion'u da şaşırttı. Başını hızla kaldırdı ve ağzını açtı, ama kelda kırıfık elini kaldırdı.

“Sen biyerde kelda olduunda kızım, halkının, dediini yapmasını bekliyeceen. Bu yüzden bana itiraz etme. Önerim bu Tiffan. Daha iyisini bulamazsın.”

“Ama o yapamaz...” diye başladı Fion.

“Yapamaz mı?” dedi kelda.

“O ecinni diil, anne!”

“Biraz irice, he ye,” dedi kelda. “Korkma, Tiffan. Uzun sürmiyecek. Yalnızca kısa bi süreliine işlere göz kulak olmanı istiyom. Bölgeye ninen gibi göz kulak ol, benim delikanlılara da bak. Sonra, senin mini oolan geri döndüünde, Hamish daalara uçacak ve Tebeşir Tepe kabilesinin bi keldaya ihtiyacı olduunu ilan edecek. Burda güzel bi yerimiz var, kızlar sürü sürü gelecek. Ne diyon?”

“Bizim âdetlerimizi bilmiyo!” diye itiraz etti Fion. “Sen fazla yoruldun anne!”

“He ye, yoruldum,” dedi kelda. “Ama bi kız annesinin kabilesini yönetemez, bunu biliyon. Sen görevbilir bi kızsın Fion, ama korumalarını seçme ve kendi kabileni aramaya gitme zamanın geldi. Burda kalamazsın.” Kelda, başını kaldırıp Tiffany'ye baktı yine. “Yapar mısın Tiffan?” Kibrit başı boyundaki başparmağını kaldırdı ve bekledi.

“Ne yapmam gerekecek?” dedi Tiffany.

“Düşünmen,” dedi kelda, başparmağını indirmeden. “Benim delikanlılar iyi çocuklardır, daha cesurunu bula-

mazsın. Ama onlara göre en faydalı silahları kelleleridir. Delikanlılar bööledir işte. Bizim ecinniler siz kocatipler gibi diildir, biliyon. Çok ablan var mı? Fion'un hiç kız kardeşi yok. O benim tek kızım. Tüm hayatı boyunca bi keldanın ancak bi kızı olabilir, ama yüzlerce, yüzlerce oolu olur.”

“Bunların hepsi senin oğulların mı?” dedi Tiffany hayretler içinde.

“Ah, he ye,” dedi kelda gülümseyerek. “Ben kelda olduğumda benimle birlikte buraya gelen birkaç erkek kardeşim dışında hepsi. Ah, o kadar şaşırmış görünme. Dooduklarında bebeler gerçekten çok minidir, tıpkı bezelye taneleri gibi. Ve hızlı büyürler.” İçini çekti. “Ama bazen yalnızca kızların beyni olduğunu düşünüyom. Hepsi iyi oolanlar, ama düşünmek konusunda iyi diiller. Onların sana yardım etmesine yardım etmelisin.”

“Anne, bi keldanın tüm görevlerini yerine getiremez!” diye itiraz etti Fion.

“Bana açıklanırsa neden yapamayayım, anlamıyorum,” dedi Tiffany.

“Ah, anlamıyosun, öyle mi?” dedi Fion keskin bir sesle. “Eh, işte bu çok ilginç olacak!”

“Sarı Sızı'nın senden bahsettiini hatırlıyorum,” dedi kelda. “Senin tuhaf bi ufaklık olduğunu, her zaman izlediini ve dinlediini söylerdi. Hiç sesli olarak söylemediin sözcüklerle dolu bi kellen olduğunu söylerdi. Büyüdüünde ne olcaanı merak ederdi. Artık öğrenmenin zamanı geldi, diil mi?”

Fion'un ona dik dik bakmakta olduğunun farkında olan ve belki Fion ona dik dik *baktığı için* Tiffany, başparmağını yaladı ve nazikçe keldanın minicik başparmağına dokundu.

"Anlaştık o zaman," dedi kelda. Aniden uzandı ve aniden büzülmüş gibi göründü. Şimdi yüzünde daha fazla kırışık vardı. "Oollarımı, onlara bakacak bi kelda olmadan bıraktımı söyleyemez kimse," diye mırıldandı. "Artık Son Dünya'ya geri dönebilirim. Artık kelda, Tiffan, Fion. Onun evinde, o ne derse onu yapçaksın."

Fion ayaklarına baktı. Tiffany onun öfkeli olduğunu görebiliyordu.

Kelda çöktü. Tiffany'yi yakına çağırđı ve daha da zayıf bir sesle konuştu: "İşte. Oldu. Şimdi pazarlıkta bana düşen kısmı söyliyecem. Dinle. Zamanın uyumsuz olduğu yeri bul. Giriş kapısı orasıdır. Sana parlayacaktır. Kardeşini getir ve zavallı annenin yüreyini ferahlat. Belki kendi kelleni de..."

Sesi kesildi ve Fion çabucak yatağa doğru eğildi.

Kelda burununu çekti.

Tek gözünü açtı.

"Henüz diil," diye mırıldandı Fion'a. "Senden bi parça Özel Koyun İlacı kokusu mu alıyom kelda?"

Tiffany bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra, "Ah. Evet. Ah, evet. Ee... işte..." dedi.

Kelda zahmetle doğruldu yine. "İnsanların yaptı en iyi şey," dedi. "Yalnızca kocaman bi mini damla alıcaam Fion."

“Gögsünde kıl çıkarır,” diye uyardı Fion.

“Agh, olsun, Sarah Sızı'nın Özel Koyun İlacı için bi iki teli göze alabilirim,” dedi yaşlı kelda. Fion'dan yüksük boyunda kösele bir kadeh aldı ve kaldırdı.

“Sana iyi gelceeni sanmıyom anne,” dedi Fion.

“Böyle bir zamanda buna ben karar veririm,” dedi kelda. “Gitmeden önce bi damlacık, lütfen kelda Tiffan.”

Tiffany şişeyi hafifçe eğdi. Kelda kupayı sinirle salladı.

“Aklımdaki daha büyük bir damlaydı kelda!” dedi. “Bi keldanın cömert bi yüreyi olmalı.”

Kadeh olmak için çok küçük, yudum olmak için çok büyük bir miktar Özel Koyun İlacı içti.

“He ye, bunu içmeyeli uzun zaman olmuştu,” dedi. “Ninen ve ben sook gecelerde, ateşin önünde bi iki yudum içerdik...”

Tiffany'nin gözlerinin önüne açıkça geldi. Sızı Nine ve bu küçük, şişman kadın tekerlekli kulübedeki şiş göbekli sobanın çevresine oturmuş ve dışarıda, yıldızların altında koyunlar otluyor...

“Ah, görebiliyosun,” dedi kelda. “Gözlerini üzerimde hissedebiliyom. Birinci Görü çalışıyo.” Kadehi indirdi. “Fion, git de Herhangibi Rob ile ozan William'ı getir.”

“Kocatip delii tıkıyo,” dedi Fion surat asarak.

“Büzülüp yanından geççek kadar yer vardır heralde,” dedi yaşlı kelda, denileni yapmazsa fırtınanın geleceğini ima eden türden sakın bir sesle.

Fion, Tiffany'ye kavurucu bir bakış fırlattıktan sonra büzülüp yanından geçti.

“Arı kovanı olan birini tanıyon mu?” dedi kelda. Tiffany başını sallayınca küçük yaşlı kadın devam etti. “O zaman neden çok kızımız olmadını bilirsin. Bi kovanda iki kralça olamaz. Yoksa büyük kavga çıkar. Fion, onu izleyecekleri seçmeli ve bi keldaya ihtiyaç duyan bi kabile aramalı. Bizim âdetimiz budur. Kızların bazen yaptığı gibi, başka bi yol olduunu düşünüyö. Ona karşı dikkatli ol.”

Tiffany bir şeyin yanından geçtiğini hissetti ve Herhangibir Rob ile ozan odaya girdiler. Başka hisirtılar ve fısıldaşmalar da oldu. Dışarıda gayrıresmi bir izleyici kitlesi toplanıyordu.

Her şey biraz sakinleştiği zaman yaşlı kelda konuştu: “Bi kabilenin bi saatliyin bile olsa ona göz kulak olacak bi keldadan mahrum kalması kötü bi şeydir. Bu yüzden yeni bi kelda getirilene kadar keldanız Tiffan olcak...”

Tiffany'nin yanından ve arkasından mırıltılar geldi. Yaşlı kelda, ozan William'a baktı.

“Bunun daha önce de yapıldı konusunda haklı mıyım?” dedi.

“He ye. Şarkılar daha önce iki kez yapıldını söylüyö,” dedi William. Kaşlarını çattı ve ekledi: “Aslında üç kez diyebilirsin. Bi seferinde Kralça...”

Tiffany'nin arkasından yükselen bağırsılar ozanın sesi ni bastırdı:

"Kralça yok! Kral yok! Bey yok! Efendi yok! Bizi bi daha aldatamayacaklar!"

Yaşlı kelda elini kaldırdı. "Tiffan, Sızı Nine'nin dölü," dedi. "Onu hepiniz tanıyonuz."

"He ye. Hem, mini kocakarının kellesiz atının olmayan gözlerine baktıını gördünüz," dedi Herhangibir Rob. "Bunu çok kişi yapamaz!"

"Ayrıca, ben yetmiş senedir keldanızım ve sözlerime karşı çıkmazsınız," dedi yaşlı kelda. "Bu yüzden seçim yapıldı. Size, onun küçük bebe kardeşini geri çalmasına yardım etmenizi de söylüyom. Anımıza, –benim ve Sarah Sızı'nın– sizin için belirlediim kader bu."

Yatağına uzandı ve daha alçak sesle ekledi, "Şimdi ozan Güzel Çiçekler'i çalacak. Umarım, Son Dünya'da yine görüşürüz. Tiffan, dikkatli ol." Kelda derin bir nefes aldı. "Masalların gerçek, şarkıların dooru oldu bi yer var..."

Yaşlı kelda sustu. Ozan William fare tulumunu şişirdi ve borulardan birine üfledi. Tiffany, işitemeyeceği kadar tiz müziğin kulaklarında köpürdüğünü hissetti.

Birkaç dakika sonra Fion yatağına eğilip annesine baktı, sonra ağlamaya başladı.

Herhangibir Rob döndü ve başını kaldırıp Tiffany'ye baktı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Senden büyük odaya çıkmanı isteyebilir miyim kelda?" dedi sessizce. "Yapmamız gereken şeyler var. Nasıl olduunu bilirsin..."

Tiffany başını salladı ve büyük dikkatle, ecinnilerin yolundan kaçıştığını hissederek, geri geri odadan çıktı.

Kimsenin yoluna çıkmayacağı bir köşe buldu ve sırtını duvara vererek oturdu.

Bol bol “eyvah eyvah eyvah” beklemişti, ama keldanın ölümü buna izin vermeyecek kadar ciddi bir şeye benziyordu. Bazı Feegle adamcıkları ağlıyordu ve bazıları bakışlarını boşluğa dikmişti. Haber yayıldıkça kat kat balkonlarla çevrili salon perişan hıçkırıkların bozduğu bir sessizliğe gömüldü...

Sızı Nine'nin öldüğü gün tepeler sessizlik içindeydi.

Her gün biri, taze ekmek, süt ve köpekler için de yemek artıkları götürmek üzere tepelere çıkardı. O kadar sık çıkılması gerekmiyordu, ama Tiffany annesiyle babasının konuşmasına kulak misafiri olmuştu ve babası, “Artık anneme göz kulak olmalıyız,” demişti.

O gün Tiffany'nin sırasıydı, ama bunu asla bir görev olarak düşünmemişti. Yolculuk hoşuna gidiyordu.

Sessizliği fark etmişti. Bir sürü küçük sesin sessizliği değildi; bu, kulübenin çevresini saran sessiz bir kubbeydi.

O zaman, açık kapıdan içeri girip Nine'yi daracık yatağının üzerine uzanmış halde bulmadan önce anlamıştı.

İçine bir soğukluk yayılmıştı. Hatta bir ses vardı; ince, keskin ezgili bir tını. Bir ses daha vardı. Tiffany'nin kendi sesi. Şöyle diyordu: Çok geç, gözyaşları bir işe yaramaz, bir şey söylemeye zaman yok artık, yapılacak işler var...

Sonra, sabırla kahvaltılarını bekleyen köpekleri beslemişti. Sızlanmak ya da Nine'nin yüzünü yalamak gibi duygusal

bir şey yapsalar yardımı olurdu, ama yapmamışlardı. Tiffany hâlâ kafasının içinde bir ses duyuyordu. Gözyaşı yok, ağlama. Sızı Nine için ağlama.

Şimdi, kafasının içinde, birazcık daha küçük bir Tiffany'nın, küçük bir oyuncak bebek gibi kulübenin çevresinde dolaştığını görebiliyordu...

Barakayı derleyip toplamıştı. Yatak ve soba dışında pek bir şey yoktu zaten. Giysi çuvalı vardı, büyük su fıçısı ve yiyecek kutusu vardı, o kadar. Ah, her yer koyunlarla ilgili eşyalarla doluydu; tencereler, şişeler, çuvallar, bıçaklar, kırkma makasları... Bir duvara iğnelenmiş yüzlerce sarı-mavi Neşeli Denizci paket kâğıdını saymazsanız orada bir insanın yaşadığını söyleyen hiçbir şey yoktu.

Paket kâğıtlarını indirmişti. Hâlâ evde, şiltesinin altınduydular ve Öykü'yü hatırlamıştı.

Sızı Nine'nin bir cümleden fazlasını söylemesi çok sıra dışıydı. Sözcükleri, her biri için para ödemesi gerekiyormuş gibi kullanırdı. Ama bir gün, Tiffany kulübeye yemek götürdüğünde Nine ona bir öykü anlatmıştı. Bir tür öykü. Tütünün pakedini açmış, kâğıda bakmış, sonra o her zamanki yarı şaşkın haliyle Tiffany'ye dönüp şöyle söylemişti: "Bu şeylerin bin tanesini görmüş olmalıyım ve adamın teknesini bir kez bile görmedim." Gemi yerine tekne diyordu.

Elbette Tiffany koşup etikete bakmıştı, ama o da gemi görmemişti, tıpkı çıplak kadını göremediği gibi.

"Bunun sebebi, teknenin göremediğin bir yerde olması," demişti Nine. "Tuzlu denizlerde kocaman, beyaz balina balıklarının kovalamak için bir teknesi var. Onu kovalayarak

dünyanın çevresini dolaşiyor. Balığın adı Mopi. Duyduğuma göre kocaman bir tebeşir yamacına benziyormuş. Bir kitapta anlatılıyor.”

“Neden kovalıyor onu?” diye sormuştu Tiffany.

“Yakalamak için,” demişti Nine. “Ama hiç yakalayamamış, çünkü dünya büyük bir tabak gibi yuvarlaktır, deniz de öyle, bu yüzden birbirlerini kovalıyorlar ve sanki adam kendini kovalıyormuş gibi oluyor. Denize gitmeyi hiç istemezsin yegirmim. Orada çok kötü şeyler olur. Herkes aynı şeyi söylüyor. Sen burada, tepelerin, iliklerine işlediği yerde kal.”

Hepsi buydu işte. Sızı Nine'nin Tiffany'ye, bir açıdan konyunlarla ilgili olmayan bir şey söylediği nadir zamanlardan biriydi. Tebeşir'in dışında bir dünya olduğunu itiraf ettiği tek seferdi. Tiffany rüyasında gemisi ile balina balığını kovalayan Neşeli Denizci'yi görürdü. Bazen balina balığı Tiffany'yi kovalardı, ama her seferinde Neşeli Denizci kocaman gemisiyle tam zamanında yetişirdi ve bu sefer onların kovalamacası başlardı.

Bazen işaret fenerine koşardı ve kapı açılırken uyanırdı. Denizi hiç görmemişti, ama komşulardan birinin duvarında eshi bir resim vardı. Dalgalarla dolu devasa bir göle benzeyen bir şeyin içinde, bir sala tutunan bir sürü adam vardı resimde. Tiffany işaret fenerinin içini de görmemişti.

Tiffany, dar yatağın kenarına oturmuş, Sızı Nine'yi, Sarah Grizzel adlı küçük kızın büyük dikkatle defterine çiçek resimleri yapmasını, dünyanın merkezini yitirmesini düşünmüştü.

Sessizliği özlüyordu. Şimdi olan, öncekine benzer bir sessizlik değildi. Nine'nin sessizliği sıcaaktı, sizi içine davet ederdi. Sızı Nine bazen çocuklarla kuzular arasındaki farkı hatırlamakta güçlük çekerdi sanki, ama onun sessizliği içinde kucak açma ve aidiyet vardı. Sizin getirmeniz gereken tek şey kendi sessizliğinizdi.

Tiffany, çoban kız hakkında özür dileyen şanslı bulabilmiş olmayı arzu etti.

Sonra eve gitmiş ve herkese Nine'nin öldüğünü söylemişti. Yedi yaşındaydı ve dünya sona ermişti.

Biri nazikçe botuna vuruyordu. Gözlerini açtı ve kurbağayı gördü. Ağzında küçük bir taş tutuyordu. Kurbağa taşı tükürdü.

"Bunun için üzgünüm," dedi kurbağa. "Kollarımı kullanırdım, ama biz çok ıslak bir türüzdür."

"Ne yapmam gerekiyor?" dedi Tiffany.

"Eh, bu alçak tavana kafanı çarparsan tazminat isteyebilirsin kesinlikle," dedi kurbağa. "Şey... ben bunu sesli olarak mı söyledim?"

"Evet ve keşke söylemeseydin," dedi Tiffany. "Neden söyledin ki?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diye inledi kurbağa. "Pardon, neden bahsediyorduk?"

"Demek istediğim, ecinniler şimdi benden ne yapmamı istiyorlar?"

"Ah, o şekilde olduğunu sanmıyorum," dedi kurbağa. "Sen keldasm. Ne yapılacağını sen söylersin."

"Neden Fion, kelda olamıyor? O bir ecinni!"

"Bu konuda sana yardımcı olamayacağım," dedi kurbağa.

"Benim bi yarrrdımım dokunurr mu?" dedi bir ses Tiffany'nin kulağının dibinden.

Tiffany başını çevirdi ve mağara boyunca dolanan balkonların birinde ozan William'ı gördü.

Yakından bakıldığında diğer Feegle adamcıklarından oldukça farklıydı. Saçları daha düzgündü, tek bir örgü halinde toplanmıştı. Diğerleri kadar çok dövmesi yoktu. Konuşması da farklıydı, daha açık ve yavaş bir biçimde konuşuyor, r'lerini davul sesi gibi yuvarlıyordu.

"Şey, evet," dedi Tiffany. "Neden Fion burada kelda olamıyor?"

William başını salladı. "İyi bi sorrru," dedi nazikçe. "Ama, biliyon, bi kelda kendi karrreşi ile evlenemez. Yeni bi kabileye gidip orralı bi savaşçı ile evlenmeli."

"Eh, neden savaşçı buraya gelemiyor?"

"Çünkü burrrdaki Feegle adamcıklarını onu tanıımıyo olurr. Ona hürrrrmet duymazlarr." William "hürmet" sözcüğünü bir çığ gibi telaffuz etmişti.

"Ah!.. Şey... Kraliçe hakkındaki yorum neydi? Sen bir şey söyleyecektin ve seni engellediler."

William utanmış göründü. "Sana söyleyebilceemi sanmıyorrum..."

"Ben geçici keldayım," dedi Tiffany gergin gergin.

"He ye. Şey... Bi zamanlar, o çok sook biri olmadan önce, biz Krraliçe'nin dünyasında yaşadık ve ona hizmet ederdik. O bizi kandırrrrrdı ve biz de isyan ettik. Karrranlık bi zamandı. Krraliçe bizden hoşlanmıyo. Anlatabilceklerim bu kadarr işte," diye ekledi William.

Tiffany, Feegle adamcıklarının keldanın odasına girip çıkmasını izliyordu. Orada bir şeyler oluyordu.

"Onu höyüğün digerr yanına gömüyolar," dedi William, soru sorulmasını beklemeden. "Bu kabilenin diyer keldallarının yanına."

"Onların daha gürültücü olacağını sanırdım," dedi Tiffany.

"Kelda onların annesiydi," dedi William. "Baarrmak istemiyolar. Yürrekleri ööle dolu ki sözlerle dökülemez. Bi süre sonra onun, yaşayanların dünyasına gerri dönmesine yarrdımçı olmak için bi kutlama düzenliyceez, işte o gür-rültülü olcak, sana söz verrebilirim. Şeytan Avukatların içinde şarrkısını söyliyerek Beşyüzonikiküsür Dansı ediceez, yeyip içceez ve iddiaya girerim, yeğenlerimin kafaları koyun kadar şişçek." Yaşlı Feegle adamcığının yüzünden kısa bir gülümseme geçti. "Ama şimdilik herrr Feegle onu sessizlik içinde anıyo. Biz sizler gibi yas tutmayız, biliyon. Biz, geride kalanlar için yas tutarız."

"O senin de mi annendi?" dedi Tiffany sessizce.

"Yok. O benim kız kardeşimdi. Bi kelda yeni bi kabileye gittiğinde erkek kardeşlerinden bikaçını yanına aldını

anlatmadı mı sana? Yabancılar arasında yapayalnız olınyaya yürrek dayanmaz.” Ozan içini çekti. “Elbette, bi süre sonra, kelda evlendikten sonra kabile, oolları ile dolar ve kelda o kadar yalnız kalmaz.”

“Ama sen yine de yalnızsın,” dedi Tiffany.

“İtirraf etmeliyim ki zeki birisin,” dedi William. “Onunla gelenlerin sonuncusuyum ben. Bu iş bittiinde bi sonrakı keldadan izin alıp dağlardaki halkıma dönüceem. Burası güzel bir bölge ve yeğenleriminki güzel bir kabile, ama ben dooduum fundalıklarda ölmek istiyom. Bana izin verirsen kelda...”

William uzaklaştı ve höyüğün gölgeleri arasında gözden kayboldu.

Tiffany aniden evini özledi. Belki yalnızca William'ın hüznü yüzündendi, ama kendini höyüğün içinde kapalı kalmış gibi hissediyordu artık.

“Buradan çıkmam lazım,” diye mırıldandı.

“İyi fikir,” dedi kurbağa. “Her şeyden önce, zamanın farklı olduğu yeri bulman gerek.”

“Ama bunu nasıl yapabilirim?” diye feryat etti Tiffany. “Zamanı göremezsın ki!”

Kollarını giriş deliğine soktu ve kendini temiz havaya doğru çekti...

Çiftlik evinde büyük, yaşlı bir saat vardı ve haftada bir ayarlanırdı. Yani, babası Creel Pınarları pazarına gittiği zaman oradaki büyük saatin kollarının nasıl durduğunu aklına yazar, eve döndüğünde kendi saatlerinin kollarını

aynı konuma getirirdi. Aslında yalnızca gösteriş içindi. Herkes zamanı güneşe bakarak anlardı ve güneş yanılmazdı.

Tiffany şimdi yaşlı ve dikenli çalılıarın gövdelerinin arasında uzamıyordu. Çalılıarın yaprakları esintiyle durmaksızın hışırdıyordu. Höyük, sonsuz çimenliklerde bir ada gibiydi; açmakta gecikmiş çuha çiçekleri, hatta birkaç perişan yüksükotu burada, dikenli çalılıarın koruması altında büyüyordu. Önlüğü, daha önce bıraktığı yerde duruyordu.

“Bana nereye bakacağımı söyleyebilirdi,” dedi.

“Ama nerede olduğunu bilmiyordu,” dedi kurbağa. “Yalnızca araman gereken işaretleri biliyordu.”

Tiffany dikkatle yuvarlandı ve alçak dalların arasından görünen gökyüzüne baktı. Parlayacak, demişti kelda...

“Sanırım Hamish’le konuşmalıyım,” dedi.

“Tam üstüne bastın hamfendi,” dedi bir ses kulağının dibinde. Tiffany başım çevirdi.

“Kaç zamandır oradasın?” dedi.

“Bi süredir hamfendi,” dedi ecinni. Ağaçların ve alçak yaprakların arkasından başkaları başlarını uzattılar. Höyüğün üzerinde en az yirmi ecinni vardı.

“Onca zamandır beni mi izliyordunuz?”

“He ye hamfendi. Keldamızı izlemek bizim işimizdir. Zaten ben zamanın çounu burda geçiriyom çünkü ozan olmak için çalışıyom.” Genç Feegle bir tulum çıkardı. “Ve aşşaaada çalmama izin vermiyolar çünkü tulum çalmam

kulaklarından pırlamaya çalışan bi örümceen sesine benziyomuş, hamfendi.”

“Ama ben biraz... şey gerektiğinde... şeye gitmem gerektiğinde ne oluyor... Beni korumanız gerekmediğini söyledimde ne oluyor?”

“Bahsettiin zorunlu ihtiyaçsa hamfendi, hela şurada, tebeşir çukurunda. Oraya giderken bize seslen, kimse gelip bakmaz, söz veriyoz,” dedi Feegle.

Adamcık çuha çiçeklerinin arasında durmuş, gurur ve görevbilirlikle gülümserken Tiffany ona dik dik baktı. Adam çoğundan daha gençti, diğerleri kadar çok yara izi ve yumrusu yoktu. Burnu bile kırık değildi.

“Adın nedir, ecinni?” dedi Tiffany.

“Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-lri Jock, hamfendi. Çok fazla Feegle ismi yok, biliyon mu, bu yüzden isimleri paylaşıyoz.”

“Eh, Küçük-Jock-Kadar-lri-Değil...” diye başladı Tiffany.

“Orta-Boy Jock, hamfendi,” dedi Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-lri Jock.

“Eh, Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Değil-Ama-Mini-Jock, ben...”

“İsmim Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-lri Jock, hamfendi,” dedi Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-lri Jock. “Bir Jock kısa kaldıydı,” diye ekledi yardımseverlikle.

“Örneğin, Henry ismiyle daha mutlu olmaz mıydın?” dedi Tiffany çaresizlik içinde.

“Agh, yok, hamfendi.” Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-Iri Jock yüzünü buruşturdu. “O ismin ardında bi öykü yok, biliyon mu. Ama ismi Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-Iri Jock olan bissürü cesur savaşı yaşamış. Niye, Mini Jock neredeyse isminin kendisi kadar ünlüdür! Elbette, Mini Jock’un kendisi Son Dünya’ya geri götürüldüğü zaman Mini Jock ismini ben alcaam, ama Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-Iri Jock ismini sevmediimden diil, biliyon mu. Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-Iri Jock’un başarılarını anlatan bissürü güzel öykü vardır,” diye ekledi ecinni. O kadar içten görünüyordu ki oldukça uzun öyküler olmaları gerektiğini söylemeye Tiffany’nin içi elvermedi.

Bunun yerine, “Şey, ee, lütfen, havacı Hamish ile konuşmak istiyorum,” dedi.

“Sorun diil,” dedi Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-Iri Jock. “Şu anda şurda, yukarda.”

Ecinni kayboldu. Bir an sonra, Tiffany bir Feegle ışığı duydu. Daha doğrusu onun verdiği kabarcıklı duyguyu hissetti.

Tiffany, artık çok yıpranmış görünen *Koyun Hastalıkları* kitabını önlüğünden çıkardı. Arkada boş bir sayfa vardı. Onu yırttı ve bunu yaptığı için suçluluk hissetti. Kurşunkalemmini çıkardı.

Sevgili Anne, Baba,
 Nasılsınız, ben iyiyim. Wentworth de iyi,
 ama gidip onu Kra kaldığı yerden almam gerek.
 Yakında döneceğimi umuyorum
 Tiffany
 Not: Umarım peynir iyi dir.

Tam bunu düşünürken yukarıdan kanat hışırtıları duydu. Bir dönme sesi, ardından bir an sessizlik oldu, sonra küçük, bitkin ve oldukça boğuk bir ses, "Agh, amanın..." dedi.

Tiffany çimenlerin üzerine baktı. Hamish'in vücudu bir metre ötede baş aşağı duruyordu. Meşe tohumundan kanatları tutan kolları hâlâ uzanmış haldeydi.*

Onu saplandığı yerden çıkarmak biraz zaman aldı. Dönerek kafa üstü çakılırsa, kulaklarının sökülmemesi için aksi yöne çevrilerek çıkarılması gerektiğini açıkladı Tiffany'ye.

Hamish dik durur ve kararsızca sallanırken Tiffany, "Bu mektubu bir taşla sarıp çiftlik evinin önüne, insanların görebileceği bir yere bırakır mısın?" dedi.

* Etekli bir Feegle adamcığının baş aşağı dururken neye benzediğini anlatmaya kelimeler yetmez, bu yüzden de denenmez bile.

“He ye, hamfendi.”

“Ve... ee... o şekilde kafa üstü indiğin zaman canın acıyor mu?”

“Yok hamfendi, ama son derece utanç verici.”

“Biz eskiden, sana yardım edebilecek bir tür oyuncak yapardık,” dedi Tiffany. “Bir tür hava torbası...”

“Hava torbası mı?” dedi pilot şaşkın şaşkın.

“Şey, hava rüzgârlyken çamaşır ipine asılı gömlekler falan nasıl kabarır, biliyor musun? Eh, kumaştan bir torba yapıyorsun, ona iplikler bağlıyorsun, ipliklere taş bağlıyorsun, sonra fırlattığın zaman torba havayla doluyor ve taş yavaşça aşağı süzülüyor.”

Hamish ona bakakaldı.

“Beni anladın mı?” dedi Tiffany.

“Ah, he ye. Başka bişey söyleyecek misin diye bekliyordum yalnızca,” dedi Hamish nazikçe.

“Biraz ince kumaş, ee, ödünç alabilir misin acaba?”

“Yok hamfendi, ama çalabilceem biyer biliyom,” dedi Hamish.

Tiffany bu konuda yorum yapmamaya karar verdi. “Pus indiği zaman Kraliçe neredeydi?” diye sordu.

Hamish işaret etti. “Şu yanda, burdan yaklaşık sekiz yüz metre uzakta hamfendi.”

Tiffany uzakta başka höyükler ve eski zamanlardan kalma birkaç taş görebiliyordu.

Üçtaş deniyordu onlara, ki bunun anlamı üç taştan oluştuğuydu. Yaylalarda doğal olarak bulunabilen tek taş türü çakmaktaşıydı ve onlar da asla çok büyük olmuyordu. Ama üçtaştaki taşlar en az on beş kilometre uzaktan sürüklenerek getirilmişti ve bir çocuğun oyuncak küpleri yığıldığı gibi üstüste konulmuştu. Orada burada, büyük taşlar halka halinde dikilmişlerdi; bazı yerlere tek bir taş konulmuştu. Bunu yapmak için çok adam ve çok zaman gerekmiş olmalıydı. Bazıları, orada insanların kurban edildiğini söylüyordu. Bazıları, eski bir dinin parçası olduklarını... Bazıları, eski mezarları işaretlediklerini söylüyordu.

Bazıları onların bir uyarı olduklarını iddia ediyordu: Buradan uzak durun!

Tiffany uzak durmamıştı. Bir iddia üzerine, kafatası bulunup bulunmadığını görmek için ablaları ile birlikte birkaç kez oraya gitmişti. Ama taşların çevresindeki höyükler binlerce senelikti. Artık orada tavşan deliği dışında hiçbir şey bulamıyordunuz.

“Başka bişey var mıydı hamfendi?” dedi Hamish nazikçe. “Yok mu? O zaman ben gidiim...”

Kollarını başının üzerine kaldırdı ve çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. Akbaba ondan birkaç metre uzağa dalıp Hamish'i yakalayınca Tiffany yerinde sıçradı.

“On beş santim yüksekliğinde bir adam öyle bir kuşu nasıl bu kadar iyi eğitebilir?” diye sordu, akbaba döne döne yükselirken.

“Agh, tek gereken mini bir damla iyilik hamfendi,” dedi Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock.

“Gerçekten mi?”

“He ye ve bol bol da zalimlik,” diye devam etti Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock. “Hamish, tepesine bi kuş çullanana kadar tavşan postu içinde ortalıklerde koşturarak eyitiyor onnarı.”

“Bu kulağa korkunç geliyor,” dedi Tiffany.

“Agh, çok kötü diil ama. Yalnızca kelle atarak bayılıyo onnarı ve sonra kendi yaptı özel bi yaa gagalarından içeri üflüyo,” diye devam etti Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock. “Uyandıkları zaman akbaba-lar onu annesi sanıyolar ve istediklerini yapıyolar.”

Akbaba şimdiden uzak bir noktaya dönüşmüştü.

“Yerde hemen hemen hiç zaman geçirmiyor gibi!” dedi Tiffany.

“Ah, he ye. Geceleri akbaba yuvasında uyuyo hamfendi. Sıcacık oluyomuş. Zamanının çoonu da havada geçiriyo,” diye ekledi Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock. “En mutlu oldu zamanlar, rüzgârı etenin altına aldı zamanlar.”

“Kuşlar aldırıyor mu?”

“Agh, yo, hamfendi. Burdaki bütün kuşlar ve hayvanlar Nac Mac Feegle adamcıkları ile dost olmanın iyi şans getirdiini bilirler hamfendi.”

“Nac Mac Feegle adamcıkları ile dost olmak şans mı getirir?”

“Eh, doorusunu söylemek gerekirse, aslında Nac Mac Feegle adamcıkları ile dost olmamanın şanssızlık getirdiğini bilirler.”

Tiffany güneşe baktı. Batmasına yalnızca birkaç saat vardı.

“İçeri girmenin yolunu bulmalıyım,” dedi. “Bak, Mini-Jock-Kadar...”

“İsmim Orta-Boy-Jock-Kadar-İri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-İri Jock hamfendi,” dedi ecinni sabırla.

“Evet, evet, teşekkür ederim. Herhangibir Rob nerede? Aslında, herkes nerede?”

Genç ecinni mahçup mahçup baktı.

“Aşsaada birazcık tartışıyorlar hamfendi,” dedi.

“Eh, erkek kardeşimi bulmamız gerek, tamam mı? Bu bölgede kelda benim, değil mi?”

“Durum bundan birazcık daha kar-ma-şık, hamfendi. Onlar, ee, seni tartışıyorlar...”

“Benim hakkımda neyi tartışıyorlar?”

Orta-Boy-Jock-Kadar-İri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-İri Jock gerçekten de o anda orada durmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

“Mımm, onlar şeyi tartışıyorlar... ee... şeyi...”

Tiffany pes etti. Ecinni kızarmıştı. Zaten baştan mavi olduğundan kızarıncı nahoş bir mora dönmüştü. “Ben deliğe döneceğim. Botlarımı iter misin lütfen?”

Kuru toprağın üzerinde kaydı ve o inerken mağaradaki Feegle adamcıkları kaçıışılar.

Tiffany'nin gözleri loşluğa alıştığı zaman balkonların yine ecinnilerle tıka basa dolu olduğunu gördü. Bazıları yıkıyorlardı ve bir sebepten çoğu, kızıl saçlarını yağlayıp düzeltmişti. Hepsi ona, onları korkunç bir şey yaparken yakalamış gibi baktılar.

"Kraliçe'nin peşinden gideceksek yola çıkmamız gerek," dedi Tiffany, yarım ceviz kabuğundan yapılmış bir lavaboda yüzünü yıkamakta olan Herhangibir Rob'a bakarak. Adamcığın sakalından su damlıyordu. Sakalını örmüştü. Şimdi uzun saçları üç örgü halinde toplanmıştı. Aniden dönmeye kalkarsa örgüleri birine çarpıp onu öldürebilirdi.

"Agh, şey," dedi Herhangibir Rob, "Halletmemiz gereken küçük bi mesele var, kelda." Minicik havluyu ellerinde kıvırdı. Herhangibir Rob kıvrıyorsa endişeli demekti.

"Evet?" dedi Tiffany.

"Ee... Bi fincan çay almaz mısınız?" dedi Herhangibir Rob. Bir ecinni; bir kral için yapılmış olması gereken kocaman, altın bir fincanla, sallana sallana yaklaştı.

Tiffany fincanı aldı. Gerçekten de susamıştı. Tiffany çayını yudumlarırken kalabalık içini çekti. Aslında, oldukça güzel bir çaydı.

"Yolun kenarında uyuyan bir çerçiden çaldık onu," dedi Herhangibir Rob. "Güzel çay, diil mi?" Islak elleriyle saçlarını sıvazladı.

Tiffany'nin fincanı dudaklarına giderken yarı yolda durdu. Belki de ecinniler ne kadar yüksek sesle fısıldadıklarının

farkında değillerdi, çünkü Tiffany'nin kulağının hizasından konuşmalar geliyordu.

"Agh, alınmasın, ama biraz iri yarı."

"He ye, ama bi keldanın iri olması gerekiyo biliyon, ki sürü sürü mini bebee olsun."

"He ye, orası ööle, iri kadın iyidir, ama bi delikanlı bu kadını kucaklamaya kalksa, dün nerede kaldığını hatırlamak için tebeşirle işaretlemesi gerekir."

"Hem, biraz genççe."

"O zaman şindilik bebe yapması gerekmiyo. Ya da belki aynı anda çok fazla yapmaz. Örneyin, bi seferde ondan fazla yapmaz."

"Amanın, millet, siz neyden bahsediyonuz? Zaten o Herhangibi Rob'u seçecek. Koca Adam'ın mini dizlerinin titredii ta burdan görülüyo!"

Tiffany bir çiftlikte yaşıyordu. Bir çiftlikte yaşarken, bebekleri leyleklerin getirdiği ya da onların çalılarının dibinde bulunduğu dair her tür küçük inanış erkenden düzeltilirdi, özellikle gecenin bir yarısı bir koyun, doğurmakta güçlük çekiyorsa. Tiffany, küçük ellerin zorlu durumlarda faydalı olabildiği zamanlarda, kuzuların doğmasına yardım etmişti. Koçların göğüslerine kayışlarla bağlanmış kırmızı tebeşir dolu torbalardan, sırtlarına kırmızı leke bulaşmış koyunların, baharda anne olacağını nasıl anladıklarını biliyordu. Sessiz ve gözlem yeteneği gelişmiş bir çocuğun neler öğrenebildiği şaşırtıcıdır. Buna insanların onun öğrenecek kadar büyümediğini düşündüğü şeyler de dahildi.

Tiffany'nin gözü Fion'a takıldı. Salonun diğer yanında, endişe verici bir biçimde gülümsüyordu.

"Neler oluyor Herhangibir Rob?" dedi, sözcüklerini dikkatle seçerek.

"Ah, şey... Kabile kuralları, biliyon mu," dedi Feegle rahatsızca. "Sen yeni kelda olduğundan, şey, biz sana soracaaz, görüyon, nasıl hissedersen hissedelim sana soracaamız mırıl mırıl mırıl..." Çabucak geriledi.

"Bunu tam olarak anlayamadım," dedi Tiffany.

"İyice liflenip temizlendik, biliyon mu," dedi Herhangibir Rob. "Daha aylardan yalnızca Mayıs olmasına rağmen delikanlıların bazıları çiy havuzunda ciddi ciddi banyo yaptı. Koca Yan, hayatında ilk defa koltuk altlarını yıkadı. Kaçık Wullie, sana güzel bi demet çiçek topladı..."

Kaçık Wullie, endişeli bir gururla şişinerek öne çıktı ve söz konusu buketi havaya kaldırdı. Muhtemelen güzel çiçeklerdi, ama anlaşılan Kaçık Wullie demetin ne olduğuna ya da nasıl bir demet çiçek toplanacağına dair pek fazla fikir sahibi değildi. Yumruğundan her yöne doğru bitki sapları, yapraklar ve yere saçılmış taç yaprakları fırlamıştı.

"Çok güzel," dedi Tiffany, çayından bir yudum daha alarak.

"Güsel, güsel," dedi Herhangibir Rob, alnını silerek. "Bu durumda, belki bize söylersen mırıl mırıl mırıl..."

"Aralarından hangisiyle evlenceeni bilmek istiyolar," dedi Fion, yüksek sesle. "Kurallar öyle. Ya seççeksin ya da

keldalıktan istifa etceksin. Adamını seçmeli, evlenceen gününü belirlemelisin.”

“He ye,” dedi Herhangibir Rob, Tiffany ile göz göze gelmekten kaçınarak.

Tiffany fincanı eli titremeden tutuyordu, ama yalnızca aniden tek bir kasını dahi kıpırdatamayacak hale geldiği için. Şöyle düşünüyordu: *Aaaargh! Bu başıma geliyor olmaz! Ben yapamam! O yapamaz! Biz yapamayız! Onlar şey bile değil! Bu saçmalık! Hemen kaç!*

Gölgelerden bakan yüzlerce endişeli yüzün farkındaydı. Bu meseleyle nasıl başa çıkacağı önemli, diyordu İkinci Şüphesi. Hepsi seni izliyor. Ve Fion ne yapacağını görmek istiyor. Gerçekten de senden yüz yirmi santim kısa bir kızdan hoşlanmazlık etmen gerekmiyordu, ama ediyorsun.

“Eh, bu çok beklenmedik bir durum, büyük bir şeref elbette.” dedi kendini gülümsemeye zorlayarak.

“He ye, he ye,” dedi Herhangibir Rob, yere bakarak.

“Hem, o kadar çoksunuz ki seçmek güç,” diye devam etti Tiffany, gülümsemeye devam ederek. İkinci Şüphesi, Herhangibir Rob da mutlu değil, dedi.

“He ye, öyle olacak,” dedi Herhangibir Rob.

“Bu konuda düşünürken biraz temiz hava almak istiyorum,” dedi Tiffany ve dışarı çıkıp höyüğün tepesine tırmanana kadar gülümsemesinin solmasına izin vermedi.

Oraya vardığında yere çöktü ve çuha çiçeği yapraklarının arasına baktı. “Kurbağa!” diye bağırdı.

Kurbağa bir şey çiğneyerek ortaya çıktı. "Hım?" dedi.

"Benimle evlenmek istiyorlar!"

"Mm fmm ffm mm?"

"Ne yiyorsun?"

Kurbağa yutkundu. "Çok zayıf düşmüş bir sümüklühöcek," dedi.

"Dedim ki, benimle evlenmek istiyorlar!"

"Ee?"

"Ee mi? Eh, yalnız bir düşün!"

"Ah, evet, tamam, boy meselesi," dedi kurbağa. "Şimdi fazla görünmeyebilir, ama sen bir altmış sekiz olduğunda o hâlâ on beş santim boyunda olacak..."

"Bana gülme! Ben keldayım!"

"Eh, elbette, mesele de bu, değil mi," dedi kurbağa. "Onları ilgilendirdiği kadarıyla uyulması gereken kurallar var. Yeni kelda, seçtiği savaşçı ile evlenir ve sürülürce Feegle doğurur. Reddetmek korkunç bir hakaret olur..."

"Bir Feegle ile evlenmeyeceğim! Yüzlerce bebek yapmam! Bana ne yapacağımı söyle!"

"Ben mi? Keldaya ne yapacağımı ben mi söyleyeceğim? Buna cüret edemem," dedi kurbağa. "Hem, bana bağınlmasından da hoşlanmam. Kurbağaların bile bir gururu vardır, biliyorsun." Yaprakların arasına geri girdi.

Tiffany bağınmaya hazırlanarak derin bir nefes aldı, sonra ağzını kapattı.

Eski kelda bunu biliyordu mutlaka, diye düşündü. Bu yüzden bununla başa çıkabileceğini düşünmüş olmalı.

Yalnızca kurallar böyle ve onlar kurallarla ne yapacaklarını bilemediler. İtiraf edemeseler de hiçbiri benim gibi iri yarı bir kızla evlenmek istemiyor. Yalnızca kurallar böyle.

Bu sorunu aşmanın bir yolu olmalı. Olmak zorunda. Ama Tiffany'nin bir koca seçmesi ve düğün gününü belirlemesi gerekiyordu. Öyle söylemişlerdi.

Bir an dikenli çalılara baktı. Hımın, diye düşündü.

Delikten geçti.

Ecinniler endişe içinde onu bekliyordu, yara izleriyle dolu ve sakallı her surat onunkini izliyordu.

"Seni kabul ediyorum Herhangibir Rob," dedi Tiffany.

Herhangibir Rob'un yüzü bir dehşet maskesine dönüştü. Tiffany onun minicik bir sesle, "Of, amanın," diye mırıldandığını duydu.

"Ama elbette, düğün gününü gelin seçecek, değil mi?" dedi Tiffany neşeyle. "Bunu herkes bilir."

"He ye," dedi Herhangibir Rob titrek bir sesle. "Gelenek öyledir."

"O zaman seçeyim." Tiffany derin bir nefes aldı. "Dünyanın sonunda, bir buçuk kilometre yüksekliğinde, granit kayalıklardan oluşan kocaman bir dağ vardır," dedi. "Her sene, minik bir kuş ta oraya kadar uçar ve gagasını ona sürter. Eh, küçük kuş gagasını sürte sürte dağı yontup bir kum tanesi boyuna indirdiğinde... o gün seninle evleneceğim, Herhangibir Rob Feegle!"

Herhangibir Rob'un dehşeti açık paniğe dönüştü, ama sonra duraksadı ve yavaş yavaş sırtıtma başladı.

“He ye, gsel fikir,” dedi yavaşça. “Bu işler aceleye gelmez.”

“Kesinlikle,” dedi Tiffany.

“Konuk listesini falan halletmek için de zaman verir,” diye devam etti ecinni.

“Bu doğru.”

“Bi de gelinlik, iek vazoları falan var,” dedi Herhangibir Rob, her an daha da neşeli görünerek. “Bu tür işler sonsuza dek sürebilir, biliyon mu.”

“Ah evet,” dedi Tiffany.

“Ama kız aslında hayır dedi!” diye patladı Fion. “Kuşun o işi yapması milyonlarca sene alır...”

“He ye dedi!” diye bağırdı Herhangibir Rob. “Onu hepimiz duydunuz millet! Günü de belirledi! Kurallar bööle!”

“Dağ meselesi de sorun diil,” dedi Kaçık Wullie, iekleri uzatmaya devam ederek. “Sen bize onun nerede olduğunu söyle yeter, iddiaya girerim biz onu mini kuşuktan çok daha çabuk bi biçimde...”

“Kuşun yapması gerek!” diye haykırdı Herhangibir Rob ilgınca. “Tamam mı? Mini kuçuk! Daha fazla itiraz yok! İtiraz etmek isteyen botumun tadına bakar! Bazılarımızın Kraa’dan geri alacak mini bi oolanımız var!” Kılıcını çekip havada salladı. “Kim benimle geliyo?”

Bu işe yaramış gibiydi. Nac Mac Feegle halkı açık seçik hedeflerden hoşlanırdı. Yüzlerce kılıç, savaş baltası ve Kaçık Wullie’nin elindeki bir demet perişan iek havaya kaldırıldı ve Nac Mac Feegle adamlarının savaş

haykırışı odada yankılandı. Bir ecinninin normal halinden delice savaşıma haline geçmesi için o kadar az zaman gerekir ki minicik bir saatle bile ölçülemez.

Ne yazık ki, ecinniler çok bireyci olduğundan, her birinin kendi savaş haykırışı vardı ve şamatanın arasında Tiffany yalnızca birkaçını seçebildi.

"Canımızı alabilirler ama pantolonumuzu asla!"

"Güme gitti altı metelik!"

"Sen biraz hava al, ben cüzdanımı alayım!"

"Sayıları binden fazla olamaz!"

"Agh, al da trakkanına sok!"

Sonra sesler yavaş yavaş birleşti ve duvarları titreten tek bir kükremeye dönüştü:

"Kral yok! Kralça yok! Bey yok! Efendi yok! Bi daa bizi aldatamayacaklar!"

Şamata solup gitti, tavandan bir toz bulutu çöktü ve sessizlik oldu.

"Gidelim!" diye bağırdı Herhangibir Rob.

Feele adamcıkları hep birden balkonlardan aktılar, zemini aştılar ve delikten yukarı çıktılar. Birkaç saniye sonra, odada ozan ve Fion'dan başka kimse kalmamıştı.

"Nereye gittiler?" dedi Tiffany.

"Agh, yalnızca gittiler," dedi Fion, omuzlarını silkerek. *"Ben burada kalıp ateşe göz kulak olucaam. Biri dooru düzgün bi kelda gibi davranmalı."* Dik dik Tiffany'ye baktı.

"Umarım yakında kendine bi kabile bulursun Fion," dedi Tiffany tatlı tatlı. Ecinni ona kaşlarını çattı.

“Bi süre ortalıklarrrda koşturacaklar, belki bikaç tavşanı bayılacaklar ve bikaç kez düşecekler,” dedi William. “Nereye gitmeleri gerektiini henüz bilmediklerini farrk ettiklerinde yavaşlıyacaklar.”

“Her zaman bu şekilde koşup giderler mi?” dedi Tiffany.

“Agh, şey, Herhangibi Rob evlenme konusunda çok fazla konuşulmasını istemiyo,” dedi William sırtarak.

“Evet, o açıdan çok ortak noktamız var,” dedi Tiffany.

Kendini delikten dışarı çekti ve kurbağanın onu beklediğini gördü.

“İçeriye dinledim,” dedi kurbağa. “Aferin. Çok akıllıca. Çok diplomatça.”

Tiffany çevresine bakındı. Günbatımına daha birkaç saat vardı, ama gölgeler uzamaya başlamıştı bile.

“Yola çıksak iyi olacak,” dedi, önlüğünü beline bağlayarak. “Sen de geliyorsun kurbağa.”

“Şey, ben şeye girnek konusunda pek bir şey bilmem...” diye başladı kurbağa, gerilemeye çalışarak. Ama kurbağalar kolay kolay gerileyemez. Tiffany onu yakalayıp önlüğünün cebine koydu.

Tiffany, höyüklerin ve taşların olduğu tarafa yöneldi. Kardeşim asla büyümeyecek, diye düşündü, çimenlerin üzerinde koşarken. Yaşlı hanım öyle söyledi. Bu nasıl oluyor? Hiç büyümediğin yer nasıl bir yer?

Höyükler yaklaştı. Tiffany, William ile Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock'un onunla birlikte

koştuğunu gördü, ama Nac Mac Feegle adamcıklarının kalanından iz yoktu.

Sonra höyüklerin arasına geldi. Ablaları ona orada gömülü daha fazla ölü kral olduğunu söylemişti, ama bu Tiffany'yi korkutmamıştı. Yaylalarda hiçbir şey onu korkutamazdı.

Ama burası soğuktu. Daha önce bunu hiç fark etmemişti.

Zamanın tam olarak uymadığı yeri bul. Eh, höyükler tarihti. Eski taşlar da öyle. Onlar buraya uyuyor muydu? Eh, evet, onlar geçmişe aitti, ama binlerce senedir bu tepelerdeydiler. Burada eskimişlerdi. Manzaranın bir parçasıydılar.

Alçalan güneş, gölgeleri uzatmıştı. Bu zamanda Tebeşir sırlarını ortaya sererdi. Bazı yerlerde, ışık doğru açıyla geldiğinde, eski tarlaların ve yolların kenarlarını görebilirdiniz. Parlak öğlenışığının göremediğini gölgeler gösterirdi.

"Öğlenışığı" sözcüğünü Tiffany uydurmuştu.

Nal izlerini bile göremiyordu. Üçtaşların çevresinde dolaştı. Biraz, taştan kapılara benziyorlardı, ama içlerinden geçmeye kalkıştığı zaman bile hiçbir şey olmadı.

İşler hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Büyülü bir kapı olmalıydı. Bundan emindi.

Kulağına gelen kabarcıklı his, birinin fare tulumu çaldığını anlattı. Tiffany çevresine bakındı ve ozan William'ın devrilmiş bir taşın üzerinde durduğunu gördü. William, yanaklarını şişirmişti, fare tulumu da şişmişti.

Tiffany ona el salladı. "Bir şey görüyor musun?" diye seslendi.

William kavalı ağzından çıkardı ve kabarcıklı his kesildi. "Ah, he ye," dedi.

"Kraliçe'nin ülkesine giden yol mu?"

"Ah, he ye."

"Eh, bana da söylesen nasıl olur?"

"Bir keldaya söylememe gerek yok," dedi William. "Bir kelda yolu açıkça görebilir."

"Ama sen bana söyleyebilirsin!"

"He ye, sen de 'lütfen' diyebilirsin," dedi William. "Ben doksan altı yaşındayım. Ben senin bebek evindeki bebeklerden biri diilim. Ninen iyi bi kadındı, ama gilik kadar kız çocuğu bana emirler yaadıramaz."

Tiffany bir an bakakaldı, sonra kurbağayı cebinden çıkardı.

"Gilik?" dedi.

"Çok küçük bir şey demek," dedi kurbağa. "Güven bana."

"Bana küçük diyene bak!.."

"Benim içim büyük!" dedi Willian. "Hem, iddiaya girerim dev bi mini kız çocu ortalıklarda dolaşıp ona emirler yaadırsa baban hiç de mutlu olmazdı!"

"Eski kelda da emir veriyordu!" dedi Tiffany.

"He ye! Çünkü o hürrrmet kazanmıştı!" Ozanın sesi taşlardan yankılandı sanki.

“Lütfen, ne yapacağımı bilmiyorum!” diye feryat etti Tiffany.

William ona bakakaldı. “Agh, şey, şindiye dek fena iş çıkarmadın,” dedi daha nazik bir sesle. “Kuralları ihlal etmeden Herhangibi Rob’un seninle evlenmesini engelledin. Yiğit kızsın, hakkını vermek lazım. Zamanla yolu bulursun. Yalnız, ayağını yere vurdunda dünyanın, dileklerini yerine getirceeni sanma. Senin tek yaptın şeker diye baarmak, biliyon. Gözlerini kullan. Kelleni kullan.”

Kavalını ağzına soktu, tulum dolana kadar yanaklarını şişirdi ve sonra Tiffany’nin kulaklarının yine kabarcıklarla dolu gibi hissetmesine sebep oldu.

“Ya sen kurbağa?” dedi Tiffany, önlüğünün cebine bakarak.

“Korkarın bu konuda yalnızsın,” dedi kurbağa. “Eskiden her kimdiysem, görünmez kapıları bulmak konusunda çok bilgim yok. Hem, bana baskı yapılmasından da hoşlanmam.”

“Ama ne yapacağımı bilmiyorum! Söylemem gereken büyülü bir sözcük var mı?”

“Bilmiyorum, söylemen gereken büyülü bir sözcük var mı?” dedi kurbağa ve sırtını döndü.

Tiffany, Nac Mac Feele adamcıklarının toplanmakta olduğunu farkındaydı. İstedikleri zaman gerçekten çok sessiz olmak gibi kötü bir huyları vardı.

Ah, yok, diye düşündü. Ne yapılacağını benim bildiğimi sanıyorlar. Bu *haksızlık!* Bunun için eğitim almadım.

Cadı okuluna gitmedim! Onu bulamıyorum bile! Kapı buralarda bir yerde olmalı, ipuçları da olmalı, ama ben onların ne olduğunu bilmiyorum!

Bir işe yarayıp yaramadığımı görmek için beni izliyorlar. Ve ben peynir konusunda iyiyim, o kadar. (Ama bir cadı Her Şeyi Halleder...)

Kurbağayı cebine koydu ve *Koyun Hastalıkları* kitabının ağırlığını hissetti.

Kitabı çıkardığında toplanan ecinnilerin hep bir ağızdan içlerini çektiklerini duydu.

Sözcüklerin büyü olduğu düşünüyorlar...

Kitabı gelişi güzel açtı ve kaşlarını çattı.

“Tıkantı,” dedi yüksek sesle. Çevresinde, ecinniler başlarını salladılar ve birbirlerini dürtüklediler.

“Tıkantı, genç dişi koyunlarda titreme biçiminde görülür,” diye okudu Tiffany. “İleri vakalarda karında yangı olabilir. Tedavi edilmezse Marul-Deri adlı, daha ciddi bir hastalığa yol açabilir. Önerilen tedavi, titreme ya da terebentin sona erene ya da koyun ölene kadar her gün terebentin vermek.”

Tiffany başını kaldırdı. Feegle adamcıkları her taşın, her höyüğün üzerinden onu izliyordu. Etkilenmiş görünüyorlardı.

Bununla beraber, *Koyun Hastalıkları* kitabı büyü kapı açmak konusunda işe yaramıyordu.

“Uyuz,” diye okudu Tiffany. Bir beklenti dalgası oluştu.

“Uyuz hastalığında deri, özellikle hassas bölgelerin çevresinde kepeklenir. Terebentin faydalı bir çaredir...”

Sonra, göz ucu ile, oyuncak ayıyı gördü.

Çok küçüktü ve doğada pek bulunmayan türden bir kırmızı renkteydi. Tiffany onun ne olduğunu biliyordu. Wentworth, oyuncak ayı biçimindeki şekerlere bayılırdı. Şekerle karıştırılmış yapıştırıcı gibi bir tadı vardı ve %100 Yapay Katkı Maddeleri ile yapılmıştı.

“Ah,” dedi yüksek sesle. “Kardeşim kesinlikle buraya getirilmiş...”

Bu bir kıpırdanma yarattı.

Tiffany yüksek sesle Burun Hırıltısı ve Dingilti kısımlarını okuyarak, ama yere de dikkat ederek yürüdü. Bir ayı şeker daha gördü, bu seferki yeşildi ve çimenlerin üzerinde zor ayırt edilebiliyordu.

Tamaaam, diye düşündü Tiffany.

Biraz ötede üç taştan oluşan kemerlerden biri vardı; iki dikey taşın üzerine bir yatay taş yerleştirilmişti. Daha önce onun altından geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı.

Ama hiçbir şey *olmamalı*, diye düşündü. Dünyana açılan, herkesin geçebileceği bir kapı bırakmazsın, yoksa insanlar kazayla girip çıkabilir. Orada olduğunu bilmen gerekir.

Belki ancak bu şekilde oluyordur.

Güzel. O zaman girişin bu olduğuna inanırım.

Üçtaşın altından geçti ve hayret verici bir manzara gördü: Yeşil otlar, batan güneşle pembeleşmiş mavi gökyüzü, yatağa gitmekte gecikmiş birkaç küçük beyaz bulut ve her

şeyde genel bir sıcak, bal renkli görünüş... Böyle bir manzara olması hayret vericiydi. Tiffany'nin onu, hayatının her günü görmüş olduğu gerçeği daha az büyüleyici yapmıyordu onu. Ikramiye olarak, bunu görmek için taşların altından bakmak da gerekmiyordu. *Herhangi* bir yerde durup görebiliyordunuz.

Yalnız...

Yanlış bir şey vardı. Tiffany defalarca kemerden geçti ve yine de tam olarak emin olamadı. Elini bir kol boyu kaldırarak güneşin ufuktan ne kadar yüksekte olduğunu ölçmeye çalıştı.

Sonra kuşu gördü. Bir kırlangıçtı, sinek avlıyordu ve bir çırpıda taşların arkasına uçtu.

Yarattığı etki tuhaftı ve neredeyse altüst ediciydi. Kuş taşın arkasına geçti ve Tiffany, gözlerinin kuşun uçuşunu takip etmeye çalıştığını ama çok geç kaldığını hissetti. Kırlangıcın belirmesi gereken ama belirmediği bir an olmuştu.

Sonra kuş, boşluktan geçti ve *bir anlığına, aynı anda taşın her iki yanında birden belirdi.*

Bunu görünce Tiffany, göz yuvarlarının yerinden fırladığını ve ters döndüğünü hissetti.

Zamanın tam olarak uymadığı bir yer ara...

"O boşluktan görünen dünya, buradaki zamandan en az bir saniye daha geride," dedi, becerebildiğince kendinden emin bir biçimde konuşmaya çalışarak. "Sanırım... eminim giriş bu."

Nac Mac Feegle adamcıkları tezahürat yaparak el çırp-
tılar ve çimenlerin üzerinden ona doğru aktılar.

"Yaptın oonca okuma *harikaydı!*" dedi Herhangibir Rob. "Tek kelimesini anlamadım!"

"He ye, ne haltlar döndüğünü anlamadına göre güçlü bi
dil olmalı!" dedi bir başka ecinni.

"Sende kesin kelda hamuru var hamfendi," dedi Orta-
Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock.

"He ye!" dedi Kaçık Wullie. "Şekerleri görmen ve belli
etmemen müttişti! Mini yeşil şekeri de görmediini san-
dık!"

Ecinnilerin kalanı tezahürat yapmayı bıraktı ve dik dik
Kaçık Wullie'ye baktı.

"Ben ne dedim? Ben ne dedim?" dedi Kaçık Wullie.

Tiffany çöktü. "Kapının burası olduğunu hepimiz bili-
yordunuz, değil mi?" dedi.

"Ah, he ye," dedi Herhangibir Rob. "Biz o tür şeyleri
bilirik. Kralça'nın ülkesinde yaşıyoduk, biliyon, ama onun
zalimliine isyan ettik..."

"Evet, biz bunu yaptık, o da sarhoş gezdiimiz, hırsızlık
yaptımız ve devamlı kavga ettiimiz için bizi kovdu," dedi
Kaçık Wullie.

"Hiç de ööle olmadı!" diye kükredi Herhangibir Rob.

"Siz benim yolu *bulup bulamayacağımı* görmek için
bekliyordunuz, öyle değil mi?" dedi Tiffany, kavga çık-
madan.

"He ye. İyi iş çıkardın kızım."

Tiffany başını iki yana salladı. "Hayır, çıkarmadım," dedi. "Gerçek büyü yapmadım. Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Yalnızca nesnelere baktım ve nasıl olması gerektiğini çözdüm. Aslında hile sayılır."

Ecinniler bakışılar.

"Ah, şeyey," dedi Herhangibir Rob. "Büyü dediğin nedir, ha? Yalnızca bi deyneeyi sallamak ve bikaç mini büyülü sözcük söylemek. Bunda akıllıca olan ne peki, ha? Ama nesnelere bakmak, onlara gerçekten bakmak, sonra nasıl olması gerektiini çözmek, işte bu gerçek bi yetenektir."

Ozan William, "He ye, öyledir," diyerek Tiffany'yi şaşırttı. "Gözlerini ve kelleni kullandın. Gerçek bi kocakarı ööle yapar. Büyü kısmı yalnızca reklam için vardır."

"Ah," dedi Tiffany neşelenerek. "Gerçekten mi? Şey, o zaman... Hey millet, kapımız burada!"

"Tamam," dedi Herhangibir Rob. "Şimdi bize nasıl geçceemizi göster."

Tiffany duraksadı, sonra düşündü: Kendi düşüncelerimi hissedebiliyorum. Nasıl düşündüğümü izliyorum. Peki ne düşünüyorum? Şöyle düşünüyorum: Daha önce bu kemerden geçtim ve hiçbir şey olmadı.

Ama o zaman bakınıyordum. Düşünmüyordum da. Doğru düzgün değil.

Kemerden gördüğüm dünya aslında gerçek değil. Yalnızca gerçekmiş gibi görünüyor. O bir tür büyülü resim,

girişini gizlemek için oraya konmuş. Dikkat etmezsen, eh, içine girer çıkarsın ve hiç fark etmezsin.

Aha...

Kemerden geçti. Hiçbir şey olmadı. Nac Mac Feegle adamcıkları onu ciddi ifadelerle izliyordu.

Tamaaam, diye düşündü. Hâlâ aldanyorum, değil mi?

Taşların önünde durdu, ellerini iki yana uzattı ve gözlerini kapattı. Çok yavaşça öne adım attı...

Botlarının altında bir şey ezildi, ama Tiffany taşları hissedemez olana kadar gözlerini açmadı. Onları açtığında...

... siyah-beyaz bir manzara buldu karşısında.

Bölüm 8

KIŞ ÜLKESİ

Tiffany, Kraliçe'nin dünyasına bakarken, "He ye, onda Birinci Görü var, orası kesin," dedi William'ın sesi, arkasından. "Gerçekten orada olanı görüyo..."

Gökyüzü öyle kirli bir beyazdı ki Tiffany, bir pinpon topunun içinde duruyor da olabilirdi. Kar, kirli beyaz gökyüzünün altında göz alabildiğine uzanıyordu. Yerin nerede bittiğini, göğün nerede başladığını yalnızca orada burada görülen siyah ağaç gövdeleri ve çarpık dallar anlatıyordu... Bunlar, elbette nal izleriydi. Dallarna kar yağmış siyahı ağaçlardan oluşan ormana doğru uzanıyorlardı.

Öyle soğuktu ki Tiffany'nin derisine minik iğneler batıyordu sanki.

Bakışlarını indirdi ve Nac Mac Feegle adamcıklarının kapıdan geçip bellerine gelen kara akuklarını gördü. Adamcıklar konuşmadan yayıldılar. Bazıları kılıçlarını çekmişlerdi.

Artık gülmüyorlar, şakalaşmıyorlardı. Tetikteydiler.

“Tamam o zaman,” dedi Herhangibir Rob. “Aferin. Sen burda bizi bekle, biz mini kardeşini geri getirelim, hiç sorun diil...”

“Ben de geliyorum!” diye terslendi Tiffany.

“Yok, bi kelda asla...”

“Bu ‘asla’ diil!” dedi Tiffany titreyerek. “Yani, demek istediğim, bu kez öyle olacak. O benim kardeşim. Hem neredeyiz biz?”

Herhangibir Rob, solgun gökyüzüne baktı. Güneş hiçbir yerde görünmüyordu. “Artık burdasın, bu yüzden belki söölememizin bi zararı dokunmaz. Burası sizin Peri Ülkesi dediiniz yer,” dedi.

“Peri Ülkesi mi? Hayır, değil! Resimlerini görmüştüm! Peri Ülkesi tamamen ağaçlar, çiçekler, güneş ışığı ile doludur ve şıkır şıkırdır! Tulum giymiş, boynuzlu minik tumbul bebekler vardır! Kanatlı insanlar vardır! Şey... Tuhaf insanlar! Resimlerini gördüm!”

“Her zaman böyle değildir,” dedi Herhangibir Rob hemen. “Ayrıca bizimle gelemezsin, çünkü silahın yok hamfendi.”

“Kızartma tavama ne oldu?” dedi Tiffany.

Bir şey topuğuna çarptı. Başını çevirdiğinde Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-lri Jock'un tavayı zaferle havaya kaldırdığını gördü.

“Tamam tavan var, ama burda ihtiyacın olan şimşek demirinden bi kılıçtır. Bu, bilirsin, Peri Ülkesi’ni istila etmek için gereken resmi silahtır,” dedi Herhangibir Rob.

“Tavayı nasıl kullanacağımı biliyorum,” dedi Tiffany. “Ve ben...”

“Geliyo,” diye bağırdı Kaçık Wullie.

Tiffany, uzakta minik noktalardan oluşan bir çizgi gördü ve birinin sırtına tırmanıp kafasının üzerinde durduğunu hissetti.

“Kara köpekler,” diye bildirdi Orta-Boy-Jock-Kadarlı-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-lri Jock. “Düzinelercesi, koca adam.”

“Asla köpeklerden kaçamayız!” diye haykırdı Tiffany, tavaasının sapını kavrayarak.

“Kaçmamıza gerek yok, bu sefer ozan yanımızda, ama parmaklarıyla kulaklarını tıkamak isteyebilirsin,” dedi Herhangibir Rob.

Gözlerini yaklaştırmakta olan sürüye dikmiş olan William, lare tulumundaki bazı kavalları söküyor, onları omzunda taşıdığı çantaya koyuyordu.

Köpekler şimdi çok daha yakındaydı. Tiffany, usturadan dişlerini ve alev alev gözlerini görebiliyordu.

William yavaşça, gümüş gibi görünen çok daha kısa ve küçük kavallar çıkarıp tulumuna taktı. Acele etmeye hiç niyeti olmayan bir adamın ifadesi vardı yüzünde.

Tiffany, tavaasının sapını kavradı. Köpekler havlamıyordu. Havlasalar birazcık daha az korkutucu olacaktı.

William, fare tulumunu kolunun altına sıkıştırdı ve tulum şişene kadar üfledi.

"Herrrkesin sevdiyi," diye bildirdi; köpekler, Tiffany onların salyalarını görebildiği kadar yaklaştığında, "o kararlı şarkıyı çalıncaam: Suyun Altındaki Krrral."

Nac Mac Feegle adamcıkları aynı anda kılıçlarını bıraktılar ve ellerini kulaklarının üzerine kapattılar.

William, ağızlığı dudaklarına götürdü, ayağını bir iki kez yere vurdu ve köpekler Tiffany'nin üzerine atlamaya hazırlanırken çalmaya başladı.

Hemen hemen aynı anda bir sürü şey oldu. Tiffany'nin tüm dişleri vızıldamaya başladı. Tava, titreyen ellerinden karların üzerine düştü. Önündeki köpeğin gözleri şaşdı oldu ve sıçramak yerine öne yuvarlandı.

Amansızitler, ecinnilere dikkat etmiyordu. Uluyorlardı. Kendi çevrelerinde dönüyorlardı. Kendi kuyruklarını ısır-maya çalışıyorlardı. Sendeliyorlar, birbirlerine çarpıyorlardı. Hızla soluyan ölüm çizgisi bozularak düzinelerce çaresiz hayvana dönüştü. Köpekler kendi postlarından çıkmak için kıvrıyor, ürperiyorlardı.

Gösterdiği çabayla yanakları kızarmış olan William'ın çevresindeki kar, halka halinde eriyordu. Buharlar çıkıyordu.

Ağızındaki kavalı çıkardı. Çamurun içinde çabalamakta olan amansızitler başlarını kaldırdılar. Sonra, bir anda kuyruklarını bacalarının arasına kısırdılar ve karların üzerinde tazi gibi kaçtılar.

“Eh, artık burada olduğumuzu biliyorlar,” dedi Herhangibir Rob, gözlerindeki yaşı silerek.

“Ne oldu?” dedi Tiffany, hâlâ yerlerinde durduklarından emin olmak için dişlerine dokunarak.

“İstirap notalarını çaldı,” diye açıkladı Herhangibir Rob. “Çok tiz oldukları için sen duyamazsın, ama köpekler duyabilir. Kellelerinin içini acıtır. Şimdi, Kralça başka bişey göndermeden gitmeliyiz artık.”

“Onları Kraliçe mi gönderdi? Kâbuslardan çıkmış bir şeye benziyorlar!” dedi Tiffany.

“Ah, he ye, onları oradan buldu zaten.” dedi Herhangibir Rob.

Tiffany, ozan William’a baktı. William sakın sakın kavalı yerleştiriyordu. Tiffany’nin ona baktığını gördü, başını kaldırdı ve göz kırptı.

“Nac Mac Feegle halkı müziyi çok ciddiye alır,” dedi. Sonra Tiffany’nin ayağının dibindeki karlara doğru başını salladı.

Karın üzerinde, %100 Yapay Katkı Maddelerinden yapılmış, şeker sarısı bir ayı vardı.

Ayrıca Tiffany’nin çevresindeki karlar eriyordu.

İki ecinni, Tiffany’yi kolaylıkla taşıyordu. Tiffany karların üzerinde süzülüyordu ve kabile arkasından koşuyordu.

Gökyüzünde güneş yoktu. En kasvetli günlerde bile, genelde güneşin nerede olduğunu görürdünüz, ama burada

görünmüyordu. Tuhaf olan başka bir şey daha vardı, tam olarak adlandıramadığı bir şey. Burası gerçek bir yer hissi vermiyordu. Neden bu şekilde hissettiğini bilmiyordu, ama ufukta yanlış bir şeyler vardı. Dokunabileceğiniz kadar yakın görünüyordu, ki bu aptalcaydı.

Ve nesnelere... Tamamlanmış değildi. Örneğin yaklaşmakta oldukları ormandaki ağaçlar. Ağaç ağaçtır işte, diye düşündü. Yakından da uzaktan da olsa, ağaçtır. Kabuk, dal ve köklerden oluşur. Ağaç, bir lekeden ibaret görünecek kadar uzakta olsa bile, *orada* olduğunu bilirsin.

Buradaki ağaçlar farklıydı oysa, onların *gerçekten* leke olduğuna dair güçlü bir his vardı içinde. Sanki onlar yaklaştıkça kökleri, dalları ve başka detayları beliriyordu. Sanki, "Çabuk, biri geliyor! Gerçek görünün!" diye düşünüyorlardı.

Ressamın uzaktaki nesnelere için fazla çaba harcamadığı bir resmin içindeydiler sanki. Nereye bakarsanız, ressam oraya bir parça gerçeklik yetiştirmeye çalışıyor gibiydi.

Hava, eski kilerlerdeki hava gibi soğuk ve ölüydü.

Ormana vardıklarında ışık daha da loşlaştı. Ağaçların arası mavileşti, ürkütücü bir hal aldı.

Kuş yok, diye düşündü Tiffany.

"Durun," dedi.

Ecinniler onu yere indirdiler, ama Herhangibir Rob, "Burada fazla oyalanmamalıyık. Kelleler yukarı millet," dedi.

Tiffany kurbağayı çıkardı. Kurbağa kara karşı gözlerini kırıştırdı.

“Ah, brrak,” diye mırıldandı. “Bu iyi değil. Kış uykusuna yatmış olmalıydım.”

“Neden her şey bu kadar tuhaf?”

“Bu konuda yardımcı olamayacağım,” dedi kurbağa. “Ben yalnızca kar görüyorum, buz görüyorum, donarak ölmek görüyorum. Burada kendi içsel kurbağamı dinliyorum.”

“O kadar da soğuk değil!”

“Bana soğuk geliyor...” Kurbağa gözlerini kapattı. Tiffany içini çekti ve onu cebine koydu.

“Ben sana nerede olduğumuzu söyleyim,” dedi Herhangi-bir Rob, mavi gölgeleri süzmeye devam ederek. “Koyunlara tutunan ve tıka basa kan emerek şişen ve yine düşen küçük böcekleri biliyon, diil mi? Bu koca dünya onlar gibidir.”

“Bir, bir kene gibi mi demek istiyorsun? Bir asalak? Vampir?”

“Ah, he ye. Kimsenin dikkat etmedii bi dünyada, zayıf bi yer bulana kadar dolaşır ve bi kapı açar. Sonra Kralça halkını gönderir. Hırsızlık için, biliyon mu. Ahırları basmak, sır çalmak...”

“Biz eskiden inek hayvancıkları çalardık,” dedi Kaçık Wullie.

“Wullie,” dedi Herhangibir Rob, kılıcını uzatarak, “biliyon, koca şişman çeneni açmadan önce *düşünmen* gereken zamanlar vardır, dediydim.”

“He ye, Rob?”

“Eh, bu o zamanlardan biri.” Rob döndü ve mahçup mahçup Tiffany’ye baktı. “He ye, biz Kralça’nın şampiyon hırsızlarıydık,” dedi. “Küçük adamların korkusundan insanlar avlanmaya bile çıkmazdı. Kralça’ya asla yetmezdi. O hep daha fazlasını isterdi. Biz, yaşlı bi hanımın tek domuzunu, yiyecek yeterince yemee olmayanların yemeeni çalmak *dooru* diil dedik. Bi Feegle, zengin bi kocatipin altın kupasını çalmak hakkında endişelenmez, biliyon mu, ama şeyi almak...”

Yaşlı bir adamın takma dişlerini koyduğu bardağı çalmak onları utandırıyor, öyle söylemişlerdi. Nac Mac Feegle halkı dövüşür, çalardı kesinlikle, ama zayıflarla dövüşmeyi, fakirlerden çalmayı kim isterdi?

Tiffany gölgelik ağaçlığın sonunda, hiçbir şeyin yetişmediği, hiçbir güneşin parlamadığı, her şeyin başka bir yerden alınması gerektiği küçük dünyanın hikâyesini dinledi. Hep alan ve karşılığında korkudan başka hiçbir şey vermeyen bir dünya. Yağmalayan bir dünya ve insanlar geceleri tuhaf sesler duyduklarında, yataklarında kalmayı öğreniyorlardı, çünkü biri canını sıkıtığında Kraliçe onların rüyalarını kontrol edebiliyordu.

Tiffany bunu nasıl yaptığını tam olarak anlamamıştı, ama amansızitlerin ve kafasız atlıların geldiği yer orasıydı.

Bu rüyalar daha gerçekti. Kraliçe rüyaları alabiliyor, onları daha elle tutulur yapılabiliyordu. Onların içine adım atıp kaybolabiliyordunuz. Daha da kötüsü canavarlar size yetişmeden uyanamıyordunuz...

Kraliçe'nin halkı yalnızca yiyecek almakla yetinmiyordu. İnsanları da alıyorlardı...

"Örneğin müzisyenleri," dedi ozan William. "Periler müzik yapamıyor, biliyon mu. Kralça, yaptı müzik için birini çalabilir."

"Çocukları da çalıyor," dedi Tiffany.

"He ye. Senin mini kardeşin ilk diil," dedi Herhangibir Rob. "Burda çok fazla eylence ve kahkaha yok, biliyon mu. Çocuklarla arasının iyi olduunu sanıyo."

"Eski kelda, Kraliçe'nin kardeşime zarar vermeyeceğini söylemişti," dedi Tiffany. "Bu doğru, değil mi?"

Nac Mac Feeple adamcıklarını bir kitap gibi okuyabiliyordunuz. Olsa olsa her sayfasında bir iki kısa cümle olan, Köpek Benek ve Büyük Kırmızı Top resimleri ile süslenmiş kocaman, basit bir kitap olurdu. Düşündükleri hemen yüzlerine yansıyor veriyordu ve şimdi hepsinin yüzünde aynı ifade vardı: Amanın, umarım bize yanıt vermek istemediğimiz soruyu sormaz...

"Bu doğru, değil mi?" dedi Tiffany.

"Ah, he ye," dedi Herhangibir Rob, yavaşça. "Bu konuda sana yalan söylemedi. Kralça ona iyi davranmaya çalışır, ama nasıl yapacağını bilemez. O bir elf. Onlar başkalarını düşünmek konusunda pek iyi diildir."

“Onu geri getirmesek ne olur?”

Yine aynı, “bu işin gidişi hoşumuza gitmiyo” bakışı oldu.

“Dedim ki...” diye tekrarladı Tiffany.

“Zamanı gelince onu geri gönderirrrr, herralde,” dedi William. “Kardeşin hiç büyümemiş olur. Burda hiçbi şey yaşlanmaz. Hiçbi şey büyüzmez. Hem de hiçbi şey.”

“Yani ona bir şey olmaz mı?”

Herhangibir Rob gırtlğından bir ses çıkardı. “He ye” demeye çalışan ama yanıtın “hayır” olduğunu bilen bir beyin tarafından karşı çıkılan bir sese benziyordu.

“Bana söylemediğiniz ne var, söyleyin,” dedi Tiffany.

İlk konuşan Kaçık Wullie oldu. “Çok şey var,” dedi. “Örneyin, kurşunun erime noktası...”

“Bu ülkenin ne kadar derinlerine gidersen, zaman o kadar yavaş geçer,” dedi Herhangibir Rob çabucak. “Günler seneler gibi geçer. Muhtemelen iki ay sonra Kralça mini oolandan sıkılır. Zamanın yavaş ve aar olduu *bu yerde* iki ay, bilirsin. O ölümlü dünyaya geri geldiinde sen yaşlı bi kadın olursun, hatta belki ölmüş olursun. Bu yüzden, eyer kendi bebelerin olursa, şeker diye baara çaaara tepelerde dolaşan yapış yapış bi küçük çocua karşı gözlerini açık tutmalarını söyle en iyisi, çünkü o onların Wentworth dayısı olacak. En kötüsü de bu diil. Çok uzun süre düşlerde yaşarsan delirirsin, asla dooru düzgün uyanamazsın, bi daha asla gerçeklii kavrayamazsın...”

Tiffany ona bakakalmıştı.

“Bu daha önce de olmuştu,” dedi William.

“Onu geri getireceğim,” dedi Tiffany sessizce.

“Bundan kuşkumuz yok,” dedi Herhangibir Rob. “Ve nereye gidersen git biz de seninle gelceez. Nac Mac Feegle adamcıkları hiçbi şeyden korkmaz.”

Bir tezahürat yükseldi, ama Tiffany’ye, mavi gölgeler tezahürattaki bütün sesleri soğuruyormuş gibi geliyordu.

“He ye, avukatlar dışında hiçbi şeyden mmmf... mmmf,” demeye çalıştı Kaçık Wullie, ama Rob onu susturmayı başardı.

Tiffany nal izlerine döndü ve yürümeye başladı.

Ayaklarının altında kar hiç de hoş olmayan bir biçimde gıcırdıyordu.

Tiffany ağaçların, yaklaştıkça daha da gerçekçi olmasını izleyerek biraz yürüdü, sonra çevresine bakındı.

Tüm Nac Mac Feegle adamcıkları arkasından dikkatle yürüyordu. Herhangibir Rob, Tiffany’ye neşeyle başını salladı. Tiffany’nin arkasında bıraktığı bütün ayak izleri, kar da deliklere dönüşmüştü ve içlerinde büyüyen çimenler görülüyordu.

Ağaçlar, Tiffany’nin sınırlarını bozmaya başladı. Nesnelerin bu şekilde değişmesi her tür canavardan daha korkutucuydu. Bir canavara vurabilirdiniz, ama bir ormana vuramazdınız. Tiffany’nin içindense *bir şeylere* vurmak geçiyordu.

Tiffany durdu ve bir ağacın dibinden biraz kar sıyrıldı. Bir anlığına, karın biraz önce olduğu yerde grilikten başka hiçbir şey olmadığını gördü. Tiffany izlerken karın durduğu yerde kabuk gelişti. Sonra, baştan beri oradaymış numarası yaparak yine göründü.

Amansızitlerden çok daha sinir bozucuydu. Amansızitler yalnızca canavardı. Onlar alt edilebilirdi. Bu korkutucuydu...

Tiffany'nin şüpheleri yine uyanmaya başlamıştı. Korkunun büyüdüğünü, midesinin kor kızıl bir yumruya dönüştüğünü, kol içlerinin terlemeye başladığını hissetti. Korku, bütün vücuduna yayılmıyordu. Kendi kendisinin korkmasını izliyordu ve bu, izleyen kısmının korkmadığı anlamına geliyordu.

Sorun şuydu ki; korkmayan kısmını, korkan kısmın bacakları taşıyordu. Korkmayan kısım çok dikkatli olmak zorundaydı.

İşte yolunda gitmeyen de buydu. Korku, Tiffany'nin tamamını pençesine almıştı. Tuhaf bir dünyadaydı, canavarlar vardı, yüzlerce minik hırsız tarafından takip ediliyordu. Siyah köpekler vardı. Kafasız atlılar, ırmakta canavarlar, tarlalarda geri geri süzülen koyunlar, yatağın altında sesler...

Dehşete kapıldı. Ama, o Tiffany olduğundan, dehşete doğru koştu ve tavayı kaldırdı. Ormandan geçmesi, Kraliçe'yi bulması, kardeşini alması ve buradan gitmesi gerekiyordu!

Arkasında bir yerde, sesler yükselmeye başladı...

Tiffany uyandı...

Kar yoktu, ama yatak çarşafının beyazlığı ve yatak odasının badanalı tavanı vardı. Bir süre tavana baktı, sonra eğilip yatağının altına baktı.

Orada, toz yumaklarından başka hiçbir şey yoktu. Bebek evinin kapısını açtığı anda, içinde iki oyuncak asker, oyuncak ayı ve kafasız bebekten başka hiçbir şey yoktu.

Duvarlar sağlamdı. Zemin her zamanki gibi gıcırdadı. Terlikleri her zaman olduğu gibiydi: Eski, rahat ve pembe pelüşü yıpranmış.

Tiffany odanın ortasında durdu ve çok sessizce, "Orada biri var mı?" dedi.

Uzak tepede koyunlar meledi, ama muhtemelen onu duymamışlardı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve kedi Sıçantorbası içeri girdi. Uzak bir gök gürültüsü gibi mırıldanarak Tiffany'nin bacaklarına sürtündü, sonra gidip yatağın üzerine kıvrıldı.

Tiffany, tuhaf bir şey yapması için odaya meydan okuyarak düşünceli düşünceli giyindi.

Aşağı kata indiğinde kahvaltı için lapa pişiyordu. Annesi lavabonun başında meşguldü.

Tiffany bulaşıkhaneden geçip süthaneye girdi. Emekleyerek süthaneyi dolaştı, lavabonun altına ve dolapların arkasına baktı.

"Artık dışarı çıkabilirsiniz, gerçekten," dedi.

Kimse çıkmadı. Süthanede yalnızdı. Genellikle orada yalnız kalırdı ve bundan zevk alırdı. Süthane her zaman onun özel alanı olmuştu. Şimdi, bir şekilde, aşırı boş ve aşırı temiz geliyordu...

Mutfağa geri döndüğünde, annesi hâlâ lavabonun başında duruyor, bulaşık yıkıyordu. Bir kişilik hazırlanan masaya dumanları tüten bir tabak lapa konmuştu.

“Bugün biraz tereyağı yapacağım,” dedi Tiffany dikkatle, masanın başına oturarak. “Bunca süt varken tereyağı yapsam iyi olacak.”

Annesi başını salladı ve lavabonun yanındaki damlalığa bir tabak bıraktı.

“Yanlı ş bir şey yapmadım, değil mi?” dedi Tiffany.

Annesi başını iki yana salladı.

Tiffany içini çekti. “Ve sonra, uyandığında her şeyin bir rüya olduğunu görmüş.” Bir masalda bulabileceğiniz en kötü sondu. Oysa her şey çok gerçek gelmişti. Ecinnilerin mağarasındaki duman kokusunu hatırlıyordu. Onunla konuşurken... Kimdi o? Ah, evet, adı Herhangibir Rob'du... Herhangibir Rob'un ne kadar huzursuzlandığını da hatırlıyordu.

Siçantorbası'nın ona sürtünmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Siçantorbası fırsat bulursa Tiffany'nin yatağında uyurdu, ama gündüz onun yoluna çıkmaktan kaçınırdı. Ne tuhaf...

Şömine rafından bir tıkırtı geliyordu. Nine'nin rafındaki porselen çoban kız kendi kendine yan yan kayıyordu.

Tiffany lapa dolu kaşığına ağzına götürürken durup izlemeye başladı. O izlerken çoban kız düştü ve paramparça oldu.

Tıkırtı devam etti. Şimdi büyük fırından geliyordu. Tiffany kapağın menteşelerinin sarsıldığını görebiliyordu.

Annesine döndü ve onun, damlalığa bir başka tabak koyduğunu gördü. Ama tabağı tutan bir el yoktu...

Fırının kapağı patlarcasına açıldı ve yerde kaydı.

"Lapayı yeme!"

Nac Mac Feege adamcıkları odaya doluştu, yüzlercesi seramiklerin üzerine saçıldı.

Duvarlar kayıyordu. Zemin hareket ediyordu. Şimdi lavabonun çevresinde dolanan şey insan değildi, yalnızca... şeydi, kurabiye adamdan daha insan değildi, eskimiş hamur kadar griydi ve sallana sallana Tiffany'ye doğru yürürken şekil değiştiriyordu.

Ecinniler bir kar serpintisi eşliğinde Tiffany'nin yanından akıp geçtiler.

Tiffany şeyin minik kara gözlerine baktı.

Çılgılık derinlerden bir yerden geldi. İkinci Şüphe yoktu, herhangi bir düşünce yoktu, yalnızca çılgılık vardı. Tiffany'nin ağzından çıkarken yayıldı sanki, öyle ki Tiffany'nin önünde kara bir tünel oldu ve Tiffany tünele düşerken, arkasında bıraktığı kargaşada şu sözleri duydu:

"Sen kime baktığını sanıyon, dostum? Amanın, sana ööle bir tekme atçaam ki!"

Tiffany, gözlerini açtı.

Karlı, loş ağaçlıkta ıslak yerde yatıyordu. Ecinniler onu dikkatle izliyordu, ama Tiffany onların arkasında, ağaç gövdelerinin arasındaki loşluğu izleyen başkaları olduğunu gördü.

Ağaçlarda şey vardı. Öbek öbek şey. Gri renkteydi ve paçavra gibi asılı duruyordu orada.

Başını çevirdi ve William'ın yanında durduğunu, endişeyle ona baktığını gördü.

"Rüyaydı, değil mi?" dedi Tiffany.

"Şey, şindii, rüyaydı, ama diyer yandan diildi de..." dedi William.

Tiffany aniden doğrulup oturdu ve ecinnilerin geri sıçramasına sebep oldu.

"Ama o şey rüyamdaydı ve sonra siz fırından çıktınız! Siz benim rüyamın içindeydiniz! O yaratık ne... neydi?" dedi.

Ozan Williamı ona, karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı.

"Bizim düşörreri dediimiz şeydi," dedi. "Buradaki hiçbir şeyasında buraya ait diil, hatırlıyon mu? Her şey dışarının yansımasıdır ya da bi başka dünyadan kaçırılmış bi şeydir ya da belki Krralça'nın büyüyle yaptı bişeydir. Aaçların arasında saklanıyodu ve sen o kadar hızlı gidiyodun ki onu görmedin. Örrümcekleri bilirr misin?"

"Elbette!"

"Eh, örümcekler ağ örer. Düşören de düş örer. Burda kolaydır. Senin geldiin dünya hemen hemen gerçek. Bu

yer hemen hemen gerçek dışı, bu yüzden bi açıdan neredeyse bi düş. Düşören senin için, bi tuzak barrındıran bi düş yapıyo. Sen rüyanda herhangi bi şey yersen, o rüyadan bi daha çıkmak istemiyosun.”

Tiffany etkilenmiş gibi görünüyordu.

“Düşörenin çıkarı ne?” diye sordu Tiffany.

“Rüyaları izlemeyi sever. Senin eylenmeni izlerken eylenir. Sen açlıktan ölene kadarr senin düşsel yemek yemeni izler. Sonra düşören seni yerr. Hemen diil, elbette. Sen biraz cıvıyana kadar beklerr, çünkü dişleri yokturrr.”

“Peki insanlar düşten nasıl çıkabilir?”

“En iyi yolu düşöreni bulmaktır,” dedi Herhangibir Rob. “Seninle birlikte düşte, kılık değiştirmiş halde olacaktır. Sonra ona güzel bi tekme atarsın.”

“Tekme derken?..”

“Genellikle kellesini kesmek işe yarar.”

İşte şimdi, diye düşündü Tiffany, etkilendim. Keşke etkilenmeseydim. “Peki burası Peri Ülkesi mi?” dedi.

“He ye. Turistlerin görmedii kısım diyebilirsiniz,” dedi William. “İyi iş başardın. Onunla mücadele ediyodun. Dooru olmadıını biliyodun.”

Tiffany dost canlısı kediye ve yere düşen çoban kızı hatırladı. Kendi kendine mesajlar göndermeye çalışıyordu. Kendi mesajını dinlemeliydi.

“Beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi uysal uysal. “Nasıl yaptınız?”

“Agh, biz genelde *her yere* girebiliriz, bi düşe bile,” dedi William gülümseyerek. “Hem, biz insan çalıyoz.” Ağaştan düşörenin bir parçası kaydı ve karın üzerine plo diye düştü.

“Onlardan biri bir daha beni ele geçiremeyecek!” dedi Tiffany.

“He ye. Sana inanırım. Gözlerrinde cani bi bakış varrr,” dedi William, bir miktar hayranlıkla. “Ben düşören olsaydım ve kafam çalışsaydı, artık senden epey korkardım. Onlardan daha çok olacak, unutma dediimi ve bazıları sin-sidir. Kralça onları nöbetçi olarak kullanıyo.”

“Bir daha beni aldatamayacaklar!” Tiffany o şeyin sallana sallana gelirken şekil değıştirmesi karşısında hissettiğı dehşeti hatırladı. Daha da kötüydü, çünkü onun evinde, onun *yerindeydi*.

O kocaman, şekilsiz şey mutfağı aşarken dehşete kapıldığını hissetmişti, ama ölke de vardı. O şey Tiffany'nin yerini işgal etmişti.

Şey onu öldürmeye çalışmakla yetinmiyor, bir de ona *hakaret* ediyordu...

William onu izliyordu.

“He ye, gerrçekten haşin görünüyosun,” dedi. “Mini erkek kardeşini, onun için bu canavarlarla yüzleşcek kadar seviyo olmalısın...”

Tiffany düşüncelerini durduramadı. Onu sevmiyorum, Sevmediğini biliyorum. O kadar yapış yapış ki! Hem, bana yetişemiyor ve ona bakmak için çok fazla zaman harcamak zorunda kalıyorum. Bir şeyler elde etmek için devamlı bağıyor. Onunla konuşamıyorum. Hep *istiyor*.

Ama İkinci Şüphe dedi ki: O benim. Benim yerim, benim evim, benim kardeşim! Herhangi bir şey, benim olan şeylere ne cüretle dokunabilir!

Tiffany bencil biri olarak yetiştirilmemişti. Bencil olmadığını biliyordu, insanların kastettiği anlamda değil. Başka insanları da düşünmeye çalışırdı. Son ekmek dilimini asla almazdı. Bu farklı bir histi.

Cesaret, asalet ya da iyilik değildi bu. Bunu yapıyordu, çünkü yapılması gerekiyordu, çünkü yapmamasının yolu yoktu. Şöyle düşündü:

... Buz gibi, ıslık ıslık gecelerde ya da vahşi bir savaşa benzeyen fırtınalarda Sızı Nine'nin ışığı yaylalarda dolanarak kuzuları, yavaşça çöken dondan, koçları uçurumlardan kurtarıyordu. Nine, asla teşekkür etmeyen ve muhtemelen yarın da aynı ölçüde aptal olacak ve başlarını aynı derde sokacak aptal koyunlar için üşüyor, çabalıyor, taban tepiyordu. Bunu yapıyordu, çünkü yapmaması düşünülemezdi.

Bir seferinde yolda çerçi ve eşeği ile karşılaşmışlardı. Küçük bir eşekti ve üzerine yığılmış yükün altında zar zor görülebiliyordu. Eşek devrildiği için çerçi onu dövüyordu.

Tiffany bunu görünce ağlamıştı ve Nine ona bakmış, sonra Gökğürültüsü ile Yıldırım'a bir şey söylemişti...

Hırlamaları duyduğunda çerçi durmuştu. Çoban köpekleri adamın iki yanına geçmişti, bu yüzden adam ikisini aynı anda göremiyordu. Yıldırım'a vuracaktı gibi sopasını kaldırmıştı ve Gökğürültüsü'nün hırlamaları yükselmişti.

"Bunu yapmamamı tavsiye ederim," demişti Nine.

Adam aptal değildi. Köpeklerin gözleri çelik bilyeler gibiydi. Adam kolunu indirmişti.

“Şimdi sopayı yere at,” demişti Nine. Adam denileni yapmıştı, sopa aniden kor kızıl olmuş gibi, onu tozların içine atmıştı.

Sızı Nine ilerleyip sopayı almıştı. Tiffany bir söğüt dalı olduğunu hatırlıyordu; uzun ve esnek bir söğüt dalı...

Aniden, elini bir bulanıklığa dönüştüren bir çabuklukla Nine, sopayı adamın yüzüne iki kez indirmiş, iki uzun kırmızı iz bırakmıştı. Adam hareket etmeye çalışmış ama çaresizlik içinde donup kalmıştı, çünkü çığına dönmüş olan köpekler şimdi, saldır komutunu bekliyordu.

“Acıtıyor, değil mi?” demişti Nine hoş bir tavırla. “Şimdi, kim olduğunu biliyorum. Herhalde sen de benim kim olduğumu biliyorsundur. Sen tencere tava satıyorsun ve hatırladığım kadarıyla malların kötü değil. Ben kötü olduğunu söylersem benim tepelerimde iş yapamazsın. Haberin olsun. Eşeğini dövmek yerine beslesen daha iyi. Beni duydun mu?”

Gözlerini yummuş, elleri titremekte olan adam, başını salladı.

“Bu iş görür,” dedi Sızı Nine ve köpekler o anda, tekrar iki sıradan çoban köpeği olup Nine'nin iki yanına oturdular ve dillerini dışarı sarkıttılar.

Tiffany adamın yükün bir kısmını indirmesini ve kayışla kendi sırtına bağlamasını, sonra yürümesi için eşeği büyük özenle dürtüklemesini izledi. Nine, piposunu doldurarak adamın gidişini izledi. Sonra, piposunu yakarken, aklına şimdi gelmiş gibi şöyle söyledi:

"Yapabilenler, yapamayanlar için yapmalıdır. Sesleri olmayanlar için biri sesini yükseltmelidir."

Tiffany düşündü: Cadı olmak böyle bir şey mi? Beklediğim gibi değil! İyi kısımlar ne zaman oluyor?

Ayağa kalktı. "Yolumuza devam edelim," dedi.

"Yorulmadın mı?" dedi Rob.

"Yolumuza devam edeceğiz!"

"He ye? Şeey, Kralça muhtemelen ormandaki yerine gitmiştir. Biz seni taşımazsak yaklaşık iki saat alır..."

"Yürürüm!" Düşörenin dev, ölü yüzü Tiffany'nin aklına gelmeye çalışıyordu, ama öfke ona yer vermiyordu. "Kızartma tavası nerede? Teşekkür ederim! Gidelim!"

Tuhaf ağaçların arasında yola koyuldu. Nal izleri loşlukta neredeyse parlıyordu. Orada burada başka izler onları kesiyordu, kuş izi olabilecek izler, herhangi bir şeyin bırakmış olabileceği kaba yuvarlak izler, kar yılanı diye bir şey varsa onların yapabileceği türden kıvrık çizgiler.

Ecinniler, Tiffany'nin iki yanında, onunla aynı hizada koşuyorlardı.

Öfkesi solup gidiyor olmasına rağmen buradaki şeylere başı ağrımadan bakmakta güçlük çekiyordu. Çok uzakta görünen nesnelere çok çabuk yaklaşıyordu, yanlarından geçerken ağaçlar şekil değiştiriyordu...

Hemen hemen gerçek dışı, demişti William. Neredeyse bir düş. Bu dünyada, mesafelerin ve şekillerin gerektiği gibi işlemesine yetecek kadar gerçeklik yoktu. Bir kez daha, büyümlü ressam deli gibi resim yapıyordu. Tiffany bir ağaca

dikkatle bakarsa ağaç değişiyordu ve ağaca daha çok benziyor, Wentworth'ün gözleri kapalı çizdiği şeylere daha az benzemeye başlıyordu.

Burası uyduruk bir dünya, diye düşündü Tiffany. Neredeyse bir masal gibi. Ağaçların çok detaylı olması gerekmiyor, çünkü, bir masalda ağaçlara kim bakar?

Küçük bir açıklıkta durdu ve dikkatle bir ağaca baktı. Ağaç izlendiğini biliyor gibiydi. Daha gerçek oldu. Kabuğu sertleşti ve dalların sonunda doğru düzgün yapraklar büyüdü.

Ayaklarının çevresindeki kar da eriyordu. Ama "erimək" yanlış sözcüktü. Kar yalnızca kayboluyor, geriye yapraklar ve çimenleri bırakıyordu.

Herkese yetecek kadar gerçeklik sahibi olmayan bir dünya olsaydım, diye düşündü Tiffany, o zaman kar oldukça faydalı olurdu. Çok çaba gerektirmiyor. Yalnızca beyaz bir madde işte. Her şey beyaz ve basit görünüyor. Ama ben onu karmaşık yapabilirim. Ben bu yerden daha gerçeğim.

Yukarıdan gelen bir uğultu duydu ve başını kaldırdı.

Aniden hava küçük insanlarla dolmaya başladı. Feele adamcıklarından daha küçüktüler ve kızıböcekleri gibi kanatları vardı. Altın rengi bir pırıltı ile sarılıydılar. Büyülenmiş olan Tiffany elini uzattı...

Aynı anda, Nac Mac Feele kabilesinin tamamı gibi gelen adamcıklar sırtına bindi ve Tiffany'nin bir kar yığınına kaymasına sebep oldular.

Zahmetle kar yığınından çıktığı zaman, açıklık bir savaş meydanına dönmüştü. Ecinniler sıçırıyor, yabancıları gibi çevrelerinde vızıldayan uçan yaratıkları biçiyorlardı. Tiffany bakarken iki tanesi Herhangibir Rob'un üzerine çullandı ve saçlarından yakalayarak havaya kaldırdılar onu.

Herhangibir Rob, bağıracak ve çırpınarak yükseldi. Tiffany sıçradı ve onu belinden yakaladı, diğer eli ile yaratıkları kovaladı. Yaratıklar ecinniye bıraktılar, kolaylıkla Tiffany'nin elinden kaçtılar ve arıkuşları kadar büyük bir hızla havada vınladılar. Biri, Tiffany'nin parmağını ısırıldıktan sonra vızıldayarak uzaklaştı.

Bir yerlerde bir ses:

"Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuueeeeeeeeeeeeeeeeeee..." dedi.

Rob, Tiffany'nin elinde kıvrandı. "Çabuk beni yere indir!" diye bağırdı. "Şiir geliyo!"

Bölüm 9

KAYIP ÇOCUKLAR

Pazartesilerden oluşan bir ay kadar yasal bir inleme, açıklıkta yuvarlandı.

“...rrrrrrraaaaaaaaaaaaaaaaauuuuuuuuuuuuuuuu...”

Korkunç acılar çeken bir hayvanın sesine benziyordu. Ama aslında, bir elini yüreğine bastırmış, diğerini dramatik bir tavırla uzatmış olan Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock'un sesi idi.

Adamcık gözlerini de havaya kaldırmıştı.

“...uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu...”

“Agh, başına gelecek en kötü şey ilhamdır,” dedi Herhangibir Rob, kulaklarını elleriyle tıkayarak.

“...uuuuuuöööölesine büyük birrrrr üzüntü ve endişe ileeee,” diye inledi ecinni, “Perrri Ülkesi'ni ciddi çöküntü içinde buldukkk...”

Havadaki uçan yaratıklar saldırmayı bıraktılar ve paniğe kapıldılar. Bazıları çarpıştılar.

“Herrr gün olan sayısız korkunç olay sürerrrkenee,” diye şiir okudu Orta-Boy-Jock-Kadar-İri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-İri Jock. “Cazip perilerin hava saldırısının da buna dahil olduğunu gördükkkk...”

Uçan yaratıklar ciyakladılar. Bazıları kara düştü, ama hâlâ uçabilen diğerleri sürüler halinde ağaçların arasına kaçıştılar.

“Tanıız herrr birimiz bu üzüntüyeee ve bu yalapşap dizelerrrle bunu kutladıkkkk!” diye bağırdı Orta-Boy-Jock-Kadar-İri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-İri Jock peşlerinden.

Ve yaratıklar gözden kayboldular.

Feege adamcıkları yerden kalkıyordu. İçlerinden perilerin ısırıldığı bazıları, kan kaybediyordu. Çoğu, yere kıvrılmış, inlemekteydi.

Tiffany kendi parmağına baktı. Perinin ısırıldığı yerde iki minik delik kalmıştı.

“Çok da kötü diil,” diye bağırdı Herhangibir Rob aşağıdan. “Kimseyi yakalayamadılar, yalnızca bizim delikanlılardan bikaçı zamanında kulaklarını tıkayamadı.”

“Durumları iyi mi?”

“Ah, zamanla iyileşirler.”

Kar yığınının üzerinde, William dost canlısı bir tavırla Orta-Boy-Jock-Kadar-İri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-İri Jock'un omzuna bir şaplak attı.

“Delikanlı,” dedi gururla, “bu uzun süredir duyduum en kötü şiirdi. Kulak paralıyordu ve ruha işkence yapıyordu.

Son iki dize üzerinde biraz çalışman lazım, ama sende inletme hamuru var. Sonuçta, övgüye deer bi çaba! Senden bi ozan çıkarcaaz!"

Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock'tan-Iri Jock mutlulukla kızardı.

Peri Ülkesi'nde sözcüklerin gerçekten gücü var, diye düşündü Tiffany. Ama ben daha gerçeğim. Bunu hatırlayacağım.

Ecinniler, bir kez daha savaş düzeni aldılar, ama düzenleri oldukça düzensizdi. Yola koyuldular. Bu sefer Tiffany çok önden yürümüyordu.

"Küçük kanatlı halk bööle işte," dedi Rob, Tiffany parmağını emerken. "Şindi mutlu oldun mu?"

"Neden sizleri alıp götürüneye çalışıyorlar?"

"Agh, kurbanlarını yuvalarına götürüyorlar ve orda yavruları..."

"Dur!" dedi Tiffany. "Bu korkunç olacak, değil mi?"

"Ah, he ye. lirenç," dedi Rob sırtarak.

"Sen burada yaşıyordun, öyle mi?"

"Ah, ama o zamanlar bu kadar kötü diildi. Mükemmeldi demiyom, ama o günlerde Kralça o kadar sook diildi. Kral hâlâ buralardaydı. O zamanlar Kralça hep mutluydu."

"Ne oldu? Kral öldü mü?"

"Yok. Azıcık atıştılar, ne demek istediimi anlıyosan," dedi Rob.

"Ah, tartıştılar diyorsun..."

“Belki birazcık,” dedi Rob. “Ama onlarınki *büyülü* laflardı. Ormanlar yok oldu, dağlar patladı, birkaç yüz kişi öldü, o türden şeyler. Kral kendi dünyasına gitti. Peri Ülkesi eski günlerde bile bayram yeri diildi, bilirsin. Ama tetikte olmak iyiydi, çiçekler, kuşçuklar ve yaz günleri vardı. Şimdi düşörenler, köpekler, ısırın periler ve kendi ülkelerinden gelen o tür şeyler var ve koca ülke laamdan aşşaa gitti.”

Kendi dünyalarından alınan şeyler, diye düşündü Tiffany, karların içinde taban teperken. Bir çuvala tıklınış bezelye taneleri gibi birbirine sürtünen ya da başka sabun köpüklerinin içine saklanmış köpükler gibi iç içe geçmiş dünyalar.

Kafasının içinde, kendi dünyalarından çıkıp bir başka dünyaya giren şeylerin görüntüsü canlandı. Tıpkı kileri basan fareler gibiydiler. Yalnız, farelerden çok daha kötü şeyler vardı.

Sizin dünyanıza bir düşören girerse ne yapardı acaba? Orada olduğunu asla anlamazdınız. Bir köşede otururdu ve siz hiç görmezsiniz, çünkü sizin görmenize izin vermezdi. Sizin dünyayı görme şeklinizi değiştirirdi, size kâbus gördürürdü, ölmek istemenize sebep olurdu...

İkinci Şüphe’si ekledi: *Acaba kaç tanesi çoktan girdi de bizim haberimiz yok?*

Ben Peri Ülkesi’ndeyim, düşlerin insanın canını acıtılabildiği yerde. Öyle bir yer vardır ki, orada tüm masallar gerçektir ve tüm şarkılar doğrudur. Kelda bunu söylediğinde tuhaf bulmuştum...

Tiffany'nin İkinci Şüphe'si şöyle dedi: Dur bakalım, bu İkinci Şüphe olmayan bir düşünce miydi?

Ve Tiffany düşündü: Evet, bu İkinci Şüphe hakkında bir düşünceydi. Düşündüklerimi nasıl düşündüğümü düşünüyorum. En azından, öyle yaptığımı sanıyorum.

İkinci Şüphe dedi ki: Hepimiz sakın olalım lütfen, çünkü bu oldukça küçük bir kafa.

Orman bitmek tükenmek bilmiyordu. Ya da belki küçük bir ormandı ve bir şekilde onlar yürürken onlarla birlikte hareket ediyordu. Burası Peri Ülkesi değil miydi? Ona güvenemezsiniz.

Tiffany'nin yürüdüğü yerlerde kar kaybolmaya devam ediyordu ve bir ağacın kendine çeki düzen vermesi, gerçek bir ağaç gibi görünmeye çalışması için ondan yana bakması yeterli oluyordu.

Kraliçe... eh, bir kraliçe işte, diye düşündü Tiffany. Kendine has bir dünyası var. O dünya ile *her istediğini* yapabilir. Ve onun tek yaptığı bir şeyler çalmak ve insanların hayatlarını altüst etmek...

Uzaktan nal sesleri geldi.

Bu Kraliçe! Ne yapacağım? Ne söyleyeceğim?

Nac Mac Feegle adamcıkları ağaçların arkasına sıçradı.

"Patikadan çekil!" diye tısladı, Herhangibir Rob.

"Kardeşim hâlâ onda olabilir!" dedi Tiffany, tavanın sarpını sinirli sinirli kavrayarak ve ağaçların arasındaki mavi gölgelere bakarak.

“Ee? Onu çalmanın bi yolunu buluruz! O Kralça! Yüz yüze geldiinde Kralça’yı yenemezsin!”

Nal sesleri yakınlaşmıştı. Şimdi, birden fazla hayvan sesi varmış gibi geliyordu.

Ağaçların arasında, terden buharlar saçan bir erkek geyik belirdi. Tiffany’ye vahşi, kırmızı gözlerle baktı ve sonra sıçrayıp Tiffany’nin üzerinden süzüldü. Tiffany eğilirken geyiğin pis kokusunu duydu, ensesinde onun terini hissetti.

Bu gerçek bir hayvandı. Öylesine kötü bir kokuyu hayal edemezsiniz.

Sonra köpekler geldi...

Tavasının kenarını çarparak ilkinin yere yuvarladı. Diğeri onu dişlemek için döndü, sonra karın içinden, dört patisinin altından ecinniler fırlayınca şaşkınlık içinde yere baktı. Dört ayağının dördü de ayrı yönlere giderken birini ısırarak zordur. Sonra diğer ecinniler hayvanın kafasına indiler ve köpek için bir daha herhangi bir şeyi ısırarak... imkânsız oldu. Nac Mac Feegle halkı amansızitlerden nefret eder.

Tiffany başını kaldırıp beyaz ata baktı. Anlayabildiği kadarıyla o da gerçektir. Üstelik sırtında bir oğlan vardı.

“Sen kimsin?” dedi oğlan. Ses tonu, ne tür bir şeysin, der gibiydi.

“Sen kimsin?” dedi Tiffany, gözlerine giren saçları çekerek. Şu anda bundan fazlasını yapamıyordu.

“Bu benim ormanım,” dedi oğlan. “Ne diyorsam onu yapmanı emrediyorum!”

Tiffany ona baktı. Peri Ülkesi'nin donuk, ödünç ışığı pek iyi değildi, ama ne kadar çok bakarsa o kadar emin oldu. "Senin adın Roland, değil mi?" dedi.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

"Evet, öyle. Sen Baron'un oğlusun!"

"Bu şekilde konuşmayı kesmeni emrediyorum!" Oğlanın yüzünde tuhaf bir ifade vardı şimdi, ağlamamaya çalışmış gibi çarpılmış, pembeleşmişti. Elinde tuttuğu binici kırbacını kaldırdı...

Çok hafif bir "şuap" sesi duyuldu. Tiffany bakışlarını indirdi. Nac Mac Feegle adamcıkları atın karnının altında üst üste çıkmışlardı ve diğerlerinin omuzlarına tırmanan bir tanesi atın eyer kolanını kesmişti.

Tiffany hemen elini kaldırdı. "Yerinden kıpırdama!" diye bağırdı, buyurgan konuşmaya çalışarak. "Hareket edersen atından düşeceksin!"

"Bu bir büyü mü? Sen cadı mısın?" Oğlan kırbacı indirdi ve kemerinden uzun bir hançer çekti. "Cadılara ölüm!"

Atını hızla mahmuzladı ve sonra o uzun anlardan biri oldu. Tüm dünyanın "eyvah" dediği anlardan biri ve oğlan hançeri tutmaya devam ederek atın sırtından kayıp karın üzerine düştü.

Tiffany şimdi ne olacağını biliyordu. Herhangibir Rob'un sesi ağaçların arasında yankılandı:

"İşte şimdi başın belada dostum! Yakalayın onu!"

"Hayır!" diye bağırdı Tiffany. "Ondan uzak durun!"

Oğlan dehşet içinde Tiffany'ye bakarak geri geri sũrũndũ.

"Seni tanıyorum," dedi Tiffany. "Adın Roland. Sen Baron' un oğlusun. Senin ormanda öldüğũnũ söylediler..."

"Bundan bahsetmemelisin!"

"Neden?"

"Kötũ Şeyler olur!"

"Zaten oluyor," dedi Tiffany. "Bak, ben buraya..."

Ama oğlan ayağa kalkmıştı ve ormana koşuyordu. Geri döndũ ve bağırdı, "Benden uzak dur!"

Tiffany, karla kaplı kütüklerin üzerinden atlayarak onun peşinden koştu ve onun ileride, ağaçtan ağaca zikzaklar çizerek koştuğunu gördũ. Sonra oğlan durdu ve arkasına baktı.

Tiffany, "Seni buradan nasıl ıkaracağımı biliyorum," diyerek ona yaklaştı...

... ve dans etmeye başladı.

Bir papağanın elini tutuyordu ya da en azından papağan başlı birinin.

Ayakları mükemmel bir biçimde hareket ediyordu. Ayakları onu döndürdü ve bu sefer elini bir tavus kuşu ya da tavus kuşu kafalı biri yakaladı. Tiffany, omzunun üzerinden arkaya baktı ve Şimdi bir odada, hayır, dans eden maskeli insanlarla dolu bir *balo salonunda* olduğunu gördũ.

Ah, diye düřündũ. Bir başka rũya. Nereye gittiğime bakmalıydım...

Müzik tuhaftı. Bir tür temposu vardı, ama boğuk ve garip geliyordu. Sanki o ana dek enstrümanlarım hiç gör-memiş müzisyenler tarafından, su altında, sondan başa doğru çalınıyordu.

Tiffany müzisyenlerin de maskeli olduğunu *umuyordu*. Kendisinin de bir maskenin deliklerinden bakmakta olduğunu fark etti ve ne maskesi olduğunu merak etti. Üzerin-de bir de ışıl ışıl, uzun etekli bir elbise vardı.

Tamaaam, diye düşündü dikkatle. Orada bir düşören vardı ve ben durup bakmadım. Şimdi bir düşün içindeyim. Ama bu benim düşüm değil. Senin kafanda ne buluyorsa onu kullanmak zorunda ve ben daha önce hiç böyle bir...

"Fua uaa fua uaa fha?" dedi tavus kuşu. Sesi müzik gibiydi. Neredeyse bir ses gibi, ama değil.

"Ah, evet," dedi Tiffany. "Güzel."

"Fuua?"

"Ah... Ee... uaff fauf fuaff?"

Bu işe yaramış gibiydi. Tavus kuşu kafalı dansçı hafifçe eğildi, hüzünle "Mua uaf uaf" dedi ve uzaklaştı.

Burada bir düşören var, dedi Tiffany kendi kendine. Ve oldukça iyi bir düşören olmalı. Bu büyük bir düş.

Ama küçük yanlılıklar vardı. Odada yüzlerce insan vardı, ama uzaktakiler, oldukça doğal bir biçimde hareket ediyor olsalar da, ağaçlar gibi görünüyorlardı; renkli leke-ler ve daireler gibi. Ama bunu fark etmek için dikkatle bakmanız gerekiyordu.

Birinci Görü, diye düşündü Tiffany.

Parlak kostümler içinde, yine maske takmış insanlar, Tiffany de diğer konuklardan biriymiş gibi, kol kola yanından geçtiler. Yeni dansa katılmayanlar salonun bir yanındaki, üzeri yiyeceklerle dolu uzun masalara yöneliyordu.

Tiffany o tür yiyecekleri ancak resimlerde görmüştü. Çiftlikte insanlar açlıktan ölmezdi, ama Domuznöbeti bayramı ya da hasat sonrası gibi, bol olduğu zamanlarda bile yiyecekler asla böyle görünmezlerdi. Çiftlik yemekleri daha çok beyaz ya da kahverengi tonlarda olurdu. Asla pembe ve mavi olmazdı ve asla titremezdi.

Çubuklara takılmış, çanaklarda pırıldayan ve ışıldayan şeyler vardı. Hiçbiri basit değildi. Her şeyin üzerinde krema, çikolata ya da binlerce minik renkli top vardı. Her şey çırpılmış, kaplanmış, eklenmiş ya da karıştırılmıştı. Bu yiyecek değildi; iyi biri olmuş ve yiyecek cennetine gitmiş biri ne olursa oyd.

Yalnızca yemek için değildi, aynı zamanda gösteriş içindi. Yeşil öbeklerin ve devasa çiçek aranjmanlarının üzerine yığılmışlardı. Oraya buraya yerleştirilmiş dev saydam heykeller bu yiyecek ülkesindeki yol işaretleriydi. Tiffany uzandı ve ıslık ıslık bir horoza dokundu. Buzdan yapılmıştı, parmak uçları ıslak ıslak olmuştu. Başkaları da vardı... neşeli bir şişman adam, buzdan oyulmuş bir meyve çanağı, bir kuğu...

Tiffany bir anlığına baştan çıktığını hissetti. Bir şey yemeyeli çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Ama yiyeceklerin

yiyecek olmadığı çok açıktı. Yemdi onlar. Şöyle diyorlardı: Selam küçük çocuk. Ye beni.

Bu işi kavramaya başladım, diye düşündü Tiffany. Yaratığın aklına peynir gelmemesi iyi olmuş...

... ve peynir belirdi. Aniden, *peynir baştan beri oradaymış gibi oldu.*

Tiffany, Almanak'ta bir sürü peynir çeşidi görmüştü. Peynir konusunda iyiydi ve her zaman diğerlerinin tatlarının neye benzediğini merak etmişti. Bunlar kulağa tuhaf gelen isimleri olan yabancı peynirlerdi. Üçlek Titrek, Leziz Azuz, Eski Argg, Kızıl Cıvık ve efsanevi, diğer peynirlere saldırmaması için masaya çivilenmesi gereken Mavi Lancre peyniri gibi.

Bir tatmanın zararı dokunmazdı, kuşkusuz. Yemek gibi değildi, değil mi? Hem, kontrol Tiffany'deydi, değil mi? Düşün, düş olduğunu hemen anlamıştı, değil mi? Bu yüzden bir etkisi olamazdı, değil mi?

Ve.. eh, *peynir* dediğin kimseyi baştan çıkartmazdı...

Tamam, düşören, peyniri, Tiffany düşünür düşünmez koymuş olmalıydı, ama...

Peynir bıçağını eline almıştı bile. Oysa onu aldığına hatırlamıyordu.

Eline soğuk bir su damlası düştü. Başını kaldırıp en yakındaki ışı ışı buzdan heykele baktı.

Heykel, şimdi çoban kız olmuştu; heybeli elbisesi ve kocaman bir bonesi vardı. Tiffany ilk baktığında bir kuğu olduğundan emindi.

Öfke geri geldi. Neredeyse kanıyordu! Peynir bıçağına baktı. "Kılıç ol," dedi. Hem, düşören onun düşünüyüşünü gerçek kılıyordu ama, düş görme işini Tiffany yapıyordu. Tiffany gerçekti. Bir parçası uyumuyordu.

Bir tangırtı duyuldu.

"Düzeltilme," dedi Tiffany, "çok ağır olmayan bir kılıç ol." Bu sefer, tutabildiği bir şey vardı elinde.

Yeşilliklerin arasından bir hışırtı geldi ve kızıl saçlı bir yüz uzandı.

"Pısst," diye fısıldadı. "Kanapeleri yeme!"

"Biraz geç kaldın!"

"Agh, şeyy, burda uuraştın sinsi ihtiyar bi düşören," dedi Herhangibir Rob. "Düşere gerektiği gibi giyinmeden girmemize izin vermedi..."

Siyah takım elbise içinde çok mahçup görünerek dışarı çıktı. Başka hışırtılar oldu ve diğer ecinniler yeşillikten çıktılar. Birazcık, kızıl saçlı penguenlere benziyorlardı.

"Gerektiği gibi giyinmek mi?" dedi Tiffany.

"He ye," dedi, kafasında bir parça marul kalan Kaçık Wullie. "Bu pantolonların aşşaa kısımları biraz aşındırıyor, o kadarını sööleyebilirim sana."

"Yaratığı daha görmedin mi?" dedi Herhangibir Rob.

"Hayır! Ortalık çok kalabalık!"

"Biz aramana yardım ederik," dedi Herhangibir Rob. "Yakından bakarsan o şey saklanamaz. Ama dikkatli ol! Ona vurcaanı düşünürse ne deniyceeni bilmek imkânsız!"

Yayıln millet ve partinin keyfini çıkarıyomuş gibi yapın.”

“Ne? Yani içip dövüşcek miyiz, o tür şeyler mi?” dedi Kaçık Wullie.

“Amanın, inanamıyorum,” dedi Herhangibir Rob, gözle-rini yuvarlayarak. “Hayır, seni pelte kafa! Bu lüks parti, biliyon mu? Yani insanların arasına karışıp havadan sudan bahsetçeen!”

“Agh, ben müttiş karışırım! Burada olduumuzu bile an-lamazlar!” dedi Kaçık Wullie. “Hadi!”

Bir düşte bile, lüks bir partide bile, Nac Mac Feegle adamcıkları nasıl davranacaklarını biliyorlardı. Delice içeri dalar... nazikçe çığlık atardınız.

“Havalar bu mevsim için müttiş gidiyo, diil mi, seni mini dalavereci!”

“Hey dostum, eski bi dost için bi pomme frites yok mu?”

“Orkestra mutteşem çalıyo, bana sorarsan!”

“Havyarım iyice kızarsın, olmaz mı?”

Kalabalıkta doğru olmayan bir şey vardı. Kimse paniğe kapılmıyor, kaçmaya çalışmıyordu, ki bir Feegle istilasına verilecek doğru tepki kesinlikle buydu.

Tiffany kalabalığın arasında dolaşmaya başladı yine. Partideki maskeli insanlar da ona dikkat etmiyordu. Bu-nun sebebi onların fon insanları olması, diye düşündü Tiffany. Tıpkı fondaki ağaçlar gibi. Odada, çift kanatlı ka-pıya doğru yürüdü ve kanatları çekip açtı.

Arkasında karanlıktan başka şey yoktu.

Demek... tek çıkış yolu düşöreni bulmaktı. Tiffany aksini beklememişti aslında. Düşören her yerde olabilirdi. Bir maskenin arkasında olabilirdi, bir masa olabilirdi. Her şey olabilirdi.

Tiffany kalabalığa baktı. O zaman Roland'ı gördü işte.

Tek başına, bir masada oturuyordu. Masa yiyeceklerle kaplıydı ve Roland'ın elinde bir kaşık vardı.

Tiffany o tarafa koştu ve kaşığa vurup yere düşürdü. "Hiç mi aklın çalışmıyor senin?" dedi, oğlanı çekip ayağa kaldırarak. "Sonsuza dek burada kalmak mı istiyorsun?"

Sonra arkasında bir hareket sezdi. Daha sonra düşündüğünde, hiçbir şey duymadığından emin oldu. Yalnızca bilmişti. Hem, bu bir düştü.

Tiffany çevresine bakındı ve düşöreni gördü. Bir sütunun arkasına saklanmıştı.

Roland ona bakmakla yetindi.

"Sen iyi misin?" dedi Tiffany çaresizce, onu sarsmaya çalışarak. "Bir şey yedin mi?"

"Fua fua faff," diye mırıldandı oğlan.

Tiffany düşörene döndü. Ona doğru ilerliyordu, ama çok yavaşça, gölgelerden çıkmamaya çalışarak. Kirli kardan yapılmış küçük bir kardan adama benziyordu.

Müzik gittikçe yükseliyordu. Mumların ışığı gittikçe artıyordu. Devasa dans pistinde, hayvan kafalı çiftler gittikçe daha hızlı dönüyorlardı. Yer sarsılıyordu. Düşün başı beladaydı.

Nac Mac Feegle adamcıkları yerin her yönünden ona doğru koşuyor, şamatayı bastırarak seslerini duyurmaya çalışıyorlardı.

Düşören, tombul beyaz parmaklarıyla havayı kavrayarak, sarsıla sarsıla ona doğru geliyordu.

Birinci Görü, diye nefes verdi Tiffany.

Roland'ın kafasını kesti.

Açıklıktaki bütün kar erimişti. Ağaçlar gerçek ve olması gerektiği gibi görünüyordu.

Tiffany'nin önünde, düşören geriye devrildi. Tiffany'nin elinde eski kızartma tavaşı vardı, ama düzgünce kesmişti. Tuhaf şeylerdi bu düşler.

Tiffany döndü ve Roland'a baktı. Roland'ın yüzü öyle solmuştu ki düşörenden farksız olmuştu.

"Korkmuştu," dedi Tiffany. "Ona değil sana saldırmamı istedi. Sana benzemeye çalıştı ve seni de bir düşörene benzetmeye çalıştı. Ama nasıl konuşacağını bilmiyordu. Sen biliyorsun."

"Beni öldürebilirdin!" dedi Roland, boguk bir sesle.

"Hayır," dedi Tiffany. "Şimdi açıkladım ya. Lütfen kaçma. Burada küçük bir oğlan çocuğu gördün mü?"

Roland yüzünü buruşturdu. "Ne?" dedi.

"Kraliçe onu kaçırdı," dedi Tiffany. "Onu eve götüreceğim. İstersen seni de götürürüm."

"Asla kaçamazsın," diye fısıldadı Roland.

“İçeri girdim, değil mi?”

“İçeri girmek kolay. Kimse dışarı çıkamaz!”

“Ben bir yolunu bulacağım,” dedi Tiffany, hissettiğinden çok daha güven dolu bir sesle konuşmaya çalışarak.

“Sana izin vermez!” Roland yine gerilemeye başladı.

“Lütfen bu kadar... bu kadar *aptal* olma,” dedi Tiffany. “Sen ne dersen de Kraliçe’yi bulacağım ve kardeşimi geri alacağım. Anladın mı? Buraya kadar geldim. Yardımcılarım da var, biliyorsun.”

“Nerede?” dedi Roland.

Tiffany çevresine bakındı. Nac Mac Feegle adamcıklarından iz yoktu.

“Hep ortaya çıkarlar,” dedi Tiffany. “Tam da benim onlara ihtiyaç duyduğum anda.”

Ormanda çok... boş bir his olduğunu fark etti. Aynı zamanda hava daha soğuk geliyordu.

“Gelmeleri yakındır,” diye ekledi umutla.

“Düşte kısılı kaldılar,” dedi Roland ifadesiz bir sesle.

“Olamaz. Düşöreni öldürdüm!”

“Bundan daha karmaşık,” dedi oğlan. “Buranın nasıl olduğunu bilmiyorsun. Düşlerin içinde düşler vardır. Düşlerin içinde yaşayan başka şeyler vardır... korkunç şeyler. Gerçekten uyanıp uyanmadığını asla anlamazsın. Kraliçe hepsini kontrol eder. Zaten onlar da peri halkından. Onlara güvenemezsin. Kimseye güvenemezsin. Sana güvenmiyorum. Muhtemelen yalnızca bir başka rüyasın.”

Sırtını döndü ve nal izlerini takip ederek uzaklaştı.

Tiffany duraksadı. Buradaki tek gerçek insan gidiyor, onu ağaçlar ve gölgelerle baş başa bırakıyordu.

Elbette, ağaçların arasından ona doğru koşmakta olan bütün korkunç şeylerle.

“Ee...” dedi. “Merhaba! Herhangibir Rob? William? Kaçık Wullie?”

Yanıt gelmedi. Bir yankı bile yoktu. Yürek atışları dışında yapayalnızdı.

Eh, *elbette* şeylerle savaşmış, kazanmıştı, değil mi? Ama Nac Mac Feegle halkı oradaydı ve onlar varken bir şekilde daha kolay geliyordu. Onlar asla pes etmiyorlar, her şeye saldırıyorlar, “korku” nedir bilmiyorlardı.

Sözlüğü baştan sona okumuş olan Tiffany'nin bu konuda da bir İkinci Şüphe'si vardı. Muhtemelen “korku” ecin-nilerin bilmediği binlerce sözcükten bir tanesiydi yalnızca. Ne yazık ki Tiffany korku nedir biliyordu. Onun tadını ve verdiği hissi de biliyordu. Şu anda hissediyordu.

Tavayı kavradı. Artık o kadar da iyi bir silah gibi gelmiyordu.

Ağaçların arasındaki soğuk mavi gölgeler genişliyordu sanki. Tiffany'nin önünde, nal izlerinin uzandığı yerde çok koyuydular. Tuhaftır, Tiffany'nin arkasında kalan orman neredeyse aydınlık ve davetkâr görünüyordu.

Biri yola devam etmemi istemiyor, diye düşündü. Bu... oldukça cesaret vericiydi. Ama alacakaranlık pusluydu ve

hiç de hoş olmayan bir biçimde pırıldıyordu. Orada, onu, her şey bekliyor olabilirdi.

Tiffany de bekliyordu. Nac Mac Feegle adamcıklarını beklediğini, aniden bir haykırış, hatta bir "Amanın" bağırışı duymayı umduğunu fark etti (Amanın sözcüğünün ayıp bir sözcük olduğundan emindi).

Kurbağayı cebinden çıkardı. Kurbağa, avucunda horlayarak yatıyordu. Tiffany onu dürtükledi.

"Neark?" diye vırakladı kurbağa.

"Kötü rüyalardan oluşan bir ormanda kısılı kaldım, yapayalnızım ve sanırım hava gittikçe kararıyor," dedi Tiffany. "Ne yapmalıyım?"

Kurbağa uykulu gözlerinden birini açtı ve "Buradan git," dedi.

"Bu pek yardımcı olmadı!"

"Verebileceğim en iyi tavsiye," dedi kurbağa. "Şimdi beni cebine koy, soğuk beni uyuşturuyor."

Tiffany gönülsüzce yaratığı önlüğünün cebine koydu. Eli *Koyun Hastalıkları* kitabına dokundu.

Tiffany kitabı çekip çıkardı ve gelişigüzel açtı. Ter Basması hastalığının tedavisi vardı, ama kurşunkalemle üzeri çizilmişti. Kenarına, Sızı Nine'nin iri, yuvarlak ve dikkatli el yazısı ile şöyle yazılmıştı:

Bu iş qörmez. Bir tatlı kaşuqı terebentin iş qörür.

Tiffany kitabı dikkatle kapattı ve uyuyan kurbağayı rahatsız etmemek için büyük özen göstererek geri koydu. Sonra, tavanın sapını sıkı sıkı kavrayarak uzun, mavi gölgelere adım attı.

Gökyüzünde güneş yokken gölgeler nasıl olabiliyor, diye düşündü, çünkü aklındaki diğer, çok daha kötü şeyleri düşünmektense bu tür şeyleri düşünmek daha iyiydi.

Ama bu gölgelerin onları yaratacak ışığa ihtiyacı yoktu. Kendi başlarına karların üzerinde geziniyorlardı ve Tiffany onlara doğru ilerlediğinde geriliyorlardı. En azından bu rahatlatıcıydı.

Gölgeler, Tiffany'nin arkasına yığılıyordu. Onu takip ediyorlardı. Tiffany döndü ve birkaç kez ayağını yere vurdu. Gölgeler ağaçların arkasına kaçıştılar, ama Tiffany, o bakmadığında geri akacaklarını biliyordu.

Önünde, uzakta bir düşören gördü. Bir ağacın arkasında yarı gizlenmişti. Tiffany ona bağırdı, tavayı tehditkârca salladı ve düşören çabucak, sallana sallana uzaklaştı.

Tiffany çevresine bakındığında arkasında, uzaklarda iki tane daha gördü.

İzler biraz yamaç yukarı, çok daha yoğun bir sise benzeyen şeyin içine doğru gidiyordu. Sis hafifçe parlıyordu. Tiffany o tarafa yöneldi. Gidecek başka yön yoktu.

Yükseltinin tepesine ulaştığında sığ bir vadi gördü.

İçinde dört düşören vardı. İri düşörenler, şimdiye dek gördüklerinden çok daha büyük düşörenler... Kare halinde

oturmuşlar, tıknaz bacaklarını önlerine uzatmışlardı. Her birinin boynunda, bir zincire bağlı altın bir tasma vardı.

“Evcil düşörenler mi?” dedi Tiffany yüksek sesle. “Ama...”

... bir düşörenin boynuna kim tasma takabilirdi? Yalnızca onlar kadar iyi düş görebilen biri.

Biz çoban köpeklerini eğitip koyun gütmemize yardım etmelerini sağladık. Kraliçe düşleri gütmek için düşörenleri kullanıyor...

Düşörenlerin oluşturduğu karenin merkezinde, hava sisle doluydu. Nal izleri ve Roland'ın ayak izleri evcil düşörenlerin yanından geçiyor, buluta giriyordu.

Tiffany hızla döndü. Gölgeler geriye kaçıştılar.

Yakında başka hiçbir şey yoktu. Ormanda hiçbir kuş ötmüyor, hiçbir şey hareket etmiyordu. Ama Tiffany şimdi, ağaç gövdelerinin arkasından iri, yuvarlak, ıslak yüzlerini uzatan üç düşören daha seçebiliyordu.

Şimdi onu güdüyorlardı.

Böyle bir zamanda, yanında, “Hayır! Çok tehlikeli! Yapma!” diyecek birinin olması hoş olurdu.

Ne yazık ki kimse yoktu. Tiffany son derece cesurca bir eyleme girişmek üzereydi ve işler yolunda gitmezse neler olduğunu kimse bilmeyecekti. Bu korkutucuydu, ama aynı zamanda... siriir bozucuydu. İşte bu... *sinir bozucu*. Bu yer Tiffany'nin sınırlarını bozuyordu. Her şey çok aptalca ve tuhaftı.

Tiffany, Jenny'nin ırmaktan sıçradığı zaman hissettiği duygunun aynısını hissediyordu. Jenny, onun ırmağından fırlamıştı. Kraliçe onun kardeşini kaçırmıştı. Belki bu şekilde düşünmek bencillikti, ama öfke korkudan daha iyiydi. Korku ıslak, soğuk bir yığındı, ama ölkenin keskin bir kenarı vardı. Tiffany onu kullanabilirdi.

Onu güdüyorlardı! Tıpkı bir... bir koyun gibi!

Eh, öfkeli bir koyun vahşi bir köpeğin inleye inleye kaçmasını sağlayabilirdi.

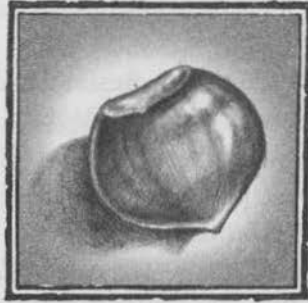
Bu yüzden...

Dört büyük düşören, kare halinde oturuyordu.

Büyük bir düş olacaktı...

Yaklaşan herhangi bir şeye savurmak için tavayı omuz hizasına kaldırarak ve tuvalete gitmek için duyduğu korkunç arzuyu bastırarak, karların üzerinde, sislerin içinde ağır ağır yamaçtan aşağı indi...

...ve yaza girdi.

Bölüm 10

BÜYÜK VURUŞ

Sıcak, pürmüzden çıkan alev gibi çarptı; öyle keskin ve aniydi ki Tiffany inledi.

Bir kez yaylalardayken, şapkasız çıktığı için güneş çarpmasına uğramıştı. Bu da öyle bir şeydi; çevresindeki dünya endişe verici, donuk yeşiller, sarılar ve morlar içindeydi ve hiç gölge yoktu. Hava, sıcağa öyle doymuştu ki Tiffany onu sıkıp duman çıkarabileceğini hissediyordu.

İçinde bulunduğu yer... sazlara benziyordu, Tiffany'den çok daha uzundular.

... aralarında ayçiçekleri büyüyordu, yalnız...

... ayçiçekleri beyazdı...

...çünkü onlar aslında ayçiçeği değildi.

Papatyaydılar. Tiffany biliyordu. Onlara, Peri Masalları kitabındaki tuhaf resimde düzinelerce kez bakmıştı. Onlar papatyaydı ve çevresindekiler de dev sazlar değil, çimenlerdi ve Tiffany çok ama çok küçüktü.

Tulıaf bir resmin içindeydi. Resim bir düştü ya da düş resimdi. Hangisi olduğu önemli değildi, çünkü Tiffany onun tam ortasında idi. Bir uçurumdan düşmüşseniz, yer mi size doğru geliyor, yoksa siz mi yere doğru gidiyorsunuz, önemli olmazdı. Her durumda başınız belada demektir.

Uzakta bir yerden yüksek bir “çat!” sesi ve düzensiz tezahüratlar geldi. Biri ellerini çırpı ve uykulu bir sesle, “Aferin. İyi bir adamsın. Çok iyi iş başardın...” dedi.

Tiffany, bir çabayla çimen yapraklarının arasından geçti.

Düz bir kayanın üzerinde, bir adam iki uçlu çekiçle kendi boyunun yarısı büyüklüğünde fındıklar kırıyordu. İnsanlar onu izliyordu. Tiffany “insan” sözcüğünü kullanmıştı, çünkü aklına başka uygun sözcük gelmemişti, ama oradaki herkesi insan diye tanımlamak için sözcüğün anlamını biraz fazla esnetmek gerekiyordu.

Her şeyden önce boy boy insan vardı. Herkes çimenlerden kısa olsa da bazı adamlar Tiffany'den uzundu. Ama diğerleri çok minikti. Bazılarının yüzleri o kadar sıradandı ki sokakta görseniz bir daha dönüp bakıyordunuz. Diğerlerinin yüzlerine ise bir kez bile bakmak istemezsiniz.

Bu bir düşünce zaten, dedi Tiffany kendi kendine. Mantıklı ya da güzel olması gerekmiyor. Bu, bir düşünce... bir hayal değil. Umarım tüm düşlerin gerçek olur gibi şeyler söyleyen insanlar, beş dakikalığına bir düşünce içinde yaşamayı denemeliydi.

Tam, adam çekicini yine kaldırırken Tiffany parlak, boğucu açıklığa çıktı ve “Afedersin?” dedi.

“Evet?” dedi adam.

“Buralarda bir Kraliçe var mı?” dedi Tiffany.

Adam alnını sildi ve açıklığın diğer yanına doğru başını salladı.

“Majesteleri kameriyesine gitti,” dedi.

“Kuytu yer ya da dinlenme yeri gibi mi?” dedi Tiffany.

Adam başını salladı ve “Yine doğru, Tiffany Hanım.”

İsminin nereden bildiğini sorma, dedi Tiffany kendi kendine.

“Teşekkür ederim,” dedi ve nazik olması öğretildiği için ekledi, “Fındık kırma işinde iyi şanslar.”

“Bu karşıma çıkan en çetin fındık,” dedi adam.

Tiffany, bu insansı yaratık kalabalığına, tüm diğer kalabalıklardan farksızmış gibi davranmaya çalışarak oradan uzaklaştı. Muhtemelen en korkunç olanları iki iri yarı kadındı.

İri yarı kadınlara Tebeşir’de değer verilirdi. Çiftçiler iri yarı eşlerden hoşlanırdı. Çiftlik işleri zorluydu ve iki yavru domuz ya da yarım balya saman taşıyamayan kadınlara ihtiyaç yoktu. Bu iki kadının her biri birer at bile taşıyabilirdi.

Sırtlarında minik, aptal kanatçıklar vardı.

“Fındık kırılmasını izlemek için güzel bir gün!” dedi Tiffany neşeyle, yanlarından geçerken. Kadınlar dev, beyaz yüzlerini, Tiffany’nin ne olduğunu anlamaya çalışıyorlarmış gibi buruşturdular.

İki kadının yanında oturan ufak tefek adam endişeli bir ifade ile fındık-kıranı izliyordu. Adamın iri bir kafası, çenesini çevreleyen beyaz sakalları ve sivri kulakları vardı. Üzerinde çok eski moda giysiler vardı ve Tiffany yanından geçerken adam, gözleriyle onu izledi.

“Günaydın,” dedi Tiffany.

“*Sniibs!*” dedi adam ve Tiffany’nin kafasının içinde, “Git buradan!” sözcükleri belirdi.

“Pardon?” dedi Tiffany.

“*Sniibs!*” dedi adam, ellerini kenetleyerek. Tiffany’nin beyninde, “Çok tehlikeli!” sözcükleri süzüldü.

Adam onu süpürmek istermiş gibi beyaz elini salladı. Tiffany başını iki yana sallayarak yürümeye devam etti.

Kalabalığın içinde beyler, hanımlar, güzel giysili kişiler, hatta birkaç çoban vardı. Ama bazıları, bir araya getirilen değişik parçalardan oluşuyor gibiydi. Aslında, Tiffany’nin yatak odasındaki resim kitabına benziyorlardı.

Resim kitabı, kalın kartondan yapılmıştı ve nesil nesil Sızı çocukları tarafından yıpratılmıştı. Her sayfada bir karakter vardı ve her sayfa bağımsız olarak çevrilebilen dört şeride bölünmüştü. Kitabın amacı, canı sıkılan çocukların sayfa parçalarını çevirerek karakterin giyim tarzını değiştirebilmesiydi. Örneğin asker kafasının altına fırıncı göğsü, onun altına kız elbisesi ve kocaman çiftçi çizmeleri getirebiliyordunuz.

Tiffany’nin canı asla o kadar sıkılmamıştı. Bütün hayatlarını dallardan sarkarak geçiren şeylerin bile o kitap için

beş saniyeden fazla zaman harcayacak kadar sıkılmadıklarını düşünüyordu.

Çevresindeki insanlar ya o kitaptan alınmış ya da maskeli baloya gitmek için karanlıkta giyinmiş gibi görünüyorlardı. Tiffany geçerken bir ikisi ona başlarını salladılar, ama şaşırmış gibi görünmediler.

Tiffany, kendinden çok daha büyük, yuvarlak bir yaprağın altına eğildi ve kurbağayı çıkardı.

“Neaark? Hâlâ soğuuuk,” dedi kurbağa, Tiffany’nin elinde büzülerek.

“Soğuk mu? Hava fırın gibi!”

“Yalnızca kar var,” dedi kurbağa. “Beni geri koy, donuyorum!”

Bir dakika, diye düşündü Tiffany. “Kurbağalar rüya görür mü?”

“Hayır!”

“Ah... yani aslında hava sıcak değil mi?”

“Hayır! Yalnızca sen sıcak olduğunu düşünüyorsun!”

“Psst,” dedi bir ses.

Tiffany, kurbağayı koydu ve başını çevirmeye cesaret edip edemeyeceğini merak etti.

“Benim!” dedi ses.

Tiffany, iki insan boyunda olan bir papatya demetine döndü. “Bunun pek faydası dokunmuyor...”

“Sen deli misin?” dedi papatya demeti.

“Ben kardeşimi arıyorum,” dedi Tiffany sertçe.

“Bütün gün şeker diye bağırarak korkunç çocuğu mu?”

Papatya sapsarı aralandı ve Roland dışarı fırlayıp yaprağın altındaki Tiffany’ye katıldı.

“Evet,” dedi Tiffany gerileyerek. Wentworth gibi bir çocuğa bile, ancak bir ablanın korkunç deme hakkı olduğunu hissediyordu.

“Ve yalnız bırakıldığı zaman çişini yapma tehditleri savuran?” dedi Roland.

“Evet! Nerede o?”

“Senin kardeşin o mu? Her zaman yapış yapış olan?”

“Sana söyledim!”

“Ve sen gerçekten onu geri istiyorsun, öyle mi?”

“Evet!”

“Neden?”

O benim kardeşim, diye düşündü Tiffany. Neden sorusunun bununla ne ilgisi var?

“Çünkü o benim kardeşim! Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle.”

“Buradan çıkabileceğinden emin misin?” dedi Roland.

“Elbette,” diye yalan söyledi Tiffany.

“Beni de yanında götürebilir misin?”

“Evet.” Eh, öyle umuyordu.

“Tamam. Bunu yapmana izin vereceğim,” dedi Roland rahatlayarak.

“Ah, bana izin vereceksin, öyle mi?” dedi Tiffany.

“Bak, senin ne olduğunu bilmiyordum, tamam mı?” dedi Roland. “Ormanda her zaman tuhaf şeyler var. Kayıp

insanlar, hâlâ ortalıklarda duran düş parçaları... dikkatli olman gerek. Ama eğer gerçekten yolu biliyorsan, o zaman babam fazla endişelenmeden geri dönmeliyim.”

Tiffany, İkinci Şüphe’sinin düşünmeye başladığını hissetti. Şöyle diyordu: Yüzündeki ifadeyi değiştirme. Sen... kontrol et...

“Kaç zamandır buradasın?” diye sordu Tiffany dikkatle. “Tam olarak?”

“Eh, ışık pek değişmiyor,” dedi oğlan. “Sanki... saatlerdir buradayım. Belki bir gündür...”

Tiffany, duygularını yüzüne yansıtınamaya çalıştı, ama işe yaramadı. Roland’ın gözleri kısıldı.

“Ancak bu kadardır, değil mi?” dedi.

“Ee... neden soruyorsun?” dedi Tiffany çaresizlik içinde.

“Çünkü bir açıdan... daha uzunmuş gibi geliyor. Yalnızca iki üç kez acıktım ve... bilirsin... iki kez gittim, bu yüzden *o kadar* da uzun olamaz. Ama bir sürü şey yaptım... dolu dolu bir gün oldu...” Sesi solup gitti.

“Hımın. Haklısın,” dedi Tiffany. “Burada zaman yavaş geçiyor. Biraz... daha uzun oldu...”

“Yüz yıl mı? Bana yüz yıl geçtiğini söyleme! Büyülü bir şey oldu ve yüz yıl geçti, değil mi?”

“Ne? Hayır! Hımın... yaklaşık bir yıl.”

Oğlanın tepkisi şaşkıncıydı. Bu sefer, gerçekten korkmuş görünüyordu. “Ah, yo! Bu, yüz seneden de kötü!”

“Nasıl?” dedi Tiffany şaşkınlık içinde.

“Yüz sene geçmiş olsa eve döndüğümde sopa yemedim!”

Hımın, diye düşündü Tiffany. “Bunun olacağını sanmıyorum,” dedi sesli olarak. “Baban çok üzüldü. Dahası, Kraliçe'nin seni çalması senin hatan değil...” Duraksadı, çünkü bu sefer, oğlanın yüzündeki ifade onu ele vermişti. “Senin hatan mıydı?”

“Şey, koşum takımı baştan aşağı çanlarla süslenmiş bu hoş hanım geldi, ben avlanırken dörtnala yanımdan geçti. Kadın kahkahalar atıyordu, bu yüzden *elbette* atımı mahmuzladım ve onun peşinden gittim ve...” Sustu.

“Muhtemelen iyi bir karar değildi bu,” dedi Tiffany.

“Burası... kötü değil,” dedi Roland. “Yalnızca devamlı değişiyor. Her yerde... kapılar var. Başka yerlere açılan kapılar...” Sesi soldu gitti.

“En baştan başlasan iyi olacak,” dedi Tiffany.

“Başta harikaydı,” dedi Roland. “Bunu bir, bilirsin, macera saydım. Kraliçe bana nuga falan veriyordu...”

“Nuga dediğin tam olarak nedir?” dedi Tiffany. Sözlüğünde yazmıyordu. “Tatlı-ekmekler gibi mi?”

“Bilmiyorum. Tatlı-ekmek nedir?”

“Bir ineğin pankreası ve öd kesesi,” dedi Tiffany. “Aslında pek iyi bir isim değil bence.”

Roland'ın yüzü düşünme çabası ile kızardı. “Bunlar daha çok şekerlemeye benziyordu.”

"Tamam. Devam et," dedi Tiffany.

"Sonra bana şarkı söylememi, dans etmemi, oynayıp sıçramamı söyledi," dedi Roland. "Çocukların bunları yapması gerektiğini düşünüyor."

"Dediğini yaptın mı peki?"

"Sen olsan yapar mıydın? Ahmak gibi hissederdin. Ben on iki yaşındayım, biliyorsun." Roland duraksadı. "Aslında, dediğin doğruysa şimdi on üç yaşındayım, değil mi?"

"Neden senin oynayıp sıçramam istiyor?" dedi Tiffany, hayır, hâlâ on iki yaşındasın ve sekiz yaşındaymış gibi davranıyorsun, dememek için.

"Yalnızca çocukların öyle yaptığını söyledi," dedi Roland.

Tiffany bunu düşündü. Kendisinin görebildiği kadarıyla çocuklar daha çok kavga eder, bağırır, hızla koşar, daha yüksek sesle bağırır, burun karıştırır, kirlenir ve surat asardı. Dans ederken, sıçrarken ve şarkı söylerken görülenler muhtemelen şekerlisi tarafından sokulmuş olurdu.

"Tuhaf," dedi.

"Sonra, ben dediğini yapmayınca bana daha fazla şeker verdi."

"Yine nuga mı?"

"Şekerli erik," dedi Roland. "Eriğe benziyorlar. Bilir misin? Üzeri şekerle kaplanmış? Bana hep şeker yedirmeye çalışıyor! Şeker sevdiğimi düşünüyor!"

Tiffany'nin aklına bir şey geldi. "Önce seni besleyip, sonra fırında pişirip yemeyi düşünmüyordur, değil mi?"

“Elbette hayır. Bunu yalnızca kötü cadılar yapar.”

Tiffany'nin gözleri kısıldı. “Ah, evet,” dedi dikkatle. “Unutmuşum. Demek şekerle besleniyorsun.”

“Hayır, avlanmayı biliyorum! Buraya gerçek hayvanlar geliyor. Nasıl geldiklerini bilmiyorum. Sniibs kazayia kapıları bulduklarını düşünüyor. Sonra da açlıktan ölüyorlar, çünkü burası hep kış. Bazen, kapı ilginç bir dünyaya açılırsa Kraliçe yağma yapacak gruplar gönderiyor. Bu koca mekân tam bir... korsan gemisi gibi.”

“Evet ya da koyun kenesi,” dedi Tiffany, yüksek sesle düşünerek.

“Onlar nedir?”

“Koyunları ısırıp kanlarını emen böcekler. Tamamen doymadan düşmezler,” dedi Tiffany.

“İyy. Herhalde köylülerin bilmesi gereken türden şeyler,” dedi Roland. “İyi ki ben bilmiyorum. Kapılardan bir iki dünyayı gördüm. Ama onlar çıkmama izin vermediler. Birinden patates aldık, bir başkasından da balık. Sanırım insanları korkutarak bir şeyler vermelerini sağlıyorlar. Ah, bir de düşörenlerin geldiği dünya vardı. Bana güldüler ve oraya gitmek istiyorsam gidebileceğimi söylediler. Gitmedim! Tamamen kırmızı bir dünya, tıpkı günbatımı gibi. Ufukta dev gibi, koskocaman bir güneş, hemen hemen hiç kıpırdamayan kırmızı bir deniz, kırmızı kayalar ve uzun gölgeler var. O korkunç yaratıklar kayalarda oturuyor, yengeç, örümceğe henzer şeyler ve küçük böceksi yaratıklar

yyerek besleniyorlar. Korkunçtu. Küçük pençeleri olan bir halka vardı ve her biri kabuklar ve kemiklerle çevriliydi.”

“Onlar kim?” dedi, ‘köylü’ sözcüğünü not etmiş olan Tiffany.

“Ne demek istiyorsun?”

“Onlar deyip duruyorsun,” dedi Tiffany. “Kimi kastediyorsun? Oradaki insanları mı?”

“Onlar mı? Onların çoğu gerçek bile değil,” dedi Roland. “Ben elleri kastediyorum. Perileri. Kraliçe, onların Kraliçe’si işte. Bilmiyor muydun?”

“Ben onların çok küçük olduğunu sanıyordum!”

“Sanırım istedikleri boyda olabiliyorlar,” dedi Roland. “Onlar... tam olarak gerçek değiller. Daha çok... kendileri de düş gibi. Hava kadar seyrek ya da kaya kadar sağlam olabiliyorlar. Sniibs öyle diyor.”

“Sniibs mi?” dedi Tiffany. “Ah... devamlı sniibs diyen adam mı? Hani, sonra kafanın içinde sözcükler oluşuyor.”

“Evet, o. O senelerdir burada. Zamanın farklı olduğunu böyle anladım. Sniibs bir kez kendi dünyasına dönmüş ve her şey çok farklıymış. Öyle mutsuz olmuş ki bir başka kapı bulmuş ve geri dönmüş.”

“Geri mi dönmüş?” dedi Tiffany hayretler içinde.

“Eskiden ait olduğun yere ait olmamaktansa, oraya ait olduğun zamanları hatırlamaktansa, ait olmadığın yere ait olmak daha iyiymiş, öyle diyor,” dedi Roland. “En azından,

böyle söylediğini düşündüm. Kraliçe'nin yoluna çıkmadığın sürece burasının o kadar da kötü olmadığını söyledi. Burada çok şey öğrenebilirmişsin."

Tiffany, yerinde büzülmüş, hâlâ fındık kırma işlemini izlemekte olan Sniibs'e baktı. Herhangi bir şey öğreniyor-muş gibi görünmüyordu. Yalnızca, öylesine uzun zamandır korkan, ki korkunun tıpkı çiller gibi, hayatının bir parçası haline geldiği biri gibi görünüyordu.

"Ama Kraliçe'yi kızdırmamalısın," dedi Roland. "Onu kızdıran insanların başına neler geldiğini gördüm. Onların üzerine Yabancıları kadınlarını salıveriyor."

"Minik kanatları olan dev kadınlardan mı bahsediyorsun?"

"Evet! Korkunçturlar. Kraliçe birine gerçekten çok kızarsa, gözlerini dikip bakar onlara... ve onlar değişirler."

"Neye dönüşürler?"

"Başka şeylere. Sana resim çizmek zorunda kalmak istemiyorum." Roland ürperdi. "Çizsem de, bir sürü kırmızı ve mor boya kalemi gerekirdi. Sonra sürüklenip götürülüyorlar ve düşörenlere terk ediliyorlar." Başını iki yana salladı. "Dinle, burada düşler gerçek. Gerçekten gerçek. Onların içindeyken... tam olarak burada sayılmazsın. Kâbuslar da gerçek. Ölebilirsin."

Bu, gerçek hissi vermiyor, dedi Tiffany kendi kendine. Bu, düş gibi geliyor. Sanki düşten uyanıvereceğim.

Neyin gerçek olduğunu her zaman hatırlamalıyım.

Solgun mavi elbisesine, muhtelif sahipleri büyürken uzatılıp kısaltılan eteğindeki kötü dikişlere baktı. Bu gerçektir.

Kendisi de gerçektir. Peynir gerçektir. Çok da uzak olmayan bir yerde, mavi gökyüzü altında uzanan yeşil çimenliklerden oluşan bir dünya vardı ve o da gerçektir.

Nac Mac Feegle halkı gerçektir ve bir kez daha onların yanında olmasını diledi. Onların "Amanın!" diye bağırmasında ve gördükleri her şeye saldırmasında çok rahatlatıcı bir şey vardı.

Muhtemelen Roland da gerçektir.

Başka hemen her şey aslında bir düşüştü, gerçek dünyalardan beslenen ve zamanın neredeyse durağan olduğu ve her an korkunç şeylerin olabileceği soyguncu bir dünyadaki bir düş. O dünya hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiyorum, diye karar verdi. Yalnızca, hâlâ öfkeliyken kardeşimi alıp eve gitmek istiyorum.

Çünkü öfkem geçtiği zaman, işte o zaman korkma zamanı gelmiş olacak ve bu sefer gerçekten korkacağım. Düşünemeyecek kadar korkacağım. Sniibs kadar çok korkacağım. Ama düşünmek zorundayım...

"İçine düşüğüm ilk düş benimkilerden biri gibiydi," dedi Tiffany. "Uyandığım, ama hâlâ uykuda olduğum düşler gördüm. Ama balo salonu, onu hiç..."

"Ah, o benimdi," dedi Roland. "Küçüklüğümden. Bir gece uyandım ve büyük balo salonuna gittim. Maskeler takmış, dans eden bir sürü insan vardı. Öylesine... parlaktı ki."

Bir an özlem dolu bir ifade ile baktı. “O zamanlar annem hayattaydı.”

“Bu, bendeki bir resim kitabından,” dedi Tiffany. “Bunu benden almış olmalı...”

“Hayır, bunu sık sık kullanır,” dedi Roland. “Ondan hoşlanıyor. Her yerden düş toplar. Koleksiyon yapıyor.”

Tiffany ayağa kalktı ve kızartma tavasını yine eline aldı. “Ben gidip Kraliçe’yi göreceğim,” dedi.

“Yapma,” dedi Roland. “Burada, Sniibs dışında tek gerçek insan sensin ve o da pek iyi bir arkadaş değil.”

“Ben erkek kardeşimi alıp eve gideceğim,” dedi Tiffany ifadesiz bir sesle.

“O zaman ben seninle gelmeyeceğim,” dedi Roland. “Seni neye dönüştüreceğini görmek istemiyorum.”

Tiffany ağır, gölgesiz aydınlığa çıktı ve yamaç yukarı uzanan yolu takip etti. Dev otlar, tepesinde kemer oluşturuyordu. Orada burada tuhaf giysili, tuhaf şekilli insanlar dönüp onu izliyordu, ama sonra o yalnızca yoldan geçen biriymiş, hiç ilginç değilmiş gibi davranıyorlardı.

Tiffany arkasına bir göz attı. Uzakta, fındık-kıran daha da büyük bir çekiç bulmuştu ve vurmaya hazırlanıyordu.

“Şeker istiyom işte, istiyom istiyom *istiyom!*”

Tiffany'nin başı, fırtınaya tutulmuş rüzgârhorozu gibi döndü. Başını eğerek, yoluna çıkan herhangi bir şeye tavayı geçirmeye hazırlanarak patika boyunca koştu ve otların arasından papatyalarla kaplı bir yere fırladı. Bir kameriye de olabilirdi. Bakmaya zahmet etmedi.

Wentworth geniş, düz bir taşın üzerinde oturuyordu ve şekerlerle çevriliydi. Çoğu, oğlanın boyundan büyüktü. Küçük olanlar yığınlar halinde duruyordu, büyük olanlar kütük gibi yatıyordu. Şekerlerin olabildiği her renkteydiler, Tam-Olarak Kırınızı-Olmayan-Ahududu Kırmızısı, Sahte-Limon Sarısı, Merak-Uyandırıcı-Ölçüde-Kimyasal Turuncu, Bir-Tür-Asitsi Yeşil ve Kim-Bilir-Ne Mavisi.

Wentworth'ün çenesinden, kocaman gözyaşı damlaları düşüyordu. Damlalar şekerlerin üzerine düştüğünden, ciddi yapış yapışlıklar oluşmaktaydı.

Wentworth uluyordu. Ağzı kocaman bir tünel olmuştu ve gırtlığının arkasındaki, adını kimsenin bilmediği şey titreşiyordu. Oğlan, yalnızca nefes almazsa öleceği noktada ağlamayı bırakıyor, o zaman da ancak dev bir nefes alacak kadar susuyor, sonra yine ulumaya başlıyordu.

Tiffany, sorunun ne olduğunu hemen anladı. Daha önce, doğumgünü kutlamalarında görmüştü: Erkek kardeşi, trajik bir şeker yoksunluğundan mustarıpti. Evet, çevresi şekerlerle doluydu. Ama herhangi bir şekeri aldığı an, şekerden sarhoş olmuş beyni *diğerlerini alamadığını* söylüyordu. O kadar çok şeker vardı ki *asla hepsini birden yiyemeyecekti*. Başa çıkılması imkânsız bir şeydi. Tek çözümlü de gözyaşlarına boğulmaktı.

Evde olsa, tek çözüm oğlanın kafasına bir kova geçirip sakinleşmesini beklemek, bu arada şekerlerin büyük kısmını kaldırmak olurdu. Wentworth, aynı anda birkaç avuç şekerle başa çıkabiliyordu ancak.

Tiffany tavayı bıraktı ve kardeşini kollarına alıp kaldırdı. “Benim, Tiffy,” diye fısıldadı, “eve gidiyoruz.”

İşte bu anda Kraliçe ile karşılaşıyorum, diye düşündü. Ama öfke çılgınları yoktu, büyü patlaması yoktu... hiçbir şey yoktu.

Yalnızca uzaktaki arıların vızıltısı, rüzgârın otları hışırdatması, ağlayamayacak kadar şok olmuş Wentworth’ün yutkunmaları vardı.

Tiffany şimdi, kameriyenin uzak ucunda yapraklardan oluşan ve sarkık çiçeklerle çevrili bir divan olduğunu görebiliyordu. Ama orada kimse yoktu.

“Çünkü tam arkadayım,” dedi Kraliçe’nin sesi kulağına. Tiffany çabucak döndü.

Orada kimse yoktu.

“*Hâlâ* arkadayım,” dedi Kraliçe. “Burası benim dünyam çocuğum. Asla benim kadar hızlı, benim kadar akıllı olamayacaksın. Neden çocuğumu almaya çalışıyorsun?”

“O senin değil! O bizim!” dedi Tiffany.

“Sen onu hiç sevmedin! Senin yüreğin kartopu gibi. Görebiliyorum.”

Tiffany alnını kırıştırdı. “Sevmek mi?” dedi. “Bunun konuyla ne alakası var? O benim kardeşim! Benim kardeşim!”

“Evet, bu çok cadı işi bir laf, değil mi,” dedi Kraliçe’nin sesi. “Bencillik. Benim, benim, benim. Bütün cadıların tek umursadığı, onların olan şeyler.”

“Sen onu çaldın!”

“Çalmak mı? Demek istediğim, sen ona *sahip* olduğunu mu sanıyordun?”

Tiffany'nin İkinci Şüphe'si konuştu: Senin zayıflıklarını buluyor. Onu dinleme.

“Ah, İkinci Şüphe sahibisin,” dedi Kraliçe. “Bunun seni tam bir cadı yaptığını düşünüyorsundur herhalde, değil mi?”

“Neden seni görmeme izin vermiyorsun?” dedi Tiffany. “Korkuyor musun?”

“Korkmak mı?” dedi Kraliçe'nin sesi. “*Senin* gibi bir şeyden mi?”

Ve Kraliçe, Tiffany'nin önünde belirdi. Tiffany'den çok daha uzundu ve aynı ölçüde inceydi; saçları uzun ve siyah, yüzü solgundu, dudakları kiraz kırmızısı, elbisesi siyah beyaz ve kırmızıydı. Ve her şey hafifçe yanılttı.

Tiffany'nin İkinci Şüphe'si konuştu: O mükemmel olduğu için. Kesinlikle mükemmel. Tıpkı oyuncak bebek gibi. Gerçek olan hiç kimse bu kadar mükemmel olamaz.

“Bu sen değilsin,” dedi Tiffany, kendinden tamamen emin bir biçimde. “Yalnızca kendini bu şekilde düşünüyorsun. Bu hiç de sen değilsin.”

Bir anlığına Kraliçe'nin gülümsemesi kayboldu ve tüm sinirliliği ve kırılmalılığı ile geri döndü.

“Ne kabalık. Üstelik beni hiç tanımıyorsun,” dedi Kraliçe, yapraklardan oluşan divana oturarak. Yanına dokundu.

“Gel, otur,” dedi. “O şekilde ayakta dururken meydan okuyor gibi görünüyorsun. Görgüsüzlüğünü kafa karışıklığına vereceğim.” Tiffany’ye güzel bir gülümseme bahsetti.

Gözlerinin nasıl hareket ettiğine bak, dedi Tiffany’nin ikinci Şüphe’si. Onları seni görmek için kullandığını sanmıyorum. Onlar yalnızca güzel süsler.

“Yuvama izinsiz girdin, yaratıklarından bazılarını öldürdün ve genel olarak kötü ve rezil bir biçimde davrandın,” dedi Kraliçe. “Bu beni gücendirdi. Bununla beraber, bozguncu unsurlar tarafından fena şekilde yönlendirildiğini anlıyorum...”

“Sen benim kardeşimi çaldın,” dedi Tiffany, Wentworth’ e sıkı sıkı sarılarak. “Her tür şeyi çalyorsun.” Ama sesi kendi kulaklarına zayıf ve tiz geldi.

“Kaybolmuş, dolanıyordu,” dedi Kraliçe sakın sakın. “Onu eve getirdim ve teselli ettim.”

Kraliçe’nin sesinde bir şey vardı: Dostcanlısı, anlayışlı bir biçimde kendisinin haklı, sizin haksız olduğunuzu söylüyordu. Bu tam olarak sizin hatanız değildi. Muhtemelen suç anne babanızdaydı, ya da yemeklerde, ya da öyle korkunç bir şeyde ki siz unutup gitmiştiniz. Sizin hatanız değildi, Kraliçe anlıyordu, çünkü siz iyi bir insandınız. Yalnız, bunca kötü etkinin sizin yanlış seçimler yapmanıza yol açması o kadar fena bir şeydi ki. Bunu bir itiraf etsen Tiffany, o zaman dünya çok daha mutlu bir yer olurdu...

... bu soğuk yer, canavarlar tarafından korunan, hiçbir şeyin büyümediği ya da yaşlanmadığı bir dünyadaki bu

yer, dedi Tiffany'nin ikinci Şüphe'si. Her şeyin Kraliçe'nin kontrolü altında olduğu bir dünya. Onu dinleme.

Geriye doğru bir adım atmayı başardı.

"Ben canavar mıyım?" dedi Kraliçe. "Tek istediğim biraz arkadaşlıktı..."

Ve Kraliçe'nin harika sesinden epey etkilenmiş olan Tiffany'nin ikinci Şüphe'si dedi ki: Bayan Kız Robinson...

Seneler önce, çiftliklerden birinde hizmetçi olarak çalışmaya gelmişti. Yelp'teki Muhtaçlar Evi'nde yetiştirildiğini söylemişlerdi. Korkunç bir fırtınada annesinin oraya geldiğini, onu doğurduğunu ve evin efendisinin büyük, kara günlüğüne şöyle yazdığını anlatmışlardı: "Bayan Robinson, kız bebek." Genç anne çok zeki bir kadın değildi, zaten ölüm döşegindeydi ve bebeğin isminin bu olduğunu düşünmüştü. Hem, resmi bir deftere de öyle yazılmamış mıydı?

Bayan Robinson artık çok yaşlanmıştı, asla fazla konuşmaz, asla çok yemezdi, ama onu boş otururken asla göremezdiniz. Kimse Bayan Kız Bebek Robinson gibi yer silemezdi. İnce, solgun bir yüzü, sivri kırmızı bir burnu vardı. İnce, solgun, boğumları kızarmış elleri her zaman meşguldü. Bayan Robinson sıkı çalışırdı.

Suç işlendiği sırada olanların büyük kısmını anlamamıştı Tiffany. Kadınlar bahçe kapılarında, ikişerli üçerli gruplar halinde, kollarını kavuşturarak bundan bahsediyorlardı ve bir erkek yanlarından geçecek olursa susup kızgınlıkla bakıyorlardı.

Tiffany sohbetlerinden kırıntılar yakalıyordu, ama bazen bir tür şifre ile konuşuyorlarmış gibi geliyordu, örneğin: "Hiçbir zaman, hiçbir yere ait olmamış, zavallılık. Tirmıktan bile zayıf olması onun suçu değil," ve "Onu bulduklarında kucagındaymış ve onun olduğunu söylüyormuş," ve "Ev, onun ördüğü bebek kıyafetleri ile doluymuş!" Sonuncusu o zamanlar, Tiffany'nin kafasını karıştırmıştı, çünkü insanın "Ev insan kafatasları ile doluymuş!" derken kullanacağı ses tonu ile söyleniyordu.

Ama bütün kadınlar bir konuda hemfikirdi: Buna izin veremeyiz. Suç suçtur. Baron'a söylenmesi gerek.

Bayan Robinson bir bebek çalmıştı, Dakik Riddle. Adını "Dakik" koymuş olsalar da, genç anne baba bebeklerini çok seviyordu. (Çocuklara Metin, Mümin, Fazilet gibi erdemler isim olarak konulabiliyorsa, zamana biraz dikkat etmenin ne zararı olur, diye mantık yürütmüşlerdi.)

Bebeği avluda, beşiği içinde bırakmışlardı ve bebek ortadan kaybolmuştu. Her zamanki arayışlar ve ağlamalar olmuştu ve sonra biri Bayan Robinson'un eve fazladan süt götürdüğünden bahsetmişti...

Bu, çocuk kaçırmaktı. Tebeşir'de çok fazla bahçe çiti yoktu ve pek az kapı kilitlenirdi. Her tür hırsızlık çok ciddiye alınırdı. Sizin olana beş dakikalığına sırtınızı dönemeyecekseniz, bütün bunların sonu ne olurdu? Kanun kanundu işte. Suç suçtu...

Köyün her yerinde, Tiffany'nin kulağına tartışmalardan parçalar çalınmıştı, ama hep aynı cümleleri duyuyordu.

Zavalılık, kötü bir şey yapmak istemedi. Sıkı çalışan biri o, asla şikâyet etmez. Kafadan biraz çatlak. Kanun kanundur. Suç ise suç.

Böylece, Baron'a söylendi ve Baron, Büyük Salon'da mahkeme kurdu. Tepelerde işi olmayan herkes geldi. Bay ve Bayan Riddle dahil. Kadın endişeli, adam kararlı görünüyordu. Bayan Robinson kırmızı boğumlu ellerini dizlerine koyarak yere bakıyordu yalnızca.

Zor bir mahkemeydi. Bayan Robinson, neyle suçlandığını anlamamış görünüyordu, Tiffany'ye göre diğerleri de onun gibiydi. Neden orada olduklarından emin değildiler ve öğrenmek için gelmişlerdi.

Baron da huzursuzdu. Kanun açıktı. Hırsızlık korkunç bir suçtu ve bir insanı çalmak çok daha kötüydü. Yelp'te, Muh-taçlar Evi'nin hemen yanında bir hapisane vardı. Bazıları ikisini bağlayan bir kapı bile olduğunu söylüyordu. Hırsızlar oraya giderdi işte.

Baron düşünme yeteneği ile tanınmazdı. Ailesi yüzlerce senedir, hiçbir konuda fikirlerini değiştirmeyerek Tebeşir'i ellerinde tutmuştu. Baron oturdu, dinledi, parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı, insanların yüzlerine baktı ve altında çok kızgın bir sandalye olan bir adam gibi davrandı.

Tiffany ön sıradaydı. Adam kararını ilan etmeye başladığında, ah'lar çekerek, söylemek zorunda olduğunu bildiği sözcükleri söylememeye çalışırken oradaydı. Sonra aniden salonun arkasındaki kapı açıldı ve çoban köpekleri Gökgürültüsü ve Yıldırım koşturarak içeri daldılar.

Sıraların arasındaki boşluktan geçtiler ve ıslıl ıslıl gözleri ile tetikte görünerek Baron'un tam önüne oturdular.

Arkayı görmek için yalnızca Tiffany başını uzattı. Kapılar hâlâ hafifçe aralıktı. Güçlü bir köpeğin açması için bile çok ağırdılar. Tiffany aralıktan birinin girdiğini görebiliyordu.

Baron durdu ve baktı. O da salonun diğer ucuna bakıyordu.

Sonra, belki birkaç saniye sonra, kanun kitabını kenara itti ve dedi ki, "Belki de bunu farklı bir biçimde yapmalıyız..."

İnsanların Bayan Robinson'a biraz daha fazla dikkat etmesini gerektiren bir başka yol buldu. Mükemmel bir yol değildi ve herkesi mutlu etmedi, ama işe yaradı.

Mahkeme bittiği zaman Tiffany salonun dışında Neşeli Denizci kokusu aldı ve Baron'un köpeğini düşündü. "Bu günü hatırla," demişti Sızı Nine, bir de, "Hatırlamak için sebebin olacak."

Baronların hatırlatılmaya ihtiyacı vardır...

"Seni kim savunacak?" dedi Tiffany yüksek sesle.

"Beni savunmak mı?" diye yanıt verdi Kraliçe, güzel kaşlarını kaldırarak.

Tiffany'nin Üçüncü Kuşku'su dedi ki: Endişeli olduğunda yüzüne dikkat et.

"Kimse yok, değil mi?" dedi Tiffany gerileyerek. "İyi davrandığın herhangi biri var mı? Senin yalnızca bir hırsız

ve zorba olmadığını söyleyecek biri? Çünkü sen busun işte. Sen de bir... sen düşörenler gibisin, yalnızca tek bir nuınaran var..."

İşte buydu. Üçüncü Kuşku'nun ne fark ettiğini şimdi görmüştü. Kraliçe'nin yüzü bir anlığına titremiştı.

"Hem, bu senin vücudun değil," dedi Tiffany devam ederek. "Bu yalnızca senin insanların görmesini istediğın görüntün. Gerçek değil. Buradaki başka her şey gibi, içi boş ve kof..."

Kraliçe öne koştu ve Tiffany'ye, bir düşün becerebileceğinden çok daha sert bir tokat attı. Tiffany, yosunların içine yuvarlandı ve Wentworth, "Benim çışim vaaaaaar!" diye bağırarak kendini yere attı.

Güzel, dedi Üçüncü Kuşku.

"Güzel mi?" dedi Tiffany sesli olarak.

"Güzel mi?" dedi Kraliçe.

Evet, dedi Üçüncü Kuşku, çünkü senin Üçüncü Kuşku-ların olabileceğini bilmiyor ve elin kızartma tavasından yalnızca birkaç santim uzakta ve onun gibi şeyler demir-den nefret eder, değil mi? Kraliçe kızgın. Şimdi onu öfke-den deliye döndür ki düşünemesin. Onu incit.

"Burada, hep kış olan bir ülkede yaşıyorsun ve tek yaptığın yazı düşlemek," dedi Tiffany. "Kral'ın çekip gitmesine şaşmamak gerek."

Kraliçe bir an, güzel bir heykel gibi, kıpırdamadan durdu. Yürüyen düş yine titreşti ve Tiffany ... bir şey...

gördüğünü sandı. Kendisinden çok büyük değildi ve neredeyse insandı; biraz pejmürdeydi ve bir anlığına şok geçirmişti. Sonra Kraliçe uzun boyu ve öfkesi ile geri geldi, derin bir nefes aldı...

Tiffany tavayı kavradığı gibi ayağa kalktı ve tavayı savurdu. Tava uzun boylu kadına çarpıp geçti, ama Kraliçe sıcak yolun üzerindeki hava gibi dalgalandı ve çılgılık attı.

Tiffany başka neler olacağını görmek için beklemedi. Kardeşini yine kaptı ve koşmaya başladı. Çimenlerin arasından, Kraliçe'nin öfkesini duyunca başlarını kaldıran tuhaf şekillerin yanından geçti.

Şimdi gölgesiz çimenlerin arasında gölgeler hareket ediyordu. İnsanların –sahte insanların, resim kitabındaki uyumsuz figürlere benzeyen insanların– bazıları biçim değiştirdi ve Tiffany ile çılgınlık atan kardeşinin peşine düştü.

Açıklığın diğer yanından bir gümleme geldi. Roland'm Yabanarısı kadınlar dediği iki dev yaratık yerden yükseliyordu. Minik kanatları gösterdikleri çabayla bulanıklaşmıştı.

Biri onu yakaladı ve çimenlerin arasına çekti. Roland'du.

“Şimdi dışarı çıkabilir misin?” diye sordu, kırmızı bir yüzle.

“Ee...” diye başladı Tiffany.

“O zaman kaçsak iyi olacak,” dedi Roland. “Bana elini ver. Hadi!”

“Çıkış yolunu sen biliyor musun?” dedi Tiffany nefes nefese, dev papatyaların arasında koşarlarken.

“Hayır,” diye karşılık verdi Roland nefes nefese. “Çıkış yolu yok. Dışarıdaki... düşörenleri gördün... bu gerçekten güçlü bir düş..”

“O zaman neden koşuyoruz?”

“Onun... yoluna çıkmamak için. Eğer sen... yeterince uzun süre saklanırsan... Sniibs’e göre o unutuyor...”

Beni kolay kolay unutacağını sanmıyorum, diye düşündü Tiffany.

Roland durmuştu, ama Tiffany elini bıraktı onun, koşmaya devam etti. Wentworth sessiz bir hayret içinde ona tutunuyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Roland arkasından.

“Gerçekten onun yoluna çıkmak istemiyorum!”

“Geri dön! Geldiğin yöne koşuyorsun!”

“Hayır! Düz çizgi üzerinde koşuyorum!”

“Bu bir düş!” diye bağırdı Roland, ama sesi şimdi daha yüksek geliyordu çünkü Tiffany’ye yaklaşıyordu. “Çepeçevre koşuyorsun...”

Tiffany bir açıklığa daldı...

... aynı açıklığa.

Yabanarısı kadınlar iki yanına indi ve Kraliçe öne çıktı.

“Biliyor musun,” dedi Kraliçe, “gerçekten de senden daha iyisini beklerdim Tiffany. Şimdi oğlanı geri ver ve sonra ne yapacağıma karar vereyim.”

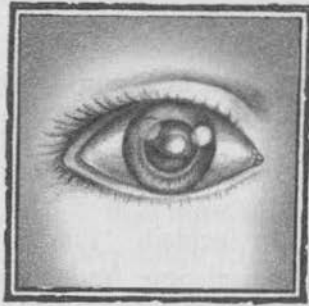
“Bu büyük bir düş değil,” diye mırıldandı Roland arkasından. “Çok uzağa gidersen sonunda geldiğin yere dönersin...”

“Senin için senden de küçük bir düş yapabilirim,” dedi Kraliçe hoş bir tavırla. “Bu oldukça acı verici olabilir!”

Renkler daha da parlak oldu. Sesler daha yüksek. Tifany bir şeyin kokusunu alabiliyordu ve tuhaf olan şeydu ki, şimdiye dek hiç koku duymamıştı.

Asla unutmayacağınız keskin, acı bir kokuydu. Kar koku. Ve otların arasındaki böceklerin vızıltısının altında çok çok hafif sesler duydu.

“Amanın! Çıkış yolunu bulamıyorum!”

Bölüm 11

UYANIŞ

Açıklığın diğer yanında, fındık-kıran adamın çalışmakta olduğu yerde son fındık duruyordu. Tiffany'nin boyu kadar vardı. Hafifçe sallanıyordu. Fındık-kıran çekicini ona doğru savurdu ve fındık yuvarlanarak çekicinin yolundan kaçtı.

Gerçekten var olanı görmek... dedi Tiffany kendi kendine ve güldü.

Kraliçe şaşkın şaşkın baktı ona. "Bunu gülünç mü buluyorsun?" diye sordu. "Bunda gülünç olan ne? Bu durumda seni eğlendiren ne var?"

"Yalnızca aklıma gülünç bir düşünce geldi," dedi Tiffany. Kraliçe, bir gülümseme ile yüzleştiklerinde mizah anlayışından yoksun insanların hep yaptığı gibi, dik dik baktı.

Çok zeki değilsin, diye düşündü Tiffany. Zeki olman hiç gerekmedi. Sırf düşünüyerek dilediğini elde ediyorsun. Kendi düşlerine inanıyorsun, bu yüzden asla düşünmen gerekmiyor.

Döndü ve Roland'a fısıldadı, "Fındığı kır! Benim ne yaptığımı hakkında endişelenme, fındığı kır!"

Oğlan boş boş baktı ona.

"Ona ne dedin?" diye terslendi Kraliçe.

"Hoşça kal dedim," dedi Tiffany, kardeşini sıkı sıkı tutarak. "Ne yaparsan yap kardeşimi sana teslim etmeyeceğim!"

"Vücudunun içinin ne renk olduğunu biliyor musun?" dedi Kraliçe. Tiffany sessizce başını iki yana salladı.

"Eh, şimdi öğreneceksin," dedi Kraliçe, tatlı tatlı gülümseyerek.

"Öyle bir şey yapacak kadar güçlü değilsin," dedi Tiffany.

"Biliyor musun, haklısın," dedi Kraliçe. "Bu tür fiziksel büyü gerçekten de çok zordur. Ama en kötü şeyleri yaptığımı düşünmeni sağlayabilirim. Ve küçük kız, yapmam gereken tek şey bu. Şimdi merhamet dilenmek ister misin? Bunu daha sonra yapamayabilirsin."

Tiffany duraksadı. "Yoo," dedi sonunda, "sanırım yapmayacağım."

Kraliçe eğildi. Gri gözleri Tiffany'nin dünyasını doldurdu. "Buradaki herkes bunu çok uzun süre hatırlayacak," dedi.

“Umarım hatırlarlar,” dedi Tiffany. “Fındığı... kır.”

Kraliçe bir an şaşkın göründü yine. Ani değişimlerle başa çıkmak konusunda iyi değildi. “Ne?”

“Hı? Ah... tamam,” diye mırıldandı Roland.

“Ona ne dedin?” diye sordu Kraliçe, oğlan çekiçli adama doğru koşarken.

Tiffany, Kraliçe'nin bacağını tekmeledi. Cadı işi bir şey değildi. Öylesine, dokuz yaşına özgü bir şeydi ve Tiffany aklına daha iyi bir şey gelmesini diledi. Diğer yandan, sert botları vardı ve iyi bir tekmeydi.

Kraliçe onu sarstı. “Bunu neden yaptın?” dedi. “Neden dediğimi yapmıyorsun? Dediğimi yapsa herkes o kadar mutlu olabilir ki!”

Tiffany kadının yüzüne baktı. Gözleri şimdi griydi, ama gözbebekleri gümüş aynalar gibiydi.

Senin ne olduğunu biliyorum, dedi Tiffany'nin Üçüncü Kuşku'su. Asla hiçbir şey öğrenmemiş bir şeysin sen. İnsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sen yalnızca... yaşça büyümüş bir çocuksun.

“Şeker ister misin?” diye fısıldadı Tiffany.

Arkasından bir bağırış geldi. Tiffany, Kraliçe'nin elinde acıyla kıvranarak dönerken Roland'ın çekici almak için savaşmakta olduğunu gördü. O izlerken Roland çılgınca döndü ve arkasındaki elfi devirerek ağır çekici başının üzerine kaldırdı.

Çekiç inerken Kraliçe, Tiffany'yi sertçe döndürdü. “Şeker mi?” diye tısladı. “Gösteririm sana şeke...”

"Amanın! Bu Kralça! Bizim keldayı yakalamış, ihtiyar dalavereci!"

"Kralça yok! Bey yok! Küçük Özgür Adamlar!"

"Bir kebabı gebertebilirdim!"

"Yakalayın onu!"

Olası tüm dünyalarda, Nac Mac Feegle adamcıklarının sesini duyduğuna memnun olan tek insan, muhtemelen Tiffany'ydi.

Adamcıklar kırılan fıdıktan dışarı fırladılar. Bazıları hâlâ papyon kravat takıyordu. Bazıları eteklerini giymişlerdi. Ama hepsi savaş havasındaydı ve zaman kazanmak amacıyla, hızlanmak için birbirleri ile savaşıyorlardı.

Açıklık... açıldı. Gerçek ya da düş, bütün yaratıklar, belanın kükreyerek, küfrederek, kırmızı-mavi bir sel halinde üstlerine akın ettiğini görebiliyorlardı.

Tiffany, Kraliçe'nin elinden sıyrıldı ve Wentworth'ü tutmaya devam ederek otların arasına seyirtip izlemeye başladı.

Koca Yan, koşarak yanından geçti. İri yarı bir elfi başının üzerinde taşıyordu. Sonra aniden durdu ve elfi açıklığın üzerinden fırlattı.

"İşte gidiyo, tam kellesinin üzerine!" diye bağırdı, sonra döndü ve savaşa geri koştu.

Nac Mac Feegle adamcıkları ezilemez, sıkılamazdı. Gruplar halinde çalışıyor, bir elfi yumruklayacak ya da terchen kafa atacak kadar yüksekselebilmek için birbirlerinin

sırtına çıkıyorlardı. Biri bir kez yere düştü mü, tekmelerle işi görülüyordu.

Nac Mac Feegle adamcıkları yöntemli bir biçimde savaşıyordu. Örneğin, her seferinde en iri rakiplerini seçiyorlardı, çünkü, daha sonra Herhangibir Rob'un söylediği gibi, "Vurması daha kolay oluyo, biliyon mu." Asla durmuyorlardı. Yaratıkları asıl bitiren buydu. Yumrukları olan eşekarılarının saldırısına uğramaktan farksızdı.

Savaşacak rakip kalmadığını fark etmeleri biraz zaman aldı. Yine de bir süre birbirleri ile savaşmaya devam ettiler, çünkü onca yol gelmişlerdi. Sonra sakinleştiler ve bozuk para bulmak için yere düşenlerin ceplerini karıştırdılar.

Tiffany ayağa kalktı.

"Agh, şeyy, yine de fena iş çıkarmadık derim ben," dedi Herhangibir Rob, çevresine bakınarak. "Çok düzgün bi savaşı oldu ve şiire başvurmaya bile gerek kalmadı."

"Fındığın içine nasıl girdiniz?" dedi Tiffany. "Yani, o bir... fındık!"

"Bulabildiğimiz tek giriş yolundan," dedi Herhangibir Rob. "Sığacaan türden bi yol olmalı. Düşlerde dolanmak zor iştir."

"Össellikle de bilaz kelleni bulduysssan," dedi Kaçık Wullie, geniş geniş sıratarak.

"Ne? Siz... içtiniz mi?" dedi Tiffany. "Ben Kraliçe ile yüzleşiyorum ve siz meyhaneye mi gidiyorsunuz?"

"Agh, yo!" dedi Herhangibir Rob. "Büyük partili düşü biliyon ya! Hani, üzerinde cici bi elbise vardı? Orda kısılı kaldık."

"Ama ben düşöreni öldürdüm!"

Rob sinsi sinsi baktı. "Şeeey," dedi, "biz senin kadar kolay çıkamadık. Biraz zamanımızı aldı."

"Bütün işşkileri bitrene kadar," dedi Kaçık Wullie yardımseverce. Rob dik dik baktı ona.

"O şekilde ifade etmen gerekmiyordu!" diye payladı.

"Düşler sürüyor mu demek istiyorsun?" dedi Tiffany.

"Yeterince susanışsan," dedi Kaçık Wullie. "Hem, yalnızca içki de yoktu, ka-na-pe de vardı."

"Ama, bir düşün içindeyken yeyip içerseniz orada kalırsınız sanıyordum!" dedi Tiffany.

"He ye, çoo yaratık için ööle," dedi Herhangibir Rob. "Ama bizim için diil. Ev, banka, düş, bizim için hepsi aynı. Girip çıkamıycaamız hiçbi şey yok."

"Belki meyhaneler dışında," dedi Koca Yan.

"Ah, he ye," dedi Herhangibir Rob neşeyle. "Meyhane-den çıkmak bazen epey güç geliyo bize, bunu itiraf ederim."

"Kraliçe nereye gitti peki?" diye sordu Tiffany.

"Agh, biz gelir gelmez, ben giderski yaptı," dedi Herhangibir Rob. "Düş deyişmeden biz de aynısını yapsak iyi olacak, hamfendi." Wentworth'e doğru başını salladı. "Mini bebe bu mu? Agh, böcü gibi kokuyo ama!"

"Şeker istiyom!" diye bağırdı otomatik şeker pilotu Wentworth.

"Eeeh, şeker meker yok sana!" diye bağırdı Herhangibir Rob. "Sızlanmayı da kes, bizimle gel ve mini ablana yük olmayı bırak!"

Tiffany itiraz etmek için ağzını açtı ve Wentworth bir anlık şoktan sonra gülünce ağzını kapattı.

"Komik!" dedi oğlan. "Mini adam! Minimini adam!"

"Ah, eyvah!" dedi Tiffany. "İşte şimdi başladı."

Ama yine de çok şaşırılmıştı. Wentworth, jöle bebek olmayan hiç kimseye bu kadar ilgi göstermemişti.

"Rob, burda gerçek bi tane var," diye seslendi bir ecinini. Tiffany dehşet içimde, pek çok Nac Mac Feegle adamcığının Roland'ın baygın kafasını kaldırdığını gördü. Roland iki seksen serilmişti.

"Ah, bu sana kaba davranan çocuk," dedi Rob. "Çekiçle Koca Yan'a vurmaya da kalkıştı. Pek akıllıca bi şey diildi. Onu naapalın?"

Otlar titredi. Gökyüzündeki ışık soluyordu. Hava da soğuyordu.

"Onu burada bırakamayız!" dedi Tiffany.

"Tamam, yanımızda sürükleriz," dedi Herhangibir Rob. "Hemen gidelim!"

"Minimini adam! Minimini adam!" diye bağırdı Wentworth sevinçle.

"Korkarım artık bütün gün böyle olacak," dedi Tiffany. "Kusura bakmayın."

"Kapıya koş," dedi Herhangibir Rob. "Kapıyı göremiyomusun?"

Tiffany çaresizlik içinde çevresine bakındı. Rüzgâr keskinleşmişti.

“Kapıyı gör!” diye emretti Herhangibir Rob. Tiffany gözlerini kırptıyordu ve hızla döndü.

“Şey... ee...” dedi. Kraliçe’den korktuğu zaman gelen, düşün altında bir dünya olduğu hissi bu sefer o kadar kolay gelmiyordu. Yoğunlaşmaya çalıştı. Kar kokusu...

Kar kokusundan bahsetmek aptalcaydı. Kar dediğin yalnızca donmuş, saf suydü. Ama Tiffany her zaman, uyanıldığında, gece kar yağıp yağmadığım anlardı. Karın teneke gibi bir kokusu vardı. Tenekenin de tadı, itiraf etmeliydi ki kar kokusu gibiydi.

Tiffany beyninin düşünmek için gösterdiği çabayla gıcırdağını hissetti. Eğer bir düşün içindeyse, uyanmalıydı. Kaçmanın faydası yoktu. Düşler kaçışlarla doluydu. Ama... seyrek ve beyaz görünen tek bir yön vardı.

Gözlerini yumdu ve gevrek, temiz çarşaf kadar beyaz karları düşündü. Ayaklarının altında nasıl bir his vereceğine yoğunlaştı. Tek yapması gereken uyanmaktı...

Karını içinde duruyordu.

“Tamam,” dedi Herhangibir Rob.

“Çıktım!” dedi Tiffany.

“Agh, bazen kapı kendi kellendedir,” dedi Herhangibir Rob. “Şimdi yola koyulalım!”

Tiffany havaya kaldırıldığını hissetti. Yanında, horlamakta olan Roland, altına giren Feegle adamcıkları tarafından kaldırıldı ve bir düzine küçük mavi bacak tarafından taşınmaya başlandı.

“Burdan çıkana kadar durmak yok!” dedi Herhangibir Rob. “Feegle adamcıkları, heyya!”

Karların üzerinde koşmaya başladılar. İleride Feegle grupları koşuyordu. Bir iki dakika sonra Tiffany, arkasına baktı ve mavi gölgelerin yayılmakta olduğunu gördü. Git-tikçe daha koyulaşıyorlardı.

“Rob...” dedi.

“He ye, biliyom,” dedi Rob. “Koşun millet!”

“Hızlı hareket ediyorlar Rob!”

“Bunu da biliyom!”

Kar, Tiffany'nin yüzüne çarpıyordu. Hızlı ilerleyişleri yüzünden ağaçlar bulanık görünüyordu. Orman hızla yan-larından geçip arkada kalıyordu. İlerideki patıkaya gölgeler yayılıyordu ve ne zaman grup, içinden geçse gölgeler, sis gibi, somut bir katılık kazanıyordu.

Arkada kalan gölgelerin ortaları gece karası olmuştu şimdi.

Ecinniler son ağacı da geçti ve ileride uzanan karlı düzlüklere çıktılar.

Öyle çabuk durdular ki Tiffany neredeyse karın içine yuvarlanacaktı.

“Ne oldu?”

“Eski ayak izlerimiz nereye gitti?” dedi Kaçık Wullie. “Bi saniye önce burdaydılar! Şimdi ne yöne gitçeez?”

Onlara yol gösteren ezilmiş kardan patika gözden kay-bolmuştu.

Herhangibir Rob hızla döndü ve ormana baktı. Ormanın üzerindeki karanlık; duman gibi kıvrılıyor, ufuk boyunca yayılıyordu.

“Peşimize kâbusları ıktı,” diye hırladı. “Bu zorlu olacak millet.”

Tiffany, yayılan gecenin içinde şekiller gördü. Wentworth’e sıkı sıkı sarıldı.

“Kâbuslar,” diye tekrarladı Herhangibir Rob, Tiffany’ye dönerek. “Onları bilmek istemezsin. Biz onları oyalarık. Sen tabanları yaalamalısın. Git artık, hemen!”

“Kaçacak yerim yok!” dedi Tiffany.

Ormandan gelen tiz bir ses duydu, bir tür çıtırtı, böcek sesi. Ecinniler bir araya gelmişti. Normalde, bir savaşın yaklaştığını düşünüyorlarsa deli gibi sıırırlardı, ama bu sefer son derece ciddi görünüyorlardı.

“Agh, zavallının teki o Kralça,” dedi Rob.

Tiffany dönüp arkasında kalan ufka baktı. Kaynayan karanlık orada da vardı, her yönden üstlerine kapanan bir halka oluşturmuştu.

Her yerde kapılar var, diye düşündü. Eski kelda her yerde kapılar olduğunu söylemişti. Bir kapı bulmalıyım.

Ama yalnızca kar ve birkaç ağaç var...

Ecinniler kılıçlarını çektiler.

“Şey, ee, ne tür kâbuslar geliyor?” dedi Tiffany.

“Agh, bissürü bacaa, dev dişleri, deriden kanatları ve yüz gözü olan uzun bacaklı falan şeyler,” dedi Kaçık Wullie.

“He ye, bundan daha kötüsü de var,” dedi Herhangibir Rob, hızla üstlerine gelen karanlığa bakarak.

“Bundan daha kötüsü mü?” dedi Tiffany.

“Normal şeylerin çarpılmış halleri,” dedi Rob.

Tiffany bir an boş boş baktı, sonra ürperdi. Ah evet, o kâbusları biliyordu. Sık olmazlardı, ama oldukları zaman da korkunç olurlardı. Bir kez, Sızı Nine'nin çizmelerinin onu kovaladığı düşüncesi ile titreyerek uyanmıştı, bir başka seferinde de onu kovalayan bir kutu şekerdi. Herhangi bir şey kâbusa dönüşebilirdi.

Canavarlarla başa çıkabilirdi. Ama deli çizmelerle yüz yüze gelmek istemiyordu.

“Ee... bir fikrim var,” dedi.

“Benim de öyle,” dedi Herhangibir Rob. “Burada olma, benim fikrim bu!”

“Şurada bir ağaç kümesi var,” dedi Tiffany.

“Ee, noolmuş?” dedi Rob. Yaklaşan kâbuslara bakıyordu. Şimdi içinde bazı şeyler görülebiliyordu... dişler, pençeler, gözler, kaburgalar. Rob'un dik dik baktığına bakılırsa, daha sonra ne olursa olsun, ilk birkaç canavarın ciddi bir sorunla yüzleşeceği açıktı. En azından yüzleri varsa.

“Kâbuslarla savaşılabiliyor musun?” dedi Tiffany. Çıtırtı sesi yükselmişti.

“Bizim savaşamayacağımız hiçbir şey yoktur,” diye hırladı Koca Yan. “Bi kellesi varsa, bi surat dolusu kepek veririk ona. Bi kellesi yoksa, güzelce tekmelerik!”

Tiffany hızla yaklaşan şeylere baktı.

“Bazılarınınm birden fazla kafası var!” dedi.

“Şanslı günümüzdeyik demek ki,” dedi Kaçık Wullie. Ecinniler savaşımaya hazırlanarak kıpırdandılar.

“Tulumcu,” dedi Herhangibir Rob, ozan William’a, “bi-ze bi ağıt çal. Fare tulumunun sesi eşliinde savaşıcaz...”

“Hayır!” dedi Tiffany. “Buna seyirci kalmayacağım! Kâbuslarla savaşmanın yolu uyanmaktır! Ben sizin keldan-zım! Bu bir emirdir! Hemen şu ağaçlara doğru gidiyoruz! Dediğimi yapın!”

“Minimini adam!” diye bağırdı Wentworth.

Ecinniler ağaçlara, sonra Tiffany’ye baktılar.

“Dediğimi yapın!” diye bağırdı Tiffany. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki bazıları irkildi. “Hemen şimdi! Ben ne diyorsam onu yapın! Daha iyi bir yol var!”

“Bi kocakarıyı kızdıramazsın Rob,” diye mırıldandı William.

“Sizi eve götüreceğim!” diye azarladı Tiffany. Umarım, diye ekledi kendi kendine. Ama bir ağaç gövdesinin arkasında onlara bakan küçük, yuvarlak, solgun bir yüz görmüştü. O ağaçların arasında bir düşören vardı.

“Agh, he ye, ama...” Herhangibir Rob, Tiffany’nin arkasına baktı ve ekledi: “Of olamaz, şuna bak...”

Hızla yaklaşan canavarların önünde beyaz bir nokta vardı.

Sniibs kaçıyordu. Kolları piston gibi çalışıyordu. Küçük bacakları dönüyordu sanki. Yanakları balon gibi şişmişti.

Kâbus dalgası onun üzerinden geçti ve yaklaşmaya devam etti.

Rob kılıcını kınına soktu. "Keldamızı duydunuz millet!" diye bağırdı. "Kaldırın onu! Biz giderski!"

Tiffany havaya kaldırıldı. Feegle adamcıkları baygın Roland'ı da kaldırdılar. Herkes ağaçlara doğru koştu.

Tiffany elini önlüğünün cebinden çıkardı ve Neşeli Denizci tütününün kırışık kâğıdını açtı. Odaklanacak, ona bir düşü hatırlatacak bir şeydi...

İnsanlar, yaylaların en tepesinden denizi görebileceğinizi söylerlerdi, ama Tiffany güzel bir kış günü, hava açıkken dikkatle bakmıştı ve mesafenin puslu mavisinden başka bir şey görmemişti. Ama Neşeli Denizci pakedinin üzerindeki deniz koyu maviydi, dalgaların üzerinde beyaz köpükler vardı. Tiffany için deniz buydu.

Ağaçların arasındaki küçük bir düşörendi. Bu, çok güçlü olmadığı anlamına geliyordu. Tiffany öyle umuyordu. Öyle ummak zorundaydı...

Ağaçlar yaklaştı. Kâbus halkası da öyle. Seslerin bazıları korkunçtu, kırılan kemiklerin, ezilen kayaların, ısırın böceklerin, ciyaklayan kedilerin sesleri gittikçe yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

Bölüm 12

NEŞELİ DENİZCİ

...çevresinde kum vardı, beyaz dalgalar kırılıyor, geri çekilirken kıyıya yığılmış taşlardan akan su, sert naneli şeker emen yaşlı bir kadın gibi ses çıkarıyordu.

“Amanın! Şindi nerdeyiz?” dedi Kaçık Wullie.

“He ye ve neden hepimiz sarı mantarlar gibi görünüyorsunuz?” diye ekledi Herhangibir Rob.

Tiffany bakışlarını indirdi ve kıkırdadı. Her ecinninin üzerinde Neşeli Denizci kıyafeti vardı, yağlı kumaştan birer ceket giymişlerdi. Yüzlerinin büyük kısmını örten, yağlı kumaştan dev, sarı birer şapka takmışlardı. Çarpışarak ortalarda dolanmaya başladılar.

“Benim düşüm!” diye düşündü Tiffany. Düşören kafanda ne bulabiliyorsa onu kullanıyor... ama bu benim düşüm. Onu kullanabilirim.

Taşların üzerine bir kayık çekilmişti. Nac Mac Feegle adamcıkları hep birden, küçük sarı mantarlar gibi, kayığa akın ettiler ve yanlardan üzerine tırmandılar.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi Tiffany.

“Gitsek iyi olacak,” dedi Herhangibir Rob. “Bize güzel bir düş buldun, ama burda kalamayık.”

“Ama burada güvende oluruz!”

“Agh, Kralça her yere girmenin yolunu bulur,” dedi Rob, yüz ecinni bir küreği kaldırırken. “Sen kellene takma, biz kayıklardan anlarık. Geçen gün Tam-Olarak-Mini-Olmıyan Georgie'nin Mini Bobbie ile turnabalı avına çıktığını görmedin mi? Biz balıksal ve denizsel sanatlara yabancı diilik, biliyon mu.”

Gerçekten de kayıklardan anlar görünüyordlardı. Kürekler yerlerine takıldı ve bir grup Feegle, kayığı taşların üzerinden dalgaların arasına itti.

“Şindi mini bebee bize uzat,” diye bağırdı Herhangibir Rob, kış taraftan. Tiffany kararsızca, ayakları ıslak taşların üzerinde kayarak soğuk suda yürüdü ve Wentworth'ü uzattı.

Wentworth bunu çok gülünç bulmuş gibiydi.

“Minimini adamcıklar!” diye bağırdı, onu kayığa bindirirken. Bu onun tek esprisiydi, bu yüzden susmaya niyeti yoktu.

“He ye, bu dooru,” dedi Herhangibir Rob, onu tahtanın altına tıkarak. “Şindi iyi bi çocuk gibi orda dur. Şeker diye

baarmak yok, yoksa Rob amcan kulaana bi tane çakar, tamam mı?"

Wentworth güldü.

Tiffany kumsala geri koştu ve Roland'ı çekip ayağa kaldırdı. Roland gözlerini açtı ve sersem sersem Tiffany'ye baktı.

"Neler oluyor?" dedi. "Tuhaf bir rüya gördüm..." sonra gözlerini yine kapattı, yere çökecek gibi oldu.

"Kayığa bin!" diye bağırdı Tiffany, onu taşların üzerinde sürükleyerek.

"Amanın, bu mini işe yaramaz tipi de mi alıyoz?" dedi Rob, Roland'ı pantolonundan yakalayıp kayığa çekerek.

"Elbette!" Tiffany kendini kayığa çekti ve bir dalga, kayığı sarsınca kendini kayığın dibinde buldu. Kürekler gıcırdayıp şapırdadılar ve kayık öne fırladı. Başka dalgalar çarpınca bir iki kez sarsıldı, sonra denizi yara yara ilerlemeye başladı. Ecinniler güçlü bir halktı. Küreklere asılır, birbirlerinin omuzlarına tırmanır ve bulabildikleri ne varsa çekerken küreklerin çevresi birer savaş meydanına benziyordu, ama kürekler denizin içinde sürüklenirken neredeyse bükülüyorlardı.

Tiffany, kayığın dibinden kalktı ve midesinde aniden beliren kararsız duyguyu umursamamaya çalıştı.

"İşaret fenerine yönelin!" dedi.

"He ye, bunu biliyom," dedi Herhangibir Rob. "Burdaki tek şey o! Ve Kralça ışıktan hoşlanmaz." Sırıttı. "Bu güzel bi düş hamfendi. Gökyüzüne bakın mı?"

“Yalnızca mavi bir gök,” dedi Tiffany.

“Tam olarak gök diil,” dedi Herhangibir Rob. “Arkana bak.”

Tiffany döndü. Mavi bir göktü. Çok mavi. Ama uzaklaşan kırsalın üzerinde, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki mesafenin yarısında, sarı bir bant vardı. Çok çok uzak görünüyordu ve uzunluğu kilometreleri buluyordu. Ortasında, dünyanın üzerinde, bir galaksi kadar büyük, gri-mavi bir can simidi vardı.

Üzerine, aydan da büyük harflerle, ters olarak şu sözcükler yazılmıştı:

“Biz etiketin içinde miyiz?” dedi Tiffany.

“Ah, he ye,” dedi Herhangibir Rob.

“Ama deniz... gerçekmiş gibi geliyor. Tuzlu, ıslak ve soğuk. Boya gibi değil. Ben onu tuzlu ya da bu kadar soğuk düşünemedim!”

“Yok ya? O zaman dışı resim, içi gerçek.” Rob başım salladı. “Bilyon mu, uzun zamandır her tür dünyada dolaşıp yaama yaptık ve sana şunu söyleyebilirim: Evren dışardan görüldüğünden çok daha kar-ma-ka-rı-şık.”

Tiffany cebindeki kirli etiketi çıkardı ve yine baktı. Can simidi ve işaret feneri oradaydı. Ama Neşeli Denizci'nin kendisi yoktu. Orada sadece, deniz resminin üzerinde nokta kadar küçük bir kayık vardı.

Tiffany başını kaldırdı. Gökyüzünde, dev, puslu can simidinin önünde fırtına bulutları vardı. Uzun ve dağınıktılar, yaklaşırken kıvrılıyorlardı.

“Bir giriş yolu bulması uzun sürmedi,” diye mırıldandı William.

“Evet, sürmedi,” dedi Tiffany, “ama bu benim düşüm. Nasıl devam ettiğini biliyorum. Kürek çekmeye devam edin!”

Bulutların bazıları dönerek, karışarak tepelerinden geçti, sonra denize doğru alçaldı. Ters dönmüş bir su fıskırtısı gibi dalgaların altında kayboldular.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı, öyle ki denizin üzerinde bir sis tabakası yükseldi.

“Bu mu?” dedi Tiffany. “Tek yapabildiği bu mu?”

“Bundan kuşkuluyum,” dedi Herhangibir Rob. “Küreklerle asılın millet!”

Kayık öne fırladı, yağmurun içinde dalgadan dalgaya sıçradı.

Ama, tüm kuralları ihlal ederek yamaç yukarı gitmeye çahşıyordu. Su yükseliyor, yükseliyordu ve akan dalgaların içinde kayık geri geri sürükleniyordu.

Bir şey yükseliyordu. Beyaz bir şey, denizi kenara itiyordu. Fırtınalı gökyüzüne doğru tırmanan parlak kubbeden büyük çağlayanlar akıyordu.

Kubbe daha da yükseldi ve yükselmeye devam etti. Sonunda bir göz belirdi. Üzerindeki kafaya göre minicikti. Göz, yuvasında döndü ve minik kayığa odaklandı.

"İşte bu Koca Yan'a bile bi günlük iş çıkaracak türden bi kelle," dedi Herhangibir Rob. "İddiaya girerim yarın dönüp devam etmemiz gerekir! Çekin kürekleri millet!"

"Bu benim düşüm," dedi Tiffany, becerebildiğince sakın bir sesle. "Bu bir balina."

Ama kokuyu ben düşlemedim, diye ekledi kendi kendine. Ama koku vardı işte, dünyayı dolduran bir tuz, su, balık ve balçık kokusu...

"Ne yiyo?" diye sordu Kaçık Wullie.

"Ah, bunu biliyorum," dedi Tiffany, kayık dalgaların üzerinde sallanırken. "Balinalar tehlikeli değil, çünkü yalnızca çok küçük şeyleri yiyorlar..."

"*Deli gibi kürek çekin millet!*" diye haykırdı Herhangibir Rob.

"Yalnızca mini şeyler yediini nerden biliyon?" dedi Kaçık Wullie, balina balığının ağzı açılmaya başlarken.

"Derinliklerin Yaratıkları dersi için koca bir salatalık harcadım," dedi Tiffany, bir dalga üstlerinden geçerken. "Balinaların doğru düzgün dişleri bile yok!"

Bir gıcırta sesi duyuldu, sonra tayfun büyüklüğünde, balık kokulu pis bir nefes rüzgâr gibi esti, manzara devasa, sivri dişlerle doldu.

“Ööle mi?” dedi Wullie. “Eh, alınma ama, bu hayvancın seninle aynı okula gittiini sanmıyorum!”

Su dalgası onları uzaklaştırıyordu. Tiffany şimdi bütün kafayı görebiliyordu ve tarif edemediği bir şekilde balina, Kraliçe’ye benziyordu. Kraliçe orada bir yerdedi.

Öfke geri geldi.

“Bu benim düşüm,” diye bağırdı gökyüzüne. “Düzinelerce kez gördüm onu! Sen buraya giremezsin! Ve balinalar insan yemez! Çok aptal olmayan herkes bilir bunu!”

Tarla büyüklüğünde bir kuyruk kalktı ve denize çarptı. Balina hızla öne fırladı.

Herhangibir Rob, sarı şapkasını çıkarıp attı ve kılıcını çekti.

“Agh, denedik işte,” dedi. “Bu mini hayvancık hiç çekemedii gibi bi karın aarısına yakalancak!”

“He ye, onu biçer geçeriz!” diye bağırdı Kaçık Wullie.

“Hayır, kürek çekmeye devam edin!” dedi Tiffany.

“Nac Mac Feegle adamcıklarınının bi düşmana sırtlarını döndükleri hiç söölenmemiştir!” diye bağırdı Rob.

“O halde geriye bakarak kürek çekersin!” diye işaret etti Tiffany.

Ecinni bozulmuş göründü. “Ah, he ye, ööle düşünmemiştim,” dedi ve yerine oturdu.

“Kürek çekin, o kadar!” diye ısrar etti Tiffany. “İşaret fenerine geldik sayılır!”

Ecinniler, doğru tarafa bakıyor olsalar da hâlâ yanlış tarafa gittikleri için homurdana homurdana küreklere asıldılar.

“Bilyon mu, gerçekten çok kocaman bi kellesi var,” dedi Herhangibir Rob. “Sence o kelle ne kadar büyüktür ozan?”

“Agh, bence gerrrrçekten büyük Rob,” dedi William. Diğer küreği çeken ekipte çalışıyordu. “Hatta, muazzzzam bile diyebilirim.”

“O kadar ileri gidersen, ha?”

“Ah, he ye. Muazzzzzam demek bile az gelir...”

Tepemize binmek üzere, diye düşündü Tiffany.

Bunun işe yaraması gerekiyor. Bu benim düşüm. Az kaldı. Olmak üzere...

“Peki ne kadar yaklaştı dersin?” diye sordu Rob, sohbet edercesine, kayak balinanın hemen ilerisinde sallanır, sarsılırken.

“Bu gerrrrçekten güzel bi soru Rob,” dedi William. “Ve yanıt olarak derim ki gerrrrçekten çok yakın.”

Her an olabilir, diye düşündü Tiffany. Bayan Kene'nin düşlere inanmamak gerektiğini söylediğini biliyorum, ama onun kastettiği *umut beslemekle* yetinmemek gerektiği idi.

Şey... her an olabilir.... Umarın. Şimdiye dek hiç kaçırmadı.

"Aslında, aşırını yakında olduunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim..." diye başladı William.

Tiffany yutkundu ve balinanın yutkunmayacağını umdu. Dişlerle kayık arasında ancak otuz metre vardı.

Sonra suyun üstü, zipzipzip sesleri çıkararak önlerinden geçen tahta bir duvarla doldu. O kadar hızlı geçiyordu ki bulanık görünüyordu.

Tiffany başını kaldırdı ve ağzı bir karış açık, bakakaldı. Fırtına bulutlarının önünde beyaz yelkenler parlıyordu. Yelkenlerden dökülen yağmur suları bardaktan boşanırcasına akıyordu. Halatlara, donanımlara, direklere dizilmiş, tezahürat yapan denizcilere baktı.

Sonra Neşeli Denizci'nin gemisinin kığı, yağmur ve sislerin arasında kayboldu, ama gemi, pusların içinde kaybolmadan hemen önce Tiffany, dümendeki koca sakallı, sarı yağlı kumaşlara bürünmüş şekli görebildi. Adam döndü ve bir kez el salladı.

Kayık, dalgaların üzerinde sallanırken Tiffany ayağa kalkmayı başardı ve kocaman balınaya bağırdı: "Onu kovalaman gerekiyor! Bu şekilde olmak zorunda! Sen onu kovalarsın, o seni kovalar! Sızı *Nine* öyle söyledi! Bunu yapmazsan balina balığı sayılmazsın! Bu benim düşüm! Benim kurallarım! Bu konuda senden daha deneyimliyim!"

"Koca balıkçık!" diye bağırdı Wentworth.

Bu balınadan daha da şaşırtıcıydı. Kayık yine sallanırken Tiffany, küçük kardeşine baktı.

“Koca balıkçık!” dedi Wentworth yine.

“Bu doğru!” dedi Tiffany zevkle. “Koca balıkçık! Ve durumu *daha da* ilginç kılan şu ki, balina, balık değildir! Aslında tıpkı bir inek gibi, memelidir!”

Bunu sen mi söyledin, dedi İkinci Şüphe, bütün ecinniler ona bakar ve kayık, dalgaların üzerinde dönerken. Çocuk ilk kez şeker ve çiş dışında bir şey söylüyor ve sen onun yanlısını bulup düzeltiyorsun, öyle mi?

Tiffany, balınaya baktı. Balinanın başı beladaydı. Ama bu o balınaydı, Sızı Nine ona, o hikâyeyi anlattıktan sonra defalarca rüyasında gördüğü balina ve Kraliçe bile böyle bir hikâyeyi kontrol altına alamazdı.

Balina suda gönülsüzce döndü ve Neşeli Denizci'nin gemisinin dümen suyuna daldı.

“Koca balıkçık gitti!” dedi Wentworth.

“Hayır, o bir memeli...” dedi Tiffany'nin ağzı, Tiffany'nin kendisi engel olamadan.

Ecinniler hâlâ ona bakıyordu.

“Yalnızca, doğru öğrenmesini istiyorum,” diye mırıldandı Tiffany, kendinden utanarak. “Çok insanın düştüğü bir yanılgıdır...”

Bayan Kene gibi birine dönüşeceksin, dedi İkinci Şüphe tarafı. Bunu gerçekten istiyor musun?

“Evet,” dedi bir ses ve Tiffany sesin yine kendisine ait olduğunu fark etti. Öfke neşeyle kabardı. “Evet! Ben benim! Dikkatli ve mantıklıyım, anlamadığım şeyleri araştırırım!”

İnsanların yanlış sözcükleri kullandığını duyduğumda sinirlenirim! Peynir konusunda iyiyim! Kitapları hızlı okurum! *Düşünürüm!* Ve yanımda daima bir parça iplik vardır! Ben böyle biriyim işte!”

Durdu. Şimdi Wentworth bile ona bakıyordu. Çocuk gözlerini kırıştırdı.

“Koca su ineği gitti...” dedi uysal uysal.

“Bu doğru! Aferin sana!” dedi Tiffany. “Eve döndüğümüzde sana bir şeker vereceğim!”

Sıra sıra Nac Mac Feele adamcıklarının hâlâ endişeli ifadelerle ona bakmakta olduklarını gördü.

“Yolumuza devam etsek sana da uyar mı?” dedi Herhangibir Rob, endişeli endişeli elini kaldırarak. “Şu balina ba... Balina inee geri dönmeden önce?”

Tiffany, ecinnilerin ötesine baktı. İşaret fenerine az yol kalmıştı. Fenerin bulunduğu minik adadan, küçük bir iskele uzanıyordu.

“Evet, lütfen. Şey... teşekkür ederim,” dedi, birazcık sakinleşerek. Gemi ve balina, yağmurun içinde gözden kaybolmuştu ve deniz kıyıya vuruyordu yalnızca.

Kayaların üzerine bir düşören oturmuş, şişman bacaklarını uzatmıştı. Denize bakıyordu ve yaklaşan kayığı görmemiş gibiydi. Evini düşünüyor, diye aklından geçirdi Tiffany. Ona verdiği düş hoşuna gitti.

Ecinniler iskeleye doluştular ve kayığı bağladılar.

“Tamam, geldik,” dedi Herhangibir Rob. “Şu yaratıkların kellelerini keselim ve burdan gidelim...”

“Yapmayın!” dedi Tiffany.

“Ama o...”

“Onu rahat bırakın. Yalnızca... rahat bırakın, olmaz mı? Bizimle ilgilenmiyor.” Muhtemelen denizi de biliyordur, diye ekledi kendi kendine. Muhtemelen denizi özlemiştir. Bu yüzden bu kadar gerçek bir düş. Kendi kendime asla doğru yapamazdım.

Düşörenin ayağının yanında, dalganın içinden bir yengeç çıktı ve oturup yengeç düşleri görmeye başladı.

Bir düşören de kendi düşünde kaybolabiliyor anlaşılabilir, diye düşündü Tiffany. Acaba hiç uyanmayacak mı?

Nac Mac Feegle adamcıklarına döndü. “Ben rüya gördüğümde, işaret fenerine gelince hep uyanırım,” dedi.

Ecinniler kırmızı beyaz kuleye baktılar ve aynı anda kılıçlarını çektiler.

“Kralça’ya güvenmiyoruz,” dedi Rob. “Güvende olduunu düşünmene sebep olacak ve tam sen savunmayı bıraktığında üzerine atılacak. İddiaya girerim kapının arkasında bekliyodur. İzin ver de ilk önce biz içeri girelim.”

Bu bir rica değil, talimattı. Tiffany başını salladı ve Nac Mac Feegle adamcıklarının kayaların üzerinden fenere akın etmesini izledi.

Wentworth ve baygın olan Roland’ı saymazsak iskelede yalnız kalan Tiffany, kurbağayı cebinden çıkardı. Kurbağaya sarı gözlerini açtı ve denize baktı.

“Ya rüya görüyorum ya da bir kumsaldayım,” dedi kurbağa. “Ve kurbağalar rüya görmez.”

“Benim rüyamda görebilirler,” dedi Tiffany. “Ve bu benim rüyam.”

“O zaman son derece tehlikeli bir rüya!” dedi kurbağa nankörce.

“Hayır, çok güzel bir rüya,” dedi Tiffany. “Harika bir rüya. Işığın dalgaların üzerinde nasıl oynadığına bak.”

“İnsanları boğulabilecekleri konusunda uyaran tabelaların nerede?” diye yakındı kurbağa. “Can simidi yok, köpekbalığı ağı yok. Ah eyvah. Eğitimli bir cankurtaran görüyor muyum? Sanmıyorum. Ya birisi...”

“Bu bir kumsal,” dedi Tiffany. “Neden bu şekilde konuşuyorsun?”

“Ben... bilmiyorum,” dedi kurbağa. “Beni yere indir misin lütfen? Başım ağrımaya başladı.”

Tiffany, kurbağayı indirdi ve kurbağa deniz yosunlarının arasına girdi. Bir süre sonra, Tiffany onun bir şeyler yediğini işitti.

Deniz sakindi.

Huzurluydu.

Aklı başında herkesin güvensizlik duyacağı türden bir andı.

Ama hiçbir şey olmadı. Ardından, hiçbir şey olmamaya devam etti. Wentworth kayaların arasında bir çakıltaşı buldu ve her şeyin şeker olma olasılığının bulunduğu ilkesine uyarak ağzına attı.

Sonra, aniden, işaret fenerinden sesler geldi. Tiffany boğuk bağırışlar, gülemeler duydu ve bir iki kez cam

kırılma sesi geldi. Bir noktada, ağır bir şey, sarmal merdivenden düşmüş ve yolda her basamağa çarpmış gibi bir gürültü oldu.

Kapı açıldı. Nac Mac Feele adamcıkları dışarı çıktı. Memnun görünüyorlardı.

“Sorun yok,” dedi Herhangibir Rob. “Orda kimse yok.”

“Ama çok gürültü geldi!”

“Ah, he ye. Emin olmamız gerekiyodu,” dedi Kaçık Wullie.

“Minimini adamlar!” diye bağırdı Wentworth.

“Kapıdan geçtiğimle uyanacağım,” dedi Tiffany, Roland’ı çekip kayıktan çıkararak. “Her zaman uyanırım. İşe yaramak zorunda. Bu benim düşünüm.” Oğlanı dik tuttu ve en yakındaki Feele adamcığına döndü.

“Sen Wentworth’ü getirebilir misin?”

“He ye.”

“Kaybolmaz, sarhoş falan olmazsın, değil mi?”

Herhangibir Rob alınmış gibi baktı. “Biz asla kaybolmayık!” dedi. “Nerde olduğumuzu her zaman bilirik! Yalnız, bazen belki başka her şeyin nerde olduğundan o kadar emin olamıyok, ama başka her şey kaybolmuşsa bu bizim suçumuz diil! Nac Mac Feele adamcıkları asla kaybolmaz!”

“Sarhoş olurlar mı?” dedi Tiffany, Roland’ı işaret fenerine doğru çekştirerek.

“Biz hayatımız boyunca kaybolmadık! Ööle diil mi millet?” dedi Herhangibir Rob. Kızgın bir onay mırıltısı

yükseldi. “Nac Mac Feegle ve kaybolmak sözcükleri aynı cümle içinde kullanılmamalı!”

“Peki sarhoş olur musunuz?” dedi Tiffany yine, Roland’ı kayaların üzerine yatırarak.

“Kaybolmak, başkalarının başına gelen bir şeydir!” diye bildirdi Herhangibir Rob. “Bunu açık seççik ifade etmek isterim!”

“Eh, en azından işaret fenerinde içki yoktur,” dedi Tiffany. Güldü. “Lamba yağını içmezseniz elbette ve kimse bunu yapmaya cüret edemez!”

Ecinniler aniden sustu.

“O zaman noolur ki?” dedi Kaçık Wullie, yavaş ve dik-katli bir şekilde. “Kocaman şişe gibi aletin içindeki şey mi o?”

“Üzerine mini bi kafatası ve iki çapraz kemik resmi yapılmış?” dedi Herhangibir Rob.

“Evet, muhtemelen. Korkunç bir maddedir,” dedi Tiffany. “İçerseniz çok hasta olursunuz.”

“Gerçekten mi?” dedi Herhangibir Rob, düşünceli düşünceli. “Bu çooook... ilginç. Ne tür hasta oluruk yani?”

“Ölebilirsiniz,” dedi Tiffany.

“Biz zaten ölüyük,” dedi Herhangibir Rob.

“Eh, o zaman çok, çok hasta olursunuz,” dedi Tiffany. Herhangibir Rob’a sert sert baktı. “Tutuşabilen bir madde aynı zamanda. İçmemiş olmanız iyi bir şey, değil mi...”

Kaçık Wullie yüksek sesle geçirdi. Etrafa güçlü bir parafin kokusu yayıldı.

“He ye,” dedi.

Tiffany gıdip Wentworth’ü aldı. Arkasından, bir araya toplanmış ecinnilerin boğuk fısıltıları geliyordu:

“Size sööledim, kafatası işareti ona dokunmamamız gerektiini anlatıyo diye!”

“Koca Yan, güçlü içki olduunu gösterir dedi! Ne günlere kaldık! Masum birilerinin kazayla kapıyı kırıp içeri girebilece, sūr güleri kenara itebilece, dolabın üstündeki kocaman zinciri kırıp kilidi açabilece ve içebilece tehlikeli maddeleri ortada bıraktıyolar!”

“Tutuşabilir ne demek?”

“Alev alır demek!”

“Tamam, tamam, panik yapmayın. Geermek yok. Hiç kimse ateşin yakınında su dökmiyecek, tamam mı? Ve norınal davranın.”

Tiffany kendi kendine gülümsedi. Ecinniler zor ölen yaratıklara benziyorlardı. Belki çoktan öldüğünüze inanmak sizi ölüme karşı dirençli kıhyordu. Döndü ve işaret fenerinin kapısına baktı. Düşünde onun açıldığını hiç görmemişti. Ahır ineklerle, odunluk odunlarla dolu olduğuna göre, işaret feneri de ışık doludur, diye düşünmüştü her zaman.

“Tamam, tamam,” dedi, Herhangibir Rob’a bakarak. “Roland’ı ben taşıyacağım, sizden de Wentworth’ü getirmenizi istiyorum.”

“Mini veledi taşımak istemiyo musun?” dedi Rob.

“Minimini adam!” diye bağırdı Wentworth.

“Onu siz getirin,” dedi Tiffany kısaca. Kastettiği şeydu: “Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Sizin yanınızda daha güvende olabilir. Umarım kendi yatak odamda uyanırım. Kendi yatak odamda uyanmak hoş olurdu...”

Elbette, başka herkes de orada uyanırsa, bazı zor sorular sorulurdu, ama her şey Kraliçe'ye yeğdi...

Arkasında bir hışırtı ve takırtı duydu. Döndü ve denizin hızla kaybolmakta olduğunu gördü. Kıyı da geri çekiliyordu. O izlerken dalgaların üzerinde kayalar ve yosun tutamları belirdi, sonra aniden yüksekte ve kuru kaldılar.

“Ah,” dedi bir an sonra. “Sorun değil. Bunun ne olduğunu biliyorum. Gelgit bu. Deniz bunu yapıyor. Her gün geliyor ve gidiyor.”

“Öyle mi?” dedi Herhangibir Rob. “Hayret bişii. Bi delikten boşalıyomuş gibi görünüyö...”

Yaklaşık elli metre uzakta, deniz suyundan oluşan son derecikler de bir kenarın üzerinde kayboluyordu ve ecinilerin bazıları o yana yönelmişti bile.

Tiffany aniden, tam olarak panik olmayan bir duyguya kapıldı.

Panikten çok daha yavaş ve kötüydü. Küçük, dırdırcı bir şüphyle başladı. Şöyle diyordu: Gelgit biraz daha yavaş olmaz mı?

Öğretmen (Dooal Dünya'nın Harikaları, bir elma) o kadar detaya girmemişti. Ama ortaya çıkmış deniz yatağında çırpınan balıklar vardı ve denizdeki balıklar her gün ölmüyordu kuşkusuz, değil mi?

“Ee, sanırım dikkatli olmalıyız...” dedi, Herhangibir Rob'un peşinden giderek.

“Niye? Su yükselmiyo ki,” dedi Herhangibir Rob. “Gelgit dalgası ne zaman geliyo?”

“Hım, saatler sonra, sanırım,” dedi Tiffany, ağır ve kötü paniğin gittikçe büyüdüğünü hissederek. “Ama sanmıyorum ki bu...”

“O zaman tonlarca zainanımız var,” dedi Herhangibir Rob.

Ecinnilerin kalanının dizildiği kenara ulaştılar. Bir miktar su ayaklarının üzerinden sızıp ötedeki uçuruma dökülüyordu.

Bir vadiye bakmak gibiydi. Uzaklarda, kilometrelerce ötede geri çekilen deniz, parlak bir çizgi halinde görülebiliyordu.

Ama aşağıda gemi enkazları vardı. Bir sürü gemi enkazı. Kalyonlar, uskunalar, hızlı yelkenliler eskiden koy olan yerde, kırık direklerle, sarkık halatlarla, yarık gövdelerle yatıyorlardı.

Nac Mac Feegle adamcıkları bir ağızdan, mutlulukla içlerini çektiler.

“Batmış hazineler!”

“He ye! Altın!”

“Külçe külçe!”

“Mücevherler!”

“Orada hazine olduğunu düşündüren ne?” dedi Tiffany.

Nac Mac Feegle adamcıkları, Tiffany taşların uçabildiğini söylemiş gibi şaşırdılar.

“İçlerinde hazine olmak zorunda,” dedi Kaçık Wullie. “Yoksa neden batmalarına izin verecekler ki?”

“Bu dooru,” dedi Herhangibir Rob. “Batmış gemilerde altın olmalı, yoksa onca köpekbalı, ahtapot falanla savaşmanın bi anlamı olmaz. Okyanus yataandan hazine çalmak en büyük, en iyi hırsızlıktır!”

Artık Tiffany gerçekten panik içindeydi.

“Bu bir işaret feneri!” dedi, işaret ederek. “Görebiliyor musunuz? Gemiler kayalara çarpmasın diye yapılmış bir işaret feneri! Tamam mı? Anladınız mı? Bu yalnızca sizin için hazırlanmış bir tuzak! Kraliçe hâlâ buralarda!”

“Aşşaa inip mini bi geminin içine baksak?” dedi Herhangibir Rob uysallıkla.

“Hayır! Çünkü...” Tiffany başını kaldırdı. Gözüne bir pırıltı çarptı. “Çünkü... deniz... geri... geliyor...” dedi.

Ufukta bir buluta benzeyen şey gittikçe irileşiyor, yaklaştıkça ışıldıyordu. Tiffany, kükremeyi işitebiliyordu şimdiden.

Kumsala geri koştı ve işaret fenerine sürükleyebilmek için ellerini Roland'ın koltuk altlarından geçirdi. Arkasına baktı ve ecinnilerin hâlâ kabaran dev dalgayı izlemekte olduğunu gördü.

Wentworth de orada, mutluluk içinde dalgayı izliyordu. Ayak uçlarında yükselen iki ecinninin elini tutabilmek için hafifçe eğilmişti.

İmge, Tiffany'nin gözlerine damgalandı sanki. Küçük oğlan, ecinniler, hepsi sırtını ona dönmüş, gökyüzünü dolduran ışıltılı su duvarının hızla yaklaşmasını ilgiyle izliyor.

"Hadi!" diye bağırdı Tiffany. "Ben yanılmışım, bu gelgit dalgası değil, bu Kraliçe..."

Batmış gemiler, hışırdayan su dağı ile kalku ve hızla döndü.

"Hadi ama!"

Tiffany, Roland'ı omzunun üzerine almayı başardı ve tam, su arkasında kırılırken kayaların üzerinde sendele-yerek işaret fenerinin kapısına varmayı başardı...

... bir anlığına dünya beyaz bir ışıkla doldu...

... ve ayaklarının altında kar gıcırdadı.

Kraliçe'nin sessiz, soğuk ülkesindeydi. Çevrede hiç kimse yoktu, kardan başka görececek hiçbir şey yoktu ve uzakta orman vardı. Üzerinde kara bulutlar toplanmıştı.

İlleride, havada zar zor görülebilen bir resim vardı. Ay ışığı ile aydınlanmış dalgaları ve birkaç taşı betimliyordu.

Eve giden kapının diğer yanındaydı.

Tiffany çaresizlik içinde arkasına döndü.

“Lütfen!” diye bağırdı. Belli birine hitap etmemişti. Yalnızca bağırma ihtiyacı hissediyordu. “Rob? William? Wullie? *Wentworth?*”

Orman yönünden, amansızitlerin havlaması geliyordu.

“Buradan çıkmam gerek,” diye mırıldandı Tiffany. “Uzaklaşmam gerek...”

Roland’ı yakasından yakaladı ve kapıya doğru çekti. Roland en azından, kar üzerinde daha rahat kayıyordu.

Onu hiç kimse ve hiçbir şey durdurmaya çalışmadı. Kar kapıdan içeri, çimenlerin üzerine biraz saçıldı, ama hava ılıktı ve gece böceklerinin sesleri ile doluydu. Gerçek bir ayın, gerçek bir gökyüzünün altında oğlanı bir taşa kadar sürükledi ve kaldırıp sırtını taşa yasladı. İliklerine dek bitkin düşmüş bir halde onun yanına oturdu ve nefeslenmeye çalıştı.

Elbisesi sıırılsıklamdı ve deniz kokuyordu.

Çok uzaklardan, kendi düşüncelerini duyabiliyordu:

Hâlâ hayatta olabilirler. Bu yalnızca bir düştü. Geri dönmenin bir yolu olmalı. Tek yapmam gereken o yolu bulmak. Oraya geri dönmek zorundayım.

Köpeklerin sesi çok yüksek geliyordu...

Tek yapmak istediği uyumaktı, ama ayağa kalktı.

Kapıyı oluşturan üç taş, yıldızları örten karanlık şekillerdi.

Tiffany izlerken taşlar devrildiler. Soldaki yavaşça kaydı ve diğer ikisi ona yaslandı.

O yana koşup tonlarca taşı kaldırmaya çalıştı. Kapının hâlâ orada olması olasılığına karşılık taşların çevresindeki havayı yokladı. Görmeye çalışarak deli gibi gözlerini kısıtı.

Tiffany yapayalnız, yıldızların altında durdu ve ağlamaya çalıştı.

“Ne yazık,” dedi Kraliçe. “Herkesi hayal kırıklığına uğrattın, değil mi?”

Bölüm 13

DALGANIN ALTINDAKİ ÜLKE

Kraliçe, çimenlere basarak Tiffany'ye doğru yürüdü. Onun yürüdüğü yerlerde, bir anlıgma kırağı parıldıyordu. Tiffany'nin, düşünmeye devam eden küçücük bir kısmı şöyle diyordu: O çimenler sabaha ölmüş olacak. Kraliçe, benim çimenlerimi öldürüyor.

“Bir düşününce, yaşam dediğin bir düştten ibarettir,” dedi Kraliçe, aynı deli edici sakin ve hoş sesle. Devrilmiş taşların üzerine oturdu. “Siz insanlar düş görmeyi çok seviyorsunuz. Akıllı olduğunuzu düşünüyorsunuz. Önemli olduğunuzu düşünüyorsunuz. Özel olduğunuzu düşünüyorsunuz. Biliyor musun, düşörenlerden daha iyisiniz neredeyse. Hayal gücünüz kesinlikle daha önemli. Size teşekkür etmem gerekir.”

“Ne için?” dedi Tiffany, botlarına bakarak. Vücudunu, kor kızıl teller gibi bir dehşet sarmıştı. Kaçacak yer yoktu.

“Dünyanızın ne kadar harika olduğunu hiç fark etmemiştim,” dedi Kraliçe. “Demek istediğim, düşörenler... eh, aslında bir tür ayaklı süngerden çok da farklı değiller. Dünyaları çok eski. Neredeyse ölü. Artık yaratıcı değiller. Birazcık yardım etsem sizin insanlarınız çok daha iyisini yapabilir. Çünkü, görüyorsun, siz devamlı düş kuruyorsunuz. Özellikle de sen, devamlı düş kuruyorsun. Dünyadan anladığın şey, merkezinde senin bulunduğun bir manzara, değil mi? Harika. Kendine, şu korkunç elbisene ve kocaman botlarına bir bak. Bir kızartma tavasıyla benim dünyamı istila edebileceğini düşledin. Küçük Kardeşini Kurtaran Cesur Kız hakkında bir düşünme. Kendini bir *masalın* kahramanı sandın. Sonra kardeşini arkada bıraktın. Biliyor musun, herhalde bir milyar ton deniz suyunun çarpması, kafana demirden bir dağın düşmesinden farksızdır. Sence de öyle değil mi?”

Tiffany düşünemiyordu. Kafasının içi kızgın, pembe bir sisle doluydu. Çabası işe yaramamıştı.

Üçüncü Kuşku, sisin içinden bir yerden sesini duyurmaya çalışıyordu.

“Roland’ı kurtardım,” diye mırıldandı Tiffany, botlarına bakmaya devam ederek.

“Ama o senin değil,” dedi Kraliçe. “Kabul etmek gerekir, o tıpkı babası gibi, kocaman kırmızı bir suratu olan, et beyinli, oldukça aptal bir oğlan çocuğu. Küçük kardeşini bir avuç küçük hırsızın yanında bıraktın ve şımarık, küçük bir ahmağı kurtardın.”

Zaman yoktu, diye haykırdı Üçüncü Kuşku. Zamanında ona ulaşp işaret fenerine geri dönemezdin! Sen bile zor kurtuldun! Roland'ı kurtardın! Yapılacak en mantıklı iş buydu! Bunun için vicdan azabı çekmen gerekmiyor! Hangisi daha iyi, kardeşini kurtarmaya çalışırken cesur, cüretli, aptal ve ölü olmak mı, yoksa oğlanı kurtarıırken cesur, cüretli, mantıklı ve canlı olmak mı?

Ama bir şey, aptal ve ölü olmanın daha... doğru olacağını söylüyordu.

Bir şey konuşup duruyordu: Annene, kardeşini kurtarmak için zaman olmadığını, bu yüzden bir başkasını kurtardığını söyler misin? Bu işi bu şekilde çözdüğün için annen *memnun* olur mu? Haklı olmak her zaman işe yaramıyor.

Kraliçe yüzünden, diye bağırdı Üçüncü Kuşku. Onun sesi yüzünden! Hipnotizma gibi! Dinlemeyi bırakmak zorundasın!

"Bu kadar soğuk ve kalpsiz olman senin suçun değildir herhalde," dedi Kraliçe. "Muhtemelen tamamen annen ve baban yüzündendir. Muhtemelen sana asla yeterince zaman ayırmadılar. Hem, Wentworth'ü yapmaları çok zalimce bir şeydi, gerçekten de daha dikkatli olmalıydılar. Ve senin çok fazla sözcük okumana izin verdiler. Paradigma ve mukadderat gibi sözcükler bilmek, genç bir beyin için iyi değildir. Kendi kardeşini canavar yemi olarak kullanmak gibi davranışlara yol açar." Kraliçe içini çekti. "Ne yazık ki, bu tür şeyler her zaman olur. Bence son derece içedönük

ve sosyal açıdan uyumsuz olmaktan daha kötüyeye gitmediğin için kendinle gurur duymalısın.”

Tiffany'nin çevresinde dolaştı.

“Çok üzücü,” diye devam etti. “Güçlü, sağduyulu, mantıklı olduğunu hayal ediyorsun... yanında her zaman bir parça iplik olan türden biri. Ama bu aslında doğru düzgün bir insan olmamanın bahanesi. Bir beyinden ibaretsin, kalbin yok. Sızı Nine öldüğü zaman ağlamadın bile. Çok fazla düşünüyorsun ve senin kıymetli düşüncelerin seni hayal kırıklığına uğrattı. Eh, ben seni öldürmenin en iyisi olacağını düşünüyorum, ne dersin?”

Bir taş bul, diye haykırdı Üçüncü Kuşku. Ona vur!

Tiffany, loşluğun içinde başka şekiller olduğunu farkındaydı. Yaz resimlerinden insanlar vardı, ama aynı zamanda düşörenler, kafasız atlı ve Yabanarısı kadınları vardı.

Çevresinde, yeri kırağı kaplıyordu.

“Sanırım burayı seveceğiz,” dedi Kraliçe.

Tiffany soğuşun bacaklarından yukarı tırmandığını hissetti. Gösterdiği çabayla sesi kısılmış Üçüncü Kuşku bağırdı: *Bir şeyler yap!*

Daha iyi plan yapmalıydım, diye düşündü donuk donuk. Düşlere güvenmemeliydim. Ya da... belki gerçek bir insan olmalıydım. Daha... duygulu. Ama ağlamamak benim elimde değildi! Yalnızca... gözyaşları gelmedi! Hem, düşünmekten nasıl vazgeçersin ki? Düşünmek hakkında düşünmekten? Hatta düşünmek hakkında düşünmek hakkında düşünmekten?

Kraliçe'nin gözlerindeki gülümsemeyi gördü ve düşündü: Onca şey düşünen onca insan arasında *ben* olan hangisi?

Gerçekte bir *ben* var mı?

Bulutlar gökyüzünü bir leke gibi kaplıyordu. Yıldızları örtüyorlardı. Donmuş dünyanın mürekkep karası bulutlardı, kâbus bulutları. Yağmur yağmaya başladı; içinde buz parçaları olan bir yağmur. Mermi gibi çarpıp, çimenliği tebeşirli bir çamura çeviriyordu. Rüzgâr, bir amansızit sürüsü gibi uluyordu.

Tiffany bir adım atmaya başardı. Botları çamura saplanıyordu.

"Sonunda biraz canlandın mı?" dedi Kraliçe, gerileyerek.

Tiffany bir adım daha atmaya denedi, ama artık hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Çok üşüyordu ve çok yorgundu. *Benliğinin* solduğunu, kaybolduğunu hissedebiliyordu...

"Bu şekilde sona ermesi çok üzücü," dedi Kraliçe.

Yağmur sertleşti, iğne gibi batıyor, Tiffany'nin başını dövüyor, yanaklarından soğuk gözyaşları gibi akıyordu. Öyle hızlı çarpıyordu ki Tiffany nefessiz kalmıştı.

Soğukun vücudundaki bütün sıcaklığı aldığını hissetti. Ezgili bir ses dışında geriye kalan tek his buydu.

Karın kokusu, kırağının ışıldaması gibi bir sestti. Tiz, ince ve uzundu.

Ayaklarının altındaki yeri hissedemiyordu ve görecek hiçbir şey yoktu, yıldızlar bile. Bulutlar her yeri kaplamıştı.

Öyle üşüyordu ki artık soğuğu bile hissedemiyordu. Parmaklarını da öyle... Donan zihnine bir düşünce sızmayı başardı. Aslında bir ben var mı? Yoksa düşüncelerim beni mi düşlüyor?

Karanlık koyulaştı. Gece hiç bu kadar kara değildi, kış hiç bu kadar soğuk değildi. Karların yağdığı, Sızı Nine'nin kar yığınınından kar yığına giderek sıcak beden aradığı karakışlardan da soğuktu. Çobanın aklı biraz çalışıyorsa koyunlar kardan canlı kurtulabilir, derdi Sızı Nine. Kar, soğuğu uzak tutardı, acı bir rüzgâr zararsızca esip giderken koyunlar kardan çatıların altındaki ılık boşluklarda hayatta kalırdı.

Ama bu, karın bile yağmadığı o günler kadar soğuktu ve rüzgârın kendisi saf soğuktu, çimenlerin üzerine buz kristalleri üflüyordu. Bunlar bahar başlarının ölümcül günleriydi, kuzuların doğmaya başladığı ve kışın uluyarak geri döndüğü günler...

Her yerde acı ve yıldızsız bir karanlık vardı.

Çok uzaklarda bir ışık benegi.

Tek bir yıldız. Çok aşağılarda. Hareket ediyor...

Fırtınalı gecenin içinde irileşti.

Zikzaklar çizerek yaklaştı.

Tiffany sessizliğe boğuldu, kendi içine çekildi.

Sessizlik; koyun, terebentin ve tütün korkuyordu.

Ve sonra... hareket geldi, sanki hızla yerin içine düşüyordu.

Ve nazik bir sıcaklık ve bir anlığına, dalgaların sesi.

Ve kafasının içinde kendi sesi.

Bu ülke benim iliklerime işlemiş.

Dalganın altındaki ülke.

Beyazlık.

Beyazlık; onu saran sıcak, ağır karanlığın içinde yuvarlandı, kara benziyordu, ama toz kadar inceydi. Tiffany'nin aşağısında bir yere yığıldı, çünkü Tiffany hafif bir beyazlık görebiliyordu.

Üzerinde bir sürü dokungaç taşıyan dondurma külahına benzer bir yaratık hızla Tiffany'nin yanından geçti ve gitti.

Su altındayım, diye düşündü Tiffany.

Hatırlıyorum...

Bu, denizin altındaki, milyon senede bir gelen yağmur; bu, okyanusun altından yeni bir kara parçasının doğması. Bu bir düş değil. Bu, bir... anı. Dalganın altındaki ülke. Milyonlarca, milyonlarca minik kabuk...

Bu kara parçası *canlı*ydı.

Her zaman, çoban kulübesinin sıcak, rahatlatıcı kokusu vardı, görünmez ellerle tutulma hissi vardı.

Tiffany'nin altındaki beyazlık yükseldi, Tiffany'nin başının üzerine tırmandı, ama rahatsızlık vermiyordu. Sisin içinde olmak gibiydi.

Şimdi, tıpkı bir çakmaktaşı gibi, tıpkı bir kabara çivisi gibi, tebeşirin içindeyim...

Sıcak, derin suyun içinde ne kadar zaman geçirdiğinden emin değildi, zaman geçtiğinden de emin değildi, milyonlarca senenin bir saniye içinde geçip geçmediğinden de... Ama bir kez daha hareket sezdi, yükseldiğini hissetti.

Zihnine daha fazla anı doluştu.

Her zaman sınırları gözleyen biri vardı. Buna onlar karar vermiyordu. Onlar adına karar veriliyordu. Birinin göz kulağ olması gerek. Bazen, savaşmaları gerek. Birinin, sesi olmayanlar adına konuşması gerek...

Gözlerini açtı. Hâlâ çamurun içinde yatıyordu, Kraliçe ona gülüyordu ve tepede fırtına kopuyordu.

Ama sıcak hissediyordu. Aslında, kızgınlık hissediyordu, öfkeyle kor kızıl olmuş... çimenliğin zarar görmesi karşısında öfke, kendi aptallığına öfke, tek becerisi kontrol altına almak olan bu güzel yaratığa öfke.

Bu... yaratık onun *dünyasını* ele geçirmeye çalışıyordu.

Bütün cadılar bencildir, demişti Kraliçe. Ama Tiffany'nin Üçüncü Kuşku'su şöyle diyordu: Bencilliği bir silaha dönüştür! Her şeyi senin kıl! Diğer yaşamları, düşleri ve umutları senin kıl! Onları koru! Onları kurtar! Onları sürüye kat! Onlar adına fırtınada yürü! Kurdu uzak tut! Benim düşlerim! Benim kardeşim! Benim ailem! Benim ülkem! Benim dünyam! Ne cüretle bunları almaya kalkışsın, çünkü *onlar benim!*

Bir görevim var!

Öfke taşıtı. Tiffany yumruklarını sıkarak doğruldu ve fırtınaya haykırdı, sesine içindeki tüm öfkeyi kattı.

İki yanına yıldırım düştü. İki kez yaptı bunu.

Ve orada çatırdarak kaldı, iki köpek oluştu.

Kürklerinden buhar yükseliyordu, köpekler silkelenirken kulaklarından mavi kıvılcımlar çıkıyordu. Dikkatle Tiffany'ye baktılar.

Kraliçe inledi ve gözden kayboldu.

"Gel Yıldırım!" diye bağırdı Tiffany. "Buraya Gökğürültüsü!" Yaylalarda düşe kalka koşturduğu, onca yanlış şeyi bağırdığı ve iki köpeğin tam olarak gerekeni yaptığı zamanı hatırladı...

Siyah beyaz iki çizgi, çimenlerin üzerinden aktı ve bulutlara doğru yükseldi.

Fırtınayı göttüler.

Bulutlar paniğe kapılarak dağıldılar, ama her zaman gökyüzünde akan bir yıldız vardı ve bulutları geri getiriyordu. Kaynayan gökyüzünde canavarsı şekiller kıvranıyordu. Çılgık atıyordu, ama Gökğürültüsü ve Yıldırım birçok sürüyle başa çıkmıştı; zaman zaman şimşeklerle kıvılcımlanan dişler kapanıyor ve bir feryat duyuluyordu. Yağmur yüzüne düşerken Tiffany, başını kaldırıp yukarı baktı ve hiçbir köpeğin işitemeyeceği komutlar bağırdı.

Fırtına itişe kakışa, gürleyerek, çılgınlık atarak tepelerden yuvarlandı ve dağlara doğru uzaklaştı. Orada, derin kanyonlar ağıl gibi kapatacaklardı onu.

Tiffany nefes nefese, köpeklerin zaferle ışıldayarak geri dönmesini ve bir kez daha çimenlerin üzerine inmesini izledi. Sonra bir şey daha hatırladı: O köpeklere ne komut verdiği önemli değildi. Onlar onun köpekleri değildi. Onlar iş köpekleriydi.

Gökgürültüsü ve Yıldırım, küçük bir kızdan emir almazdı.

Ve köpekler Tiffany'ye bakmıyordu.

Yalnızca Tiffany'nin arkasına bakıyorlardı.

Biri ona arkasında korkunç bir canavar olduğunu söylese dönüp bakardı. Bin dişi olduğunu söylese dönüp bakardı. Şimdi dönüp bakmak istemiyordu. Kendini dönüp bakmaya zorlamak yaptığı en zor işti.

Göreceği şeyden korkmuyordu. Görmeyebileceği şeyden ölümcül bir biçimde, iliklerine dek korkuyordu. Korkak botları onu döndürürken o gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldıktan sonra gözlerini açtı yine.

Neşeli Denizci tütün, koyun ve terebentin kokusu geldi.

Karanlığın içinde, beyaz çoban kız elbisesinden, mavi kurdelelerinden ve gümüş tokasından ışıklar saçan Sızı Nine kocaman kocaman gülümsüyor, gururla pırıldıyordu. Bir elinde, mavi kurdelelerle süslenmiş dev bir çoban değneği vardı.

Nine yavaşça döndü ve Tiffany, şapkasından etek ucuna dek pırıl pırıl bir çoban kız olsa da kocaman botlarının hâlâ ayaklarında olduğunu gördü.

Sızı Nine, piposunu ağzından çıkardı ve Tiffany'ye, Nine' den geldiğinde kocaman bir alkış sayılacak şekilde başını salladı. Ve sonra... yok oldu.

Çimenliğin üzeri, gerçek yıldız ışıkları ile delinen karanlıkla kaplıydı ve gece sesleri havayı dolduruyordu. Biraz önce olan şey bir düş müydü, yoksa tam olarak *burası* olmayan bir yerde mi olmuştu, yoksa yalnızca kafasının içinde mi olmuştu, bilmiyordu. Fark etmezdi. *Olmuştu*. Ve şimdi...

"Ama ben hâlâ buradayım," dedi Kraliçe, Tiffany'nin önüne çıkarak. "Belki de *gerçekten* her şey bir düştü. Belki sen birazcık delirdin, çünkü zaten çok tuhaf bir çocuksun. Belki biri sana yardım etti. Sen ne kadar iyisin? Gerçekten de benimle yalnız başına savaşılabileceğine inanıyor musun? Ne dilersem onu düşündürebilirim sana..."

"Amanın!"

"Ah yo, onlar olmasın," dedi Kraliçe, ellerini havaya kaldırarak.

Yalnızca Nac Mac Feegle adamcıkları değildi gelen, aynı zamanda Wentworth, güçlü bir yosun kokusu, bir sürü su ve ölü bir köpek balığı da gelmişti. Havanın ortasında belir-diler ve bir yığın halinde Tiffany ile Kraliçe'nin arasına indiler. Bir ecinni her zaman dövüşmeye hazır olurdu. Ecinni-ler sıçradılar, yuvarlandılar ve kılıçlarını çekerek, saçlarındaki deniz suyunu silkeleyerek doğruldular.

“Ah, demek sensin, ha?” dedi Herhangibir Rob, dik dik Kraliçe'ye bakarak. “Sonunda seninle yüz yüze geldik, seni b b rdek bo boğaz seni! Buraya gelemezsin, annadin mı? Hadeyallah! Sessizce git en mi, gitmicen mi?”

Kraliçe, kuvvetle Rob'a bastı. Ayağını kaldırdığı zaman, çimenlerin üzerinde yalnızca Rob'un başı görünüyordu.

“Ee, gidiyon mu?” dedi Rob, hiçbir Şey olmamiŐ gibi gömüldüğü yerden çıkararak. “Bak, kellemin tasını attıturtma Şindi! Canavarcıklarını peŐimizden yollamanın da bi faydası olmaz,  nk  onnanı da laamdan aşŞaa yolliyycaamızı biliyon!” Yerinden kıpırdamamiŐ olan Tiffany'ye döndü. “Sen bu işi bize bırak kelda. Biz ve Kralça, geçmiŐimiz çok eskilere gidiyo!”

Kraliçe parmaklarını Őıklattı. “Her zaman anlamadığınız Şeylere atlıyorsunuz,” diye tısladı. “Eh, bununla başa çıkabilecek misiniz bakalım?”

Her Nac Mac Feegle adamcığının kılıcı aniden mavi mavi parlamaya başladı.

 rk t c  bir ışıkla aydınlanmış ecinni kalabalığının arkalarından, Kaçık Wullie'ninkine çok benzeyen bir ses konuştu:

“Agh, işte Şindi kelleimiz belada...”

Biraz uzakta, havada  c Şekil belirmiŐti. Tiffany ortadakinin uzun kırmızı bir cüppe, tuhaf uzun bir peruk, siyah dar pantolon ve tokalı ayakkabılar giymiş olduğunu gördü. Diğerkleri gri takım elbiseler içinde sıradan adamlara benziyordu.

"Ah, sen korrrrkunç bi kadınsın Kralça," dedi ozan William, "avukatları üzerimize saldın..."

"Soldakini görüyon mu?" diye inledi bir ecinni. "Bak, evrak çantası var! Bi evrak çantası! Ah, eyvah eyvah, bi evrak çantası, eyvah..."

Nac Mac Feegle adamcıkları gönülsüzce, adım adım, dehşet içinde birbirlerine sokularak gerilemeye başladılar.

"Ah, eyvah eyvah, avukat evrak çantasının kilitlerini açıyo," diye inledi Kaçık Wullie. "Ah, eyvah eyvah eyvah, bi avukat bunu yaptımda Kıyamet habercisidir bu!"

"Bay Herhangibir Rob Feegle ve diğerleri?" dedi adamlardan biri, dehşet verici bir sesle.

"Burda o isimde biri yok!" diye bağırdı Herhangibir Rob. "Biz bişey bilmiyok!"

"Biz on dokuz bin yedi yüz altmış üç ayrı suçtan oluşan bir listeden bahsedildiğini duyduk ama..."

"Biz orda diildik!" diye bağırdı Herhangibir Rob çaresizce. "Ööle diil mi millet?"

"... ki buna iki bin ayrı vaka ile Kavga Çıkarmak, Kamu İçin Zararlı Davranış, Sarhoş Bulunmak, Çok Sarhoş Bulunmak, Yüz Kızartıcı Dil Kullanmak, ki buna doksan yedi Anlaşılabilir Muhtemelen Yüz Kızartıcı Olacak Dil Kullanmak vakası da dahil, Huzurun Bozulması, Kötü Niyetle Oyalanmak..."

"Beni biriyle karıştırıyorsunuz!" diye bağırdı Herhangibir Rob. "Bizim suçumuz diildi! Biz yalnızca orda duruyoduk ve başka biri yapıp kaçtı!"

“... Büyük Gasp, Küçük Gasp, Hırsızlık, Eve İzinsiz Girmek, Suç İşleme Amacı ile Aylaklık Etmek...”

“Biz daha mini bebeciklerken yannış anlaşıldık!” diye bağırdı Herhangibir Rob. “Yalnızca mavi olduumuz için sataşyonuz bize! Her şeyin suçunu bize atıyorlar! Polis bizden nefret ediyolar! Biz ülkede bile diildik!”

Ama, sinen ecinnilerin inlemeleri eşliğinde, avukatlardan biri evrak çantasından büyük bir kâğıt rulosu çıkardı. Boğazını temizledi ve okumaya başladı: “Koca Angus, Koca-Angus-Kadar-İri-Değil Angus; Mini Angus; Koca Archie; Tek-Gözlü Archie; Biraz-Deli Archie...”

“İsimlerimizi yazmışlar!” diye hıçkırdı Kaçık Wullie. “İsimlerimizi yazmışlar! Hapisaneyi boyladık!”

“İtiraz ediyorum! Bir *Habeas Corpus* emri talep ediyorum,” dedi küçük bir ses. “Ve tarafsız olarak vis–ne faciem capite repletam başvurusu yapıyorum.”

Bir an mutlak sessizlik oldu. Herhangibir Rob dönüp korkmuş Nac Mac Feegle adamcıklarına baktı ve, “Tamam, tamam, bunu hanginiz sööledi?” dedi.

Kurbağa kalabalığın arasından sıyrıldı ve içini çekti. “Aniden her şeyi hatırladım,” dedi. “Eskiden ne olduğumu hatırlıyorum artık. Yasal dil, aklıma getirdi. Şimdi bir kurbağayım, ama...” yutkundu, “eskiden ben bir avukattım. Arkadaşlar, bu iş yasal değil. Bu suçlamalar söylentilere dayalı bir yığın yalan.”

Kurbağa, sarı gözlerini Kraliçe'nin avukatlarına kaldırdı. "Ayrıca belirtmeliyim ki, *Potest—ne mater tua suere, amice* ilkesine dayanarak bu dava *sine die* düşmüştür."

Avukatlar, hiç yoktan kocaman kitaplar çıkarmışlar, telaşla sayfaları çeviriyorlardı.

"Bu avukatın kullandığı terminolojiye aşına değiliz," dedi içlerinden biri.

"Hey, terliyo bunlar," dedi Herhangibir Rob. "Demek istediin, bizi tutan avukatlar da olabiliyo mu?"

"Evet, elbette," dedi kurbağa. "Savunma avukatlarınız olabilir."

"Savunma mı?" dedi Herhangibir Rob. "Bi yün yalan sayesinde paçayı kurtarabiliriz mi diyosun?"

"Kesinlikle," dedi kurbağa. "Hem, çaldığınız onca hazine ile, gerçekten de temize çıkacak kadar para ödeyebilirsiniz. Ücretim..."

Bir düzine parlak kılıç ona dönünce kurbağa yutkundu.

"O iyilik perisinin neden beni kurbağaya dönüştürdüğünü hatırladım birden," dedi. "Eh, bu koşullar altında, bu davayı *pro bono publico* alıyorum."

Kılıçlar kıpırdamadı.

"Bedava demek," diye ekledi.

"Ah, tamam, bu kulaa iyi geliyo," dedi Herhangibir Rob, kınına sokulan kılıçların hışırtısının eşliğinde. "Nasıl oldu da hem kurbaa hem avukat oldun?"

“Ah, şey, küçük bir tartışma yüzünden,” dedi kurbağa. “Bir iyilik perisi, müşteriye üç dilek hakkı verdi, her zamanki sağlık, servet ve mutluluk paketi. Müşterim, yağmurlu bir sabah uyanıp kendini *özellikle* mutlu hissetmediğinde sözleşme ihlali davası açmam için beni tuttu. İyilik periliği tarihinde kesinlikle bir ilkti. Ne yazık ki, sonradan anlaşıldığı üzere, müşterimi küçük bir el aynasına ve avukatını da gördüğünüz gibi, bir kurbağaya dönüştürmek de bir ilkti. Sanırın en kötü kısım yargıcın alkışladığı kısım. Bana göre oldukça üzücüydü.”

“Ama onca yasal şeyi hâlâ hatırlayabiliyon, diil mi? Güzel,” dedi Herhangibir Rob. Diğer avukatlara dik dik baktı. “Hey, siz dalavereciler, bizim ucuz bi avukatımız var ve onu taraflı bi şekilde kullanmaktan korkmuyok!”

Diğer avukatlar şimdi hiç yoktan daha fazla belge çıkarıyorlardı. Endişeli ve biraz da korkmuş görünüyorlardı. Onları izlerken Herhangibir Rob’un gözleri parlıyordu.

“Onca vişne fasulyem şeysi neydi, eyitimli dostum?” dedi.

“*Vis-ne faciem capite repletam,*” dedi kurbağa. “Aceleyle düşünebildiğim en iyi şeydi, ama anlamı yaklaşık olarak şöyle,” hafifçe öksürdü, “kafa dolu bir yüz ister miydin?”

“Biz de yasal lafların o kadar basit olmadığını sanıyoduk,” dedi Herhangibir Rob. “Süslü lafları bilsek bizim milletin hepsi avukat olabilirdi! *Maa fedelim onları!*”

Nac Mac Feele adamcıklarının ruh hali, özellikle bir savaş haykırışı duyduklarında, bir anda değişebilirdi. Kılıçlarını havaya kaldırdılar.

“On iki kızgın adam!” diye bağırdılar.

“Daha fazla mahkeme salonu dramı istemezük!”

“Kanun bizim yanımızda!”

“Kanun, haydutların icabına bakmak için yapılmıştır!”

“Hayır,” dedi Kraliçe ve elini salladı.

Avukatlar ve ecinniler solup gitti. Yalnızca Kraliçe ve Tiffany vardı, şafak vakti çimenlikte yüz yüze kalmışlardı ve rüzgâr fısıldayarak taşların arasından geçiyordu.

“Onlara ne yaptın?” diye bağırdı Tiffany.

“Ah, buralardalar... bir yerde,” dedi Kraliçe havalı havalı. “Hem, bunların hepsi düş. Düşün içindeki düşler. Hiçbir şeye güvenemezsin, küçük kız. Hiçbir şey gerçek değil. Hiçbir şey kalıcı değil. Her şey kaybolur. Tek yapabileceğin düş kurmayı öğrenmek. Ve bunun için de çok geç. Ve ben... ben daha uzun süredir öğreniyorum.”

Tiffany artık kafasında hangi tür düşüncelerin işlediğinden emin değildi. Yorgundu. Kendini yukarıdan ve birazcık arkadan izliyormuş gibi hissediyordu. Kendinin botlarını sıkı sıkı çimenlere bastığını gördü ve sonra...

... ve sonra...

... ve sonra, uyku bulutlarından kalkan biri gibi, altındaki derin, çok derin Zaman'ı hissetti. Yaylaların nefesini, milyonlarca minik kabuğun içinde sakladığı eski, çok eski denizlerin uzak kükremesini sezdi. Çimenlerin altındaki, bir kez daha tebeşirin, dalganın altındaki ülkenin bir par-

çası haline gelen Sızı Nine'yi düşündü. Zamanın ve yıldızların devasa çarklarını, çevresinde ağır ağır dönüyormuş gibi hissetti.

Gözlerini açtı ve sonra, içeride bir yerde, gözlerini yeniden açtı.

Çimenlerin büyüdüğünü, çimenliğin altındaki solucanların seslerini işitti. Çevresindeki bin minik canı hissedebiliyor, esintideki tüm kokuları alabiliyor, gecenin tüm renklerini görebiliyordu...

Yıldızların ve senelerin, zamanın ve uzanın çarkları yerli yerlerine oturdu. Nerede olduğunu, kim olduğunu, ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Elini savurdu. Kraliçe onu durdurmaya çalıştı; ama bunun, senelerin çarkını durdurmaya çalışmaktan farkı yoktu. Tiffany'nin eli Kraliçe'nin yüzüne çarptı ve ayaklarını yerden kesti.

"Ninem için hiç ağlamadım, çünkü ağlamama gerek yoktu," dedi Tiffany. "O beni hiç terk etmedi!"

Eğildi ve yüzyıllar onunla birlikte büküldü.

"Işın sırrı düş kurmamakta," diye fısıldadı. "Işın sırrı uyanmakta. Uyanmak daha zordur. Ben uyandım ve ben gerçeğim. Nereden geldiğimi ve nereye gittiğimi biliyorum. Artık beni kandıramazsın. Bana dokunamazsın. Bana ait olan herhangi bir şeye de dokunamazsın."

Bir daha asla böyle olmayacağım, diye düşündü, Kraliçe'nin yüzündeki dehşeti gördüğünde. Bir daha asla gökyüzü

kadar yüksek, tepeler kadar yaşlı, deniz kadar güçlü hissetmeyeceğim. Bir süreliğine bir şey verildi bana ve bedeli, o şeyi geri vermek.

Ödülü de o şeyi geri vermek. Hiçbir insan bu şekilde yaşayamaz. Koca bir günü bir çiçeğe bakıp ne kadar harika olduğunu görerek geçirebilirsin ve bu, koyunların sütünün sağılmasını sağlamaz. Yaşamlarımız boyunca düşünmemize şaşmamak lazım. Uyanık olmak ve her şeyi gerçekten olduğu gibi görmek... kimse uzun süre dayanamaz buna.

Derin bir nefes aldı ve Kraliçe'yi yerden kaldırdı. Olan şeylerin, çevresinde kükreyen düşlerin farkındaydı, ama onu etkilemiyorlardı. O gerçektir ve uyanıktır, şimdiye dek olduğundan daha uyanık. Zihnine doluşan duyguların oluşturduğu fırtınaya direnerek düşünmek için bile yoğunlaşması gerekiyordu.

Kraliçe, bebek kadar hafif ve Tiffany'nin kollarında delice şekil değiştiriyordu; canavarlara, karnian çorman hayvanlara, pençeleri ve dokunaçları olan şeylere dönüşüyordu. Ama sonunda bir maymuna benzeyen küçük ve gri bir şey oldu. Büyük bir kafası, hızlı hızlı nefes alırken yükselip alçalan biraz tüylü bir göğsü vardı.

Tiffany taşlara erişti. Kemer hâlâ duruyordu. O hiç yıkılmadı, diye düşündü Tiffany. Kraliçe'nin gücü, büyüğü yoktu, yalnızca tek bir hilesi vardı. En kötü hile.

"Buradan uzak dur," dedi Tiffany, taş kapıdan geçerek. "Asla geri dönme. Asla benim olan şeylere dokunma."

Sonra, kollarındaki şey çok zayıf ve bebeksi olduğundan, ekledi: “Ama umarım senin için ağlayacak biri vardır. Umarım Kral geri döner.”

“Sen bana *acıyor* musun?” diye hırladı, eskiden Kraliçe olan şey.

“Evet. Birazcık,” dedi Tiffany. Tıpkı Bayan Robinson gibi, diye düşündü.

Yaratığı yere bıraktı. Yaratık karların üzerinde koştu, döndü ve bir kez daha güzel Kraliçe oldu.

“Kazanamayacaksın,” dedi Kraliçe. “Her zaman bir giriş yolu vardır. İnsanlar düşünür.”

“Bazen uyanırız,” dedi Tiffany. “Geri dönme... yoksa *hesap verirsin...*”

Yoğunlaştı. Taşlar artık ötedeki araziden fazlası ya da azı için bir çerçeve oluşturmuyorlardı.

O kapıyı mühürlemenin bir yolunu bulmalıyım, dedi Üçüncü Kuşku, ya da belki adı bile konmamış türden düşünceleri. Kafası düşüncelerle *dolup taşıyordu*.

Biraz öteye yürümeyi başardı ve sonra oturup dizlerine sarıldı. Bu şekilde kısılı kalmak nasıl olur, diye düşündü. Kulaklarına ve burnuna tıkaçlar, kafana kocaman siyah bir başlık takman gerekir; ama *yine de* çok fazla şey görür ve duyarsın...

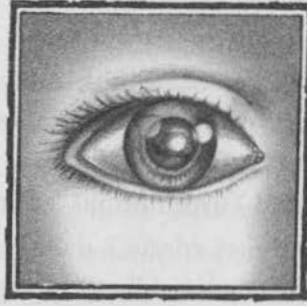
Gözlerini kapattı ve gözlerini yine kapattı.

Her şeyin akıp gittiğini hissetti. Uykuya dalmak gibiydi, o tuhaf uyanıklıktan normal, sıradan... eh, uyanıklığa

kaymak. Her şey bulanıklaşmış ve boğuklaşmış gibi geliyordu.

Biz her zaman böyle hissederiz, diye düşündü. Yaşamlarımız boyunca uykuda geziyoruz, çünkü her zaman uyanık olsak nasıl yaşayabiliriz...

Biri botuna vurdu.

Bölüm 14

KÜÇÜK, MEŞE AĞAÇLARI GİBİ

“Hey, nereye gittin?” diye bağırdı Herhangibir Rob, başını kaldırmış, dik dik Tiffany'nin yüzüne bakarak. “Bir an o avukatlara yasal bi biçimde güzelce hadlerini bildiryoduk, bi sonrakinde sen ve Kralça kaybolmuşunuz!”

Düşlerin içindeki düşler, diye düşündü Tiffany, başını tutarak. Ama bitmişlerdi ve Nac Mac Feegle adamcıklarına bakarken nelerin gerçek olduğunu anlamamanız imkânsızdı.

“Bitti,” dedi.

“Onu öldürdün mü?”

“Hayır.”

“O zaman geri dönecektir,” dedi Herhangibir Rob. “Fena halde aptaldır. Düşler konusunda akıllı, hakkını vermek lazım, ama kellesinde hiç beyin yok.”

Tiffany başını salladı. Bulanıklık hissi kayboluyordu. Uyanıklık anı düş gibi solup gitmişti. *Ama onun bir düş olmadığını hatırlamam gerek.*

“Dev dalgadan nasıl kurtuldunuz?” diye sordu.

“Agh, biz hızlı hareket ederik,” dedi Herhangibir Rob. “Ve güçlü bi işaret feneriydi o. Elbette, su epeyce yükseldi.”

“İşe bikaç köpekbalı da karıştı,” dedi Orta-Boy-Jock-Kadar-Iri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-Iri Jock.

“Ah, he ye, birkaç kuçubalı,” dedi Herhangibir Rob, omuzlarını silkerek. “Ve bi de aktapot...”

“O dev bi mürekkepbalıydı,” dedi ozan William.

“He ye, olsun, ama biraz sonra kebab oldu,” dedi Kaçık Wullie.

“Al sana bi kelle dolusu kelle, seni küçük sidikli!” diye bağırdı Wentworth, keyiften kendinden geçmiş bir halde.

William, nazikçe öksürdü. “Ve büyük dalga, hazine dolu gemilerden bissürüsünü yukarı fırrrlattı,” dedi. “Birraz-cık yaama için durduk...”

Nac Mac Feegle adamcıkları harika mücevherleri ve kocaman altın paraları kaldırıp gösterdiler.

“Ama o yalnızca düş hazineydi, herhalde?” dedi Tiffany. “Peri altını! Sabaha çerçöpe dönüşecek!”

“Ööle mi?” dedi Herhangibir Rob. Ufka baktı. “Tamam, keldayı duydunuz millet! Onları birine satmak için yaklaşıklık yarım saatimiz var! İzin verirsen biz giderski?” diye ekledi, Tiffany’ye hitaben.

“Şey... ah, evet. Güzel. Teşekkür ederim...”

Bir anda, mavi-kırmızı bir bulanıklık halinde gözden kayboldular.

Ama ozan William biraz daha kaldı. Tiffany'ye eğildi.

“Hiç de kötü iş çıkarmadın,” dedi. “Seninle gurur duyuyoz. Ninen olsa o da seninle gurrur duyarrdı. Bunu unutma. Sevilmiyö diilsin.”

Sonra o da gözden kayboldu.

Çimenlerin üzerinde yatmakta olan Roland inledi. Hareket etmeye başladı.

“Minimini adamların hepsi gitti,” dedi Wentworth hüznle, takip eden sessizlikte. “Amanın hepsi gitti.”

“Onlar *neydi* ki?” diye mırıldandı Roland, doğrulup oturarak ve başını tutarak.

“Her şey çok karışık,” dedi Tiffany. “Şey... çok şey hatırlıyor musun?”

“Her şey bir... düş gibi...” dedi Roland. “Denizi hatırlıyorum ve... biz koşuyorduk. Ben o küçük adamlarla dolu bir fındığı kırdım, bu dev, gölgeli ormanda avlanıyordum...”

“Düşler çok tuhaf şeyler olabiliyor,” dedi Tiffany dikkatle. Ayağa kalktı ve düşündü: Bir süre burada beklemeliyim. Nereden bildiğimi bilmiyorum, yalnızca biliyorum işte. Belki biliyordum ve unutmuştum. Ama bir şeyi beklemeliyim.

“Köye kadar yürüeyebilir misin?” dedi.

“Ah, evet. Sanırım. Ama ne?..”

“O zaman, Wentworth’ü de yanında götürebilir misin lütfen? Ben... biraz dinlenmek istiyorum.”

“Emin misin?” dedi Roland, endişeli bir ifade ile.

“Evet. Fazla sürmez. Lütfen? Onu çiftliğe bırakabilir misin? Annemle babama yakında geleceğimi söyle. İyi olduğumu söyle.”

“Minimini adam,” dedi Wentworth. “Amanın! Uyku istiyom.”

Roland hâlâ kararsız görünüyordu.

“Hadi git!” diye emretti Tiffany ve gitmesi için elini salladı.

İkisi arkalarına baka baka tepenin alunda gözden kaybolduğunda Tiffany dört demir tekerleğin arasına oturdu ve kollarını dizlerine doladı.

Çok uzaklarda, Nac Mac Feegle halkının höyüğünü görebiliyordu. Şimdiden şaşırtıcı bir anıya dönüşmüşlerdi. Üstelik onları daha birkaç dakika önce görmüştü. Ama gittikleri zaman, hiç orada olmamışlar izlenimi bırakıyorlardı.

Tiffany, höyüğe gidip büyük bir delik olup olmadığına bakabilirdi. Ama ya bulamazsa? Ya da varsa, ama deliğin içinde tavşanlardan başka bir şey yoksa?

Hayır, hepsi doğrudu, dedi kendi kendine. Bunu da katırlamalıyım.

Şafağın griliğinde bir akbaba çılglık attı. Akbaba halkalar çizerek güneş ışığına doğru yükselirken Tiffany, başını kaldırıp baktı. Minik bir nokta kuştan ayrıldı.

Bir ecinni için bile, düşüşe dayanamayacağı kadar yüksekti.

Hamish teker meker gökyüzünden düşerken Tiffany, ayağa kalktı. Sonra... bir şey Hamish'in üzerinde balon gibi açıldı ve devedikeni tüyü gibi nazikçe süzölmeye başladı.

Hamish'in üzerindeki şişkin şey Y şeklindeydi. Yaklaşıkça büyüdü ve daha açık, daha... aşına oldu.

Hamish kondu ve Tiffany'nin gül goncası desenli, uzun bacaklı donlarından biri tepesine indii.

"Bu müttişti!" dedi, kumaş kıvrımlarının arasından sıyrılarak. "Artık kelle üzeri inmek yok!"

"O benim en iyi donumdu," dedi Tiffany bitkinlik içinde. "Onu bizim çamaşır ipinden çaldın, değil mi?"

"Ah, he ye. Güzel ve temiz," dedi Hamish. "Elime do-laştı için dantelleri kesmek zorunda kaldım, ama bi kenara koydum, kolayca dikebilirsin yine." Tiffany'ye, bu sefer bütün hızıyla yere çakılmamış biri gibi, kocaman kocaman sırttı.

Tiffany içini çekti. Dantelleri seviyordu. Gerekli olmayan çok eşyası yoktu. "Sanırım sende kalabilir," dedi.

"He ye, kalsın madem," dedi Hamish. "Şimdi, ne vardı? Ah, evet. Konukların geliyo. Onları vadinin orda gördüm. Şuraya bak."

Orada iki şey daha vardı, akbabalardan daha büyüktüler, öyle yüksekteydiler ki güneş ışığı, üstlerinde parlıyordu. Halkalar çizerek alçalırlarken Tiffany izledi.

İki çalı süpürgesiydi.

Beklemem gerektiğini *biliyordum*, diye düşündü Tiffany.

Kulaklarında kabarcıklı bir his oluştu. Döndü ve Hamish'in çimenlerin üzerinde koşmakta olduğunu gördü. Tiffany bakarken akbaba onu aldı ve hızla yükseldi. Acaba Hamish korkuyor muydu, yoksa... her kim geliyorsa onunla karşılaşmak mı istemiyordu.

Çalı süpürgeleri alçaldı.

Daha alçakta olan çalı süpürgesinde iki şekil vardı. Süpürge konarken Tiffany şekillerden birinin Bayan-Kene olduğunu gördü. Süpürgeyi kullanan daha ufak tefek şekil sıkı sıkı tutunmuştu. Süpürgeden yarı düştü, yarı indi ve sendeleyerek Tiffany'ye yöneldi.

"Neler yaşadık inanamazsın," dedi. "Tam bir kâbüstu! Bir fırtınanın içinden uçtuk! Sen iyi misin?"

"Şey... evet..."

"Ne oldu?"

Tiffany ona baktı. Böyle bir soruya nasıl yanıt verilir? "

"Kraliçe gitti," dedi. Bu her şeyi özetliyor gibiydi.

"Ne? Kraliçe gitti mi? Ah... şey... bu hanımlar Bayan Ogg..."

"Günaydın," dedi süpürgede oturan diğer kişi. Uzun, siyah elbisesini çekiştiriyordu ve kumaş kıvrımlarının al-

tından elastik şaklamalar geliyordu. “Yukarıda rüzgâr nasıl isterse öyle esiyor, sana söylesem de olur!” Neşeli yüzü çok uzun süre saklanmış bir elmaya benzeyen kısa boylu, şişman bir hanımdı; gülümsediği zaman bütün kırışıkları ayrı yönlere gidiyordu.

“Ve bu da,” dedi Bayan Kene, “Havau...”

“Bayan,” diye terslendi diğer cadı, süpürgesinden inerek.

“Çok özür dilerim, Bayan Havausta,” dedi Bayan Kene. “Çok, ama çok iyi cadılar,” diye fısıldadı Tiffany’ye. “Onları bulduğum için çok şanslıyım. Dağlarda cadılara saygı gösteriyorlar.”

Bir şeyin Bayan Kene’yi telaşa sevk edebilmesi Tiffany’yi etkilemişti, üstelik diğer cadı, bunu yalnızca oracıkta durarak başarıyordu. Uzun boyluydu –yalnız, *okadar* da uzun boylu olmadığını fark etti Tiffany, yalnızca *uzun boylu* duruyordu ve dikkat etmezseniz bu sizi kolaylıkla aldatabiliyordu– ve diğer cadı gibi, oldukça hırpani bir elbise giymişti. Yaşlıydı, ince yüzü ifadesizdi. Delici mavi gözler, Tiffany’yi yukarıdan aşağı, tepeden turnağa süzdü.

“Güzel botların var,” dedi cadı.

“Bayan Havausta’ya neler olduğunu anlat...” diye başladı Bayan Kene. Ama cadı, elini kaldırdı ve Bayan Kene hemen sustu. Tiffany daha da fazla etkilendi.

Bayan Havausta, Tiffany’ye öyle bir bakış fırlattı ki bakış Tiffany’nin kafasını delip geçti ve diğer yanda sekiz

kilometre daha gitti. Sonra taşların oraya yürüdü ve bir elini salladı. Tuhaf bir hareketti, havada bir tür kıvrınma oldu ve bir anlığına, ardında parlak bir çizgi bıraktı. Bir tür ses çıktı, akort gibi, her tür ses aynı anda çıkıyormuş gibi. Ses bir şaklama ile sessizliğe dönüştü.

“Neşeli Denizci tütünü?” dedi cadı.

“Evet,” dedi Tiffany.

Cadı elini yine salladı. Bir başka keskin, karmaşık ses çıktı. Bayan Havausta aniden döndü ve uzaktan bir sivilceye benzeyen ecinni höyüğüne baktı.

“Nac Mac Feegle halkı? *Kelda*?” diye sordu.

“Şey, evet. Yalnızca geçici olarak,” dedi Tiffany.

“Hımmmm,” dedi Bayan Havausta.

Elini salladı. Ses çıktı.

“*Kızartma tavası?*”

“Evet. Ama kayboldu.”

“Hımm.”

Elini salladı. Ses çıktı. Sanki kadın, Tiffany'nin geçmişini havadan öğreniyordu.

“*Dolu kovalar?*”

“Odun kutusunu da doldurdular,” dedi Tiffany.

Elini salladı. Ses çıktı.

“Anlıyorum. Özel Koyun İlacı?”

“Evet, babam diyor ki...”

Elini salladı. Ses çıktı.

“Ah... Karlar ülkesi.” Elini salladı. Ses çıktı. “Bir kraliçe.” Elini salladı. Ses çıktı. “Savaş.” Elini salladı. Ses çıktı. “Denizde?” Elini salladı, ses çıktı, elini salladı, ses çıktı...

Bayan Havausta, ışıklarla çakan havaya, yalnızca kendisinin görebildiği resimlere baktı. Bayan Ogg, Tiffany'nin yanına oturdu, rahat etmek için kıpırdanırken kısa bacakları havaya kalktı.

“Neşeli Denizci'yi denemiştin,” dedi. “Tırnak gibi kokuyor, değil mi?”

“Evet, öyle!” dedi Tiffany minnetle.

“Nac Mac Feegle halkının keldası olmak için içlerinden biriyle evlenmen gerekmiyor mu?” dedi Bayan Ogg, masum masum.

“Ah, evet, ama bu şarttan kurtulmanın bir yolunu buldum,” dedi Tiffany. Bayan Ogg'a anlattı. Bayan Ogg kahkaha attı. Sosyal kahkahalardan biriydi, insanı rahatlatan kahkahalardan biri.

Sesler ve çakmalar kesildi. Bayan Havausta, bir an boşluğa bakarak durdu, sonra konuştu: “Sonunda Kraliçe'yi yendin. Ama yardım aldın, sanırım.”

“Evet, aldım,” dedi Tiffany.

“Nasıl bir yardımdı peki?”

“Ben sizin işlerinizi sormuyorum,” dedi Tiffany, daha ne söyleyeceğini bilmeden. Bayan Kene inledi. Bayan Ogg'un gözleri ışıldadı ve tenis maçı izleyen biri gibi, bakışları Tiffany'den Bayan Havausta'ya kaydı.

“Tiffany, Bayan Havausta en ünlü cadı...” diye başladı Bayan Kene sertçe; ama cadı, elini ona doğru salladı yine. Bunun nasıl yapıldığını gerçekten öğrenmeliyim, diye düşündü Tiffany.

Sonra Bayan Havausta, sivri şapkasını çıkardı ve Tiffany'nin önünde eğildi.

“İyi söyledin,” dedi, doğrulup doğrudan Tiffany'nin gözlerine bakarak, “sana bunu sormaya hakkım yoktu. Bu senin bölgen, biz senin izninle buradayız. Ben sana saygı gösteriyorum. *Tıpkı senin bana saygı göstereceğin gibi.*” Bir anlığına hava dondu sanki, gökler karardı. Sonra Bayan Havausta, o gök gürültüsü anı hiç olmamış gibi devam etti: “Ama bir gün bana daha fazlasını anlatmak istersen, dinlemekten memnun olurum,” dedi sohbet edercesine. “Hamurdan yapılmışa benzeyen yaratıklar hakkında da daha fazla şey öğrenmek isterim. Daha önce benzerlerine hiç rastlamadım. Ninen de tanışmayı isteyebileceğim türden birine benziyormuş.” Doğruldu. “Bu arada, daha öğrenmediğin bir şey kalmış mı diye baksak iyi olacak.”

“Cadı okulu hakkında şimdi mi bilgi alacağım?”

Bir an sessizlik oldu.

“Cadı okulu mu?” dedi Bayan Havausta.

“Mm,” dedi Bayan Kene.

“Mecaziye yapmıştın, değil mi?” dedi Tiffany.

“Mecaziye mi?” dedi Bayan Ogg, alnını kırıştıtarak.

“Mecaz demek istiyor,” diye mırıldandı Bayan Kene.

"Masallar gibi," dedi Tiffany. "Sorun değil. Ben anladım. Okul bu, değil mi? Büyülü yer? Dünya. Burası. Bakana kadar anlamıyorsun. Ecinnilerin bu dünyanın cennet olduğuna inandığını biliyor musunuz? Yalnızca biz görmüyoruz. Cadılık konusunda ders veremezsin. Doğru düğün olmaz. Bu tamamen insanın nasıl... kendisi olduğu ile ilgili sanırım."

"Güzel söyledin," dedi Bayan Havausta. "Zekisin. Ama büyü de var. Zamanla öğrenirsin. Fazla zekâ gerektirmiyor, aksi halde sihirbazlar yapamazdı."

"Bir işe de ihtiyacın olacak," dedi Bayan Ogg. "Cadılıkta para yok. Kendin için büyü yapamazsın, anlıyor musun? Dökme demir kadar sağlam bir kuraldır."

"Ben iyi peynir yaparım," dedi Tiffany.

"Peynir, ha?" dedi Bayan Havausta. "Hımın. Evet. Peynir iyidir. Ama ilaçlar hakkında bir şeyler biliyor musun? Ebelik? Bu iyi, taşınabilir bir beceridir."

"Şey, doğumda zorluk çeken koyunlara yardım ettim," dedi Tiffany. "Ve kardeşimin doğumunu gördüm. Beni dışarı çıkarmaya zahmet etmediler. Ama bence peynir yapmak muhtemelen daha kolay ve daha az gürültülü."

"Peynir iyidir," diye tekrarladı Bayan Havausta, başını sallayarak. "Peynir canlıdır."

"Peki siz gerçekte ne yapıyorsunuz?"

Zayıf cadı bir anlığına duraksadı, sonra:

"Biz... sınırlara bakarız," dedi Bayan Havausta. "Bir sürü sınır vardır, insanların bildiğinden daha fazla. Yaşam

ile ölüm, bu dünya ile bir sonraki, gece ile gündüz, doğru ile yanlış arasında... ve onlara göz kulak olunması gerekiyor. Biz onlara göz kulak oluruz, her şeyin toplamını koruruz. Ve asla ödül istemeyiz. Bu önemlidir.”

“İnsanlar bize bir şeyler veriyor ama. İnsanlar cadılara karşı çok cömert olabiliyor,” dedi Bayan Ogg mutlu mutlu. “Köyümüzde, fırın yakılan günlerde, bazen kekler yüzünden yürüyemiyorum bile. İstememenin sayısız yolu vardır, ne demek istediğimi anlıyor musun? İnsanlar mutlu bir cadı görmek ister.”

“Ama burada insanlar cadıların kötü olduğunu düşünüyor!” dedi Tiffany ve İkinci Şüpheli ekledi: *Sızı Nine'nin nadiren kendi tütününü satın alması zorunda kaldığı hatırlıyor musun?*

“İnsanların nelere ahşabilliği hayret vericidir,” dedi Bayan Ogg. “Yalnızca, başta yavaştan alman gerek.”

“Ve bizim acelemiz var,” dedi Bayan Havausta. “Bir çiftlik atına binmiş, buraya gelen bir adam var. Açık renk saçları, kırmızı bir suratı...”

“Babama benziyor!”

“Eh, zavallı hayvanı dört nala kaldırmış,” dedi Bayan Havausta. “Çabuk ol. Beceri öğrenmek istiyor musun? Evden ne zaman ayrılabilirsin?”

“Pardon?” dedi Tiffany.

“Buradaki kızlar, hizmetçi olarak çalışmaya falan gitmiyor mu?”

“Ah, evet. Benden biraz daha büyük oldukları zaman.”

“Eh, senden biraz daha büyük olduğun zaman Bayan Kene gelip seni bulacak,” dedi Bayan Havausta. Bayan Kene başını salladı. “Dağlarda, kulübelerinin işlerine biraz yardım etmen karşılığında bildiklerini sana öğretecek yaşlı cadılar vardır. Sen yokken buraya göz kulak olunacak, buna güvenebilirsin. Bu arada, günde üç öğün yemek, sana ait bir yatak ve kullanabileceğin bir çalı süpürgesi verilir. Biz bu şekilde yaparız. Tamam mı?”

“Evet,” dedi Tiffany, mutlu mutlu sırtarak. Sormak istediği bir sürü soru vardı, ama o harika an çabucak geçmekteydi. “Evet! Ama, ee...”

“Evet?” dedi Bayan Ogg.

“Üzerimde giysilerim olmadan ortalarda dans etmem falan gerekmiyor, değil mi? Bazı söylentiler duydum da...”

Bayan Havausta gözlerini yuvarladı.

Bayan Ogg neşeyle sırttı. “Eh, o işlemin bazı iyi tarafları yok değil...” diye başladı.

“Hayır, gerekmiyor!” diye terslendi Bayan Havausta. “Pastadan yapılmış kulübe de yok, keh keh gülmek ve dans etmek de yok!”

“Sen istemediğin sürece,” dedi Bayan Ogg, ayağa kalkarak. “Ruh halin öyle gerektiriyorsa, zaman zaman keh keh gülmenin bir zararı yok. Hemen şimdi güzel bir gülüş öğretebilirdim sana, ama gerçekten gitmemiz gerek.”

“Ama... ama nasıl başardın?” dedi Bayan Kene, Tiffany’ye. “Burası tamamen tebeşir! Tebeşir üzerinde cadı oldun, ha? Nasıl?”

“İşte sen *bu kadar* bilirsin, Sezgiye Kene!” dedi Bayan Havausta. “Bu tepelerin *kemikleri* çıkmaktaşıdır. Sert, keskin ve laydalıdır.” Çalı süpürgesini aldı ve Tiffany’ye döndü. “Başın derde girer mi sence?” dedi.

“Olabilir,” dedi Tiffany.

“Yardım ister misin?”

“Bu benim derdim, kurtulmanın bir yolunu bulurum,” dedi Tiffany. Aslında söylemek istediği şeydu: Evet, evet! Yardıma ihtiyacım olacak! Babam buraya geldiğinde ne olacağını bilmiyorum! Muhtemelen Baron gerçekten çok kızmıştır! Ama kendi sorunlarımla başa çıkamadığımı düşünmelerini istemiyorum! Başa çıkabiliyor olmalıyım!

“Bu doğru,” dedi Bayan Havausta.

Tiffany, cadının, aklından geçeni okuyup okumadığını merak etti.

“Aklından geçeni mi? Hayır,” dedi Bayan Havausta, çalı süpürgesine binerek. “Ama yüzler dersen, evet. Buraya gel küçük hanım.”

Tiffany itaat etti.

“Cadılık hakkında bilmen gereken,” dedi Bayan Havausta, “hiç de okula benzemediğidir. *İlk önce* sınav olursun, sonra sınavın nasıl geçtiğini anlamak için seneler harcarsın. Bu açıdan birazcık hayata benzer.” Uzandı,

yüzüne bakabilmesi için Tiffany'nin çenesini nazikçe kaldırdı. "Gözlerini açtığını görüyorum," dedi.

"Evet."

"Güzel. Çok insan bunu asla yapmaz. Buna rağmen seni bekleyen zamanlar biraz zorlu olabilir. Buna ihtiyacın olacak."

Elini uzattı ve Tiffany'nin saçlarının çevresinde, havada bir halka çizdi, sonra elini başının üzerine getirerek işaret parmağı ile küçük işaretler yaptı.

Tiffany ellerini başına kaldırdı. Bir anlığına orada bir şey olmadığını düşündü, ama sonra elleri... bir şeye dokundu. Havada bir his gibiydi; orada olmasını beklemiyorsanız parmaklarımız içinden geçip gidiyordu.

"Gerçekten orada mı?" dedi.

"Kim bilir?" dedi cadı. "Bu *sanal* bir sivri tepeli şapka. Orada olduğunu başka kimse bilmeyecek. Rahat etmeni sağlayabilir."

"Yalnızca kafanın içinde var olduğunu mu kastediyor-sun?" dedi Tiffany.

"Kafanın içinde çok şey var. Bu onların gerçek olmadığı anlamına gelmiyor. Bana çok fazla soru sormaman en iyisi."

"Kurbağaya ne oldu?" dedi soru *soran* biri olan Bayan Kene.

"Küçük Özgür Adamlar'la yaşamaya gitti," dedi Tiffany. "Meğer eskiden bir avukatmış."

“Nac Mac Feegle halkına kendi avukatlarını mı verdin?” dedi Bayan Ogg. “Dünyayı titretecek bir şey bu. Yine de, dünyanın zaman zaman titremesinin iyi olduğunu söylemişimdir hep.”

“Gelin kardeşlerim, artık gitmeliyiz,” dedi Bayan Kene. Diğer çalı süpürgesine, Bayan Ogg’un arkasına binmişti.

“Bu tür konuşmalara gerek yok,” dedi Bayan Ogg. “Tiyatro konuşması bu. Hoşça kal Tiff. Yine görüşeceğiz.”

Süpürgesi yavaşça havalandı. Ama Bayan Havausta’nın süpürgesinden yalnızca, Bayan Kene’nin şapkasının sivri kısmının *tuap*’ı gibi, minik, hüzünlü bir ses çıktı. Çalı süpürgesi *kşugagugah* yaptı.

Bayan Havausta içini çekti. “Ah şu cüceler,” dedi. “Onardıklarını söylemişlerdi, ah, evet onların atölyesinde çalıştırdığımda çalışıyor.”

Uzaktan gelen nal sesleri duydular. Bayan Havausta şaşkıncu bir hızla süpürgesine atladı, iki eliyle sıkı sıkı kavradı ve etekleri arkasında uçuşarak çimenlerin üzerinde koştu.

Tiffany’nin babası çiftlik atlarından birinin sırtında, tepede görünür olduğunda Bayan Havausta, uzakta bir nokta kadardı. Babası, atın nallarının üzerine deri kılıfları geçirmek için bile oyalanmamıştı; her birine demirden nallar çakılmış toynaklar çimene vurdukça geniş çorba tabakları büyüklüğünde* toprak parçaları havaya uçuşuyordu.

* Muhtemelen 28 cm çapındaydılar. Tiffany bu sefer ölçmemişti.

Babası atından yere atlarken Tiffany, arkasında hafif bir *kşugagugakvvvvuuuum* sesi duydu.

Babasının hem ağladığını, hem güldüğünü görünce şaşırıldı.

Her şey biraz düş gibiydi.

Tiffany bunu söylemenin çok işe yaradığını öğrendi. Hatırlamak zor, her şey biraz düş gibiydi. Her şey biraz düş gibiydi, emin olamıyorum.

Ama sevinçten havalara uçan Baron çok emindi. Açık ki bu Kraliçe denen kadın, o da her kimse, çocukları çalıyor-
du ama Roland onu yenmişti, ah evet, ve bu iki küçük çocuğun da evlerine dönmesine yardım etmişti.

Annesi, Tiffany'nin güpegündüz yatağa gitmesi konusunda ısrar etmişti. Aslında Tiffany için sorun değildi. Yorgundu zaten. Örtülerin altında, yarı uyku yarı uyanıklık arasındaki o güzel, pembe dünyada yattı.

Baron ile babasının aşağı katta konuştuklarını duydu. Anlamaya çalışırken iki adamın öyküyü kurguladığını işitti. Açık ki kız, çok cesur davranmıştı –bunu söyleyen Baron' du– ama, eh, dokuz yaşındaydı, değil mi? Ve kılıç kullanmayı bilmiyordu! Buna karşın Roland, okulunda eskrim dersleri almıştı.

Böylece konuşup durmuşlardı. Baron gittikten sonra, annesiyle babası konuşurken Tiffany, başka şeyler de duymuştu. Örneğin, Sıçantorbasi'nin artık çatıda yaşadığını.

Tiffany yattı ve annesinin şakaklarına yedirdiği merhem kokladı. Tiffany'nin kafasını vurmuş olması gerektiğini söylemişti annesi, çünkü kafasına dokunup duruyordu.

Demek... şişko suratlı Roland kahraman olmuştu, öyle mi? Ve kendisi de ayak bileğini kıran ve durmaksızın bayılan aptal prensesler gibiydi, öyle mi? Bu kesinlikle haksızlıktı!

Yatağının yanındaki görünmez şapkayı bıraktığı komodine uzandı. Annesi şapkanın içine bir kap et suyu bırakmıştı, ama şapka hâlâ oradaydı. Tiffany'nin parmakları, pürüzlü siperliği çok hafifçe hissedebiliyordu.

Asla ödül istemeyiz, diye düşündü. Dahası, bütün bunlar Tiffany'nin sırrıydı. Küçük Özgür Adamlar'ı başka kimse bilmiyordu. İtiraf etmek gerekirdi, Wentworth beline bir masa örtüsü bağlayıp, "Minimini adamlar! Gösteririm ben size ekmeen beyazını!" diye bağıra çağıra evde koşturmaya başlamıştı, ama Bayan Sızı onun geri dönmesine o kadar sevinmiş, şekerden başka şeylerden bahsetmesine o kadar memnun olmuştu ki Wentworth'ün *nelerden* bahsettiğine fazla dikkat etmiyordu.

Hayır, kimseye söyleyemezdi. Ona asla inanmazlardı. Eğer inanacak olurlarsa da yaylaya çıkıp ecinnilerin höyüklerini karıştırmaya kalkarlardı. Buna izin veremezdi.

Sızı Nine olsa ne yapardı?

Sızı Nine hiçbir şey söylemezdi. Sızı Nine zaten genellikle hiçbir şey söylemiyordu. Yalnızca kendi kendine gülümüyor, piposunu çekiştiriyor, doğru zamanı bekliyordu...

Tiffany kendi kendine gülümsedi.

Uyudu ve düş görmedi.

Ve bir gün geçti.

Sonra bir gün daha.

Üçüncü gün yağmur yağdı. Tiffany çevrede kimse yokken mutfağa gitti ve raftaki porselen çoban kızı aldı. Onu heybesine koydu, sonra gizlice evden çıktı ve koşa koşa yaylaya gitti.

Tebeşir'in iki yanında en kötü türden bir hava hüküm sürüyor, bulutları bir geminin pruvası gibi biçiyordu. Ama Tiffany, eski bir soba ve dört demir tekerleğin çimenlerin arasından çıktığı yere geldiğinde, dikkatle çimenlerde bir kare kesip porselen çoban kız için bir delik açtığına ve sonra çimenden kareyi eski yerine koyduğunda öyle şiddetli yağmur yağıyordu ki içine işleyip yaşama şansı verebilirdi ona. Yapacak doğru şey buymuş gibi gelmişti. Bir tütün kokusu aldığından emindi.

Sonra ecinnilerin höyüğüne gitti. Bu konuda endişelenmişti. Nerede olduklarını biliyordu, değil mi? Bu yüzden, onların orada olup olmadığını kontrol etmeye gitmek... bir şekilde... orada olacaklarından kuşku duyduğunu göstermek olurdu, değil mi? Onlar meşgul bir halkı. Yapacak bir sürü işleri vardı. Eski keldanın yasını tutmaları gerekiyordu. Muhtemelen çok meşguldüler. Kendi kendine böyle söylemişti. O delikte tavşanlardan başka hiçbir şey olmayabileceği hakkında gerçekten endişe ettiğiinden değil. Hiç değil...

O keldaydı. Bir görevi vardı.

Müzik sesi duydu. Sesler duydu. Sonra, o loşluğun içine bakarken aniden sessizlik çöktü.

Dikkatle heybesinden bir şişe Özel Koyun Ilacı çıkardı ve karanlığın içine uzattı.

Tiffany uzaklaştı ve hafif müzik sesinin yine başladığını duydu.

Bulutların altında tembel tembel halkalar çizen akbaya el salladı. Minik bir noktanın da ona el salladığından emindi.

Dördüncü gün, Tiffany tereyağı yaptı ve evdeki görevlerini tamamladı. Ona yardım eden biri vardı.

“Şimdi gidip tavukları beslemeni istiyorum,” dedi Wentworth’e. “Senden ne yapmanı istiyorum?”

“Gıdak gıdakları besle,” dedi Wentworth.

“Tavukları,” dedi Tiffany sertçe.

“Tavukları,” dedi Wentworth itaatkârca.

“Burnunu koluna silme! Sana bir mendil verdim. Ve dönerken bak bakalım koca bir odun taşıyabiliyor musun, olmaz mı?”

“Agh, amanın,” diye mırıldandı Wentworth.

“Peki neyi söylemiyoruz?” dedi Tiffany. “Söylemediğimiz şey...”

“... amanın sözcüğü,” diye mırıldandı Wentworth.

“Peki onu kimin önünde söylemiyoruz?”

"... annemin önünde," dedi Wentworth.

"Güzel. Böylece işimi bitirdiğimde ırmağa inecek zamanımız olacak."

Wentworth canlandı.

"Minimini adamlar?" dedi.

Tiffany hemen yanıt vermedi.

Eve döndüğünden beri tek bir Feegle bile görmemişti.

"Olabilir," dedi. "Ama muhtemelen çok meşguldürler. Yeni bir kelda bulmaları gerek ve... şey, onlar çok meşgul. Öyledir herhalde."

"Minimini adamlar, kellene vur balıksurat, dedi!" dedi Wentworth mutlulukla.

"Göreceğiz," dedi Tiffany, anne gibi hissederek. "Şimdi lütfen git, tavukları besle ve yumurtaları topla."

Wentworth, yumurta sepetini iki elinde taşıyarak uzaklaştığı zaman Tiffany, mermer tezgâha bir miktar tereyağı koydu ve tereyağına şekil vermek için tokaçları kaldırdı. Sonra tahta damgalarla onu damgalayacaktı. İnsanlar tereyağlarında birazcık şekil istiyordu.

Tereyağını şekillendirmeye başladığında kapıda bir gölge fark etti ve döndü.

Gelen Roland'dı.

Roland, her zamankinden de kırmızı bir yüzle ona baktı. Çok pahalı şapkasını, tıpkı Herhangibir Rob'un yaptığı gibi, sinirli sinirli büküyordu.

"Evet?" dedi Tiffany.

“Bak, şey hakkında... ee, onca şey... şey...” diye başladı Roland.

“Evet?”

“Bak, ben... demek istediğim, kimseye yalan falan söylemedim,” diye ağzından dökülüverdi Roland’ın. “Ama babam, benim bir kahraman olduğumu varsaydı ve sonra da söylediğim hiçbir şeyi dinlemedi. Ona nasıl... nasıl...”

“... benim ne kadar yardımsever olduğumu anlattıktan sonra mı?” dedi Tiffany.

“Evet... yani, hayır! O dedi ki, dedi ki ben orada olduğum için sen şanslıymışsın, öyle dedi...”

“Fark etmez,” dedi Tiffany, tereyağı tokaçlarını yine eline alarak.

“Ve herkese benim ne kadar cesurca davrandığımı anlattı durdu ve...”

“Fark etmez dedim,” dedi Tiffany. Küçük tokaçlar, taze tereyağını patpatpat diye şekillendirmeye başladı.

Roland bir an ağzını açıp kapattı.

“Yani aldırıyor musun?” dedi sonunda.

“Hayır. Aldırıyorum,” dedi Tiffany.

“Ama bu haksızlık!”

“Gerçeği yalnızca sen ve ben biliyoruz,” dedi Tiffany.

Patapatpat. Roland, Tiffany’nin sakın sakın şekil vermekte olduğu şişman tereyağına baktı.

“Ah,” dedi. “Şey... kimseye söylemezsin, değil mi? Demek istediğim, ne desen hakkındır, ama..”

Patapatapat...

"Bana kimse inanmaz," dedi Tiffany.

"Denedim," dedi Roland. "Gerçekten. Gerçekten dene-dim."

Eminim denemişsindir, diye düşündü Tiffany. Ama sen çok zeki değilsin ve Baron kesinlikle düşünce sahibi bir adam değil. Dünyayı nasıl görmek istiyorsa öyle görüyor.

"Bir gün sen Baron olacaksın, değil mi?" dedi Tiffany.

"Şey, evet. Bir gün. Ama bak, sen gerçekten bir cadı mısın?"

"*Sen Baron olduğunda*, bu işi iyi yapacaksındır, herhalde?.." dedi Tiffany, tereyağını çevirerek. "Adil, cömert ve iyi... iyi ücretler vereceksin ve yaşlı insanlara göz kulak olacaksın. İnsanların yaşlı bir hanımı evinden kovmasına izin vermeyeceksin, değil mi?.."

Tiffany iki elinde birer tereyağı tokacı ile dönüp ona baktı.

"Şey, umarım ben..."

"Çünkü *ben* orada olacağım, anlıyor musun? Başını kaldırdığında gözümün üzerinde olduğunu göreceksin. Ben orada, kalabalığın içinde olacağım. Her zaman. Her şeyi izliyor olacağım, çünkü ben, eski bir Sızı soyundan geliyorum ve bu benim bölgem. Ama sen, bizim Baron'umuz olabilirsin ve umarım iyi bir Baron olursun. Olmazsan... hesap verirsin."

"Bak, ben biliyorum, sen... sen..." diye başladı Roland, kızarak.

"Çok yardımcı mı oldum?" dedi Tiffany.

“... ama biliyorsun, benimle bu şekilde konuşamazsın!”

Tiffany çatıdan, işitme sınırında bir sesin şöyle dediğini duyduğundan emindi: “Agh, amanın, ne sümüklü bi mini aına...”

Bir anlığına gözlerini kapattı ve sonra, yüreği güm güm atarak, tereyağı tokaçlarından birini boş kovalardan birine uzattı.

“Kova, kendini doldur!” diye emretti.

Kova bulanıklaştı, sonra sular sıçrattı. Yanından su sızıyordu.

Roland kovaya bakakaldı. Tiffany ona tatlı tatlı gülümsedi, ki oldukça korkutucu olabiliyordu bu.

“Kimseye söylemezsin, değil mi?” dedi.

Roland bembeyaz kesilmiş bir yüzle ona döndü. “Bana kimse inanmaz...” diye kekeledi.

“Evet,” dedi Tiffany. “O zaman birbirimizi anlıyoruz. Bu güzel, değil mi? Şimdi, izin verirsen, bunu bitirip biraz peynir yapmaya başlamam gerek.”

“Peynir mi? Ama sen... sen dilediğin her şeyi yapabilirsin!” diye patladı Roland.

“Ve şu anda peynir yapmak istiyorum,” dedi Tiffany sakın sakın. “Git buradan.”

“Bu çiftlik babama ait!” dedi Roland, sonra bunu sesli olarak söylediğini fark etti.

Tiffany, tereyağı tokaçlarını bırakırken iki küçük, ama tuhaf bir şekilde yüksek sesli tıkırtı çıktı. Tiffany döndü.

“Şimdi söylediğin çok cesurca bir şeydi,” dedi, “ama sanırım iyice bir düşününce, onu söylediğin için üzgünsündür, hı?”

Gözlerini yummuş olan Roland, başını salladı.

“Güzel,” dedi Tiffany. “Bugün peynir yapıyorum. Yarın başka bir şey yapabilirim. Belki, bir ara burada olmam ve sen merak edersin: Nereye gitti bu? Ama benim bir parçam her zaman burada olacak, her zaman. Her zaman burayı düşünüyor olacağım. O, benim gözümde olacak. Ve geri döneceğim. Şimdi, git buradan!”

Roland döndü ve kaçtı.

Onun ayak sesleri duyulmaz olduktan sonra Tiffany konuştu, “Tamam, kim var orada?”

“Benim hamfendi. Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-lri Jock hamfendi.” Ecinni kovanın arkasından çıktı ve ekledi: “Herhangibi Rob bi süreliine gelip sana göz kulak olmamız ve armaanın için teşekkür etmemiz gerektiini sööledi.”

Nasıl yapıldığını bilsen bile, hâlâ büyü bu, diye düşündü Tiffany.

“O zaman beni yalnızca süthanede izleyin,” dedi. “Casusluk yok.”

“Agh, yo, hamfendi,” dedi Orta-Boy-Jock-Kadar-lri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-lri Jock endişe içinde. Sonra sıırtı. “Fion gidip Bakırtepe Dağı’nın orada bi kabilenin keldası olcak,” dedi, “ve benim de ozanı olarak yanında gitmemi istedi!”

“Tebrikler!”

“He ye ve William diyo ki fare tulumu üzerinde çalışırsam iyi bi ozan olurmuşum,” dedi ecinni. “Ve... ee...”

“Evet?” dedi Tiffany.

“Ee... Hamish diyo ki Uzun Göl kabilesinde kelda olmak istiyen bi kız varmış... ee... iyi bi kabiledir... ee...” Ecinni utançtan mosmor kesilmişti.

“Güzel,” dedi Tiffany. “Ben Herhangibir Rob’un yerinde olsaydım, onu hemen davet ederdim.”

“Sen aldırılmaz mısın?” dedi Orta-Boy-Jock-Kadar-İri-Diil-Ama-Mini-Jock’tan-İri Jock umutla.

“Aldırman,” dedi Tiffany. Kendi kendine itiraf etmeliydi ki aslında birazcık aldırıyordu, ama kafasının içinde bir yerlerde rafa kaldırılabileceği bir şeydi.

“Bu müttiş!” dedi ecinni. “Delikanlılar biraz endişeleniyodu, biliyon mu? Koşup onlara söyliycem.” Sesini alçalttı. “Biraz önce giden o şişman kocatipin peşinden koşup atından bi daa düşmesini saalamamı istiyon mu?”

“Hayır!” dedi Tiffany telaşla. “Hayır. Yapma. Hayır.” Tereyağı tokaçlarını aldı. “Sen onu bana bırak,” diye ekledi gülümseyerek. “Her şeyi bana bırakabilirsin.”

Bir kez daha yalnız kaldığında tereyağını şekillendirmeyi bitirdi... *patapatapat...*

Duraksadı, tokaçları indirdi ve çok temiz parmağının ucuyla tereyağının yüzeyinde kıvrık bir çizgi yaptı, sonra ona hafifçe dokunan bir başka kıvrık çizgi daha çizdi, öyle ki bir arada bakıldıklarında bir dalgaya benziyorlardı. Altına, Tebeşir’i simgeleyen, hafifçe kabarık üçüncü bir çizgi çizdi.

Dalga'nın Altındaki Ülke.

Tereyağının yüzeyini çabucak düzeltti yine ve dün yaptığı damgayı aldı; onu marangoz Bay Kütük'ün verdiği elma odunu parçasından oymuştu.

Damgayı tereyağına bastırıldı ve dikkatle çekti.

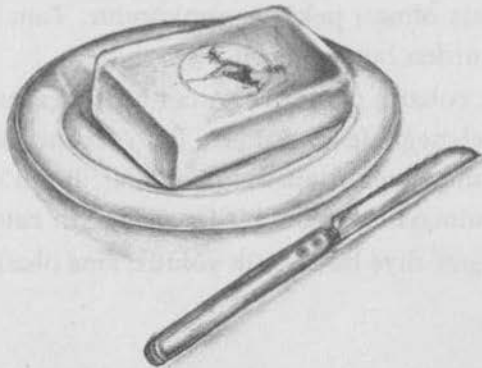
Orada, yağlı, parlak sarı yüzeyde şişman bir ay vardı ve ayın önünde, çalı süpürgesi üzerinde uçan bir cadı.

Yine gülümsedi ve bu Sızı Nine'nin gülümsemesiydi. Bir gün her şey daha farklı olacaktı.

Ama küçükken başlamalıydınız, ıpkı meşe ağaçları gibi.

Sonra peynir yaptı...

... o, süthanede, çiftlikte peynir yaparken, çimenlikler göz alabildiğince uzanıyordu ve daha ötelerde sıcak yaz ortası güneşi altında uyuklayan otlaklara dönüşen çimenliklerde, koyun sürüleri yeşil bir gökyüzündeki bulutlar gibi ağır ağır süzülüyordu ve orada burada çoban köpekleri çimenlerin üzerinde akanyıldızlar gibi koşturuyordu. Orada, ötelerde, uzaklarda... sonsuzca uzanan yaylalarda.

YAZARIN NOTU

Tiffany'nin bu kitapta tarif ettiği resim gerçekten vardır. Richard Dadd'a ait, *Peri Adamın Usta Dokunuşu* (The Fairy Feller's Master-Stroke) adlı bu tablo, Londra'daki Tate Galerisi'ndedir. Boyutları yalnızca 53x38 santimetredir. On dokuzuncu yüzyılın ortasında yapılmıştır ve ressamın tabloyu tamamlaması dokuz sene almıştır. Aklıma ondan daha ünlü bir 'peri' resmi gelmiyor. Gerçekten de çok tuhaf bir resimdir. Resimden yaz sacağı sızır sanki.

İnsanların Richard Dadd hakkında 'bildiği', onun 'delirdiği, babasını öldürdüğü, hayatının geri kalanı boyunca tımarhaneye kapatıldığı ve tuhaf bir resim yaptıdır.' Kabaca, bunların hepsi doğrudur, ama öte yandan ciddi zihinsel bir hastalığa yakalanan yetenekli ve becerikli bir ressamın hayatını özetlemek için korkunç bir yoldur.

Resimde bir Nac Mac Feegle adamcığı yoktur, ama ayıp bir jest yaptığı için bir Nac Mac Feegle adamcığının resimden silinmiş olması pekâlâ mümkündür. Tam da onların yapacağı türden bir şeydir bu.

Ah, bir çobanı, tabutuna konan bir parça ham yün ile gömme geleneği de doğrudur. Bir çobanın koyunlarını ihmal edemeyeceğini tanrılar bile anlar. Bunu anlamayan tanrı, inanılmayı hak eden bir tanrı değildir zaten.

'Öğlenişığı' diye bir sözcük yoktur, ama olsa iyi olurdu.

AMANIN!

Okuduğunuz romanı sevdiyseniz işte size zekice ve ustalıkla yazılmış mükemmel bir roman daha:

Terry Pratchett'm, Tiffany ve tüm zamanların en gürültücü, en kaba, en baş belası, en kokulu ırkıyla, Küçük Özgür Adamlar'la ilgili ikinci romanı.

Küçük Özgür Adamlar karşılarına çıkan her şeyle savaşıacaklar, ama onlar bile Tiffany'yi kurtarmaya yetemeyebilir.

GÖKYÜZÜ DOLU ŞAPKA

Bölüm 1

AYRILIK

Tepelerin üzerinden görünmez bir sis gibi, çitirdayarak geldi. Bedensiz hareket etmek onu yoruyordu, bu yüzden çok yavaş süzülüyordu. Şimdi düşünmüyordu. Son düşüncesinin üzerinden aylar geçmişti, çünkü onun adına düşünme işini yapan beyin ölmüştü. Beyinler hep ölürdü zaten. Şimdi yine çıplaktı ve korkuyordu.

Çimenlerin üzerinde ağır ağır ilerleyen şey, yünlü, meleyen beyaz yaratıklardan birinin içine saklanabilirdi. Ama onlann beyinleri faydasızdı, meleyen başka şeyler yapmak ve çimenler dışında hiçbir şey düşünemiyorlardı. Hayır, onlar iş görmezdi. Onun daha iyi bir zihne ihtiyacı vardı; güçlü bir zihne, kudretli bir zihne, onu güvende tutabilecek bir zihne...

Aramaya devam etti.

Yeni botlarından utandı: Kaskatı ve pasparlaklılar. Parlak botlar! Rezaletti bu. Temiz botlar deseniz, onlar farklıydı. İçine su işlemesin diye botları birazcık cilalayabilirdiniz. Ama var olmayı hak etmek için botların çalışması gerekirdi. Parlamamalıydılar.

Tiffany Sızı, yatak odasındaki halının üzerinde durdu ve başını iki yana salladı. O botları bir an önce sürtüp eskitemeliydi.

Bir de yeni, kurdeleli hasır şapkası vardı. O konuda da şüpheler besliyordu.

Aynada kendine bakmaya çalıştı, ama kolay iş değildi, çünkü ayna; avucu kadar, çatlak ve lekeliydi. Aynayı etrafında gezdirerek kendini mümkün olduğunca çok görmeye çalışması ve gördüğü parçaların birbirine uyup uymadığını hatırlaması gerekiyordu.

Ama bugün eh, normalde evde bu tür şeyler yapmazdı, ama bugün düzgün görünmesi önemliydi ve çevrede kimse olmadığından...

Aynayı yatağın yanındaki dingildek sehpayaya koydu, lime lime olmuş halının ortasında durdu, gözlerini kapattı ve konuştu:

"Beni gör."

Ve uzakta, tepelerin üzerinde, bedensiz ve zihinsiz olan, ama korkunç bir açlık ve dipsiz bir korku hisseden şey, gücü sezdi.

Bir burnu olsa havayı koklayabilirdi.

Aradı.

Buldu.

Ne tuhaf bir zihin; tıpkı iç içe geçmiş, gittikçe küçülen bir sürü zihin gibi! Ne kadar güçlü! Ne kadar yakın!

Hafifçe yön değiştirdi ve biraz daha hızlandı. Hareket ederken, sinek sürüsü gibi bir ses çıkarıyordu.

Koyunlar bir anlığına, göremedikleri, duymadıkları ve kokusunu alamadıkları bir şey yüzünden huzursuzlanarak melediler...

... ve otlamaya devam ettiler.

Tiffany gözlerini açtı. İşte oradaydı, kendinden bir iki metre uzakta. Kendi kafasının arkasını görebiliyordu.

Dikkatle, hareket eden 'kendisine' bakmadan odada hareket etti, çünkü 'kendisine' bakarsa bu numaranın sona ereceğini öğrenmişti.

Bu şekilde hareket etmek oldukça zordu, ama sonunda kendi önüne geçti ve kendini tepeden tırnağa süzdü.

Kahverengi gözler ve onlara uygun kahverengi saçlar... Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. En azından saçları temizdi ve yüzünü yıkamıştı.

Üzerindeki yeni elbise, görüntüsünü biraz düzeltiyordu. Sızı ailesinde yeni giysiler almak o kadar sıra dışı bir şeydi ki! Elbette, 'içinde büyüsün' diye elbiseyi büyük almışlardı. Ama en azından açık yeşildi ve yere değmiyordu. Parlak botları ve hasır şapkası ile tıpkı bir çiftçi kızı gibi görünüyordu; ilk işine gitmeye hazırlanan, oldukça saygın bir çiftçi kızı gibi. Bu kadarı iş görmek zorundaydı.

Buradan bakınca kafasındaki sivri tepeli şapkayı görebiliyordu, ama dikkatli bakması gerekiyordu. Havada bir

ıřılıtđı gibiydi, gördüğünüz an kayboluyordu. Yeni hasır řapkasđ endişelendirmişti onu; ama sivri şapka, hiç yokmuş gibi hasır řapkanđn içinden geçivermişti.

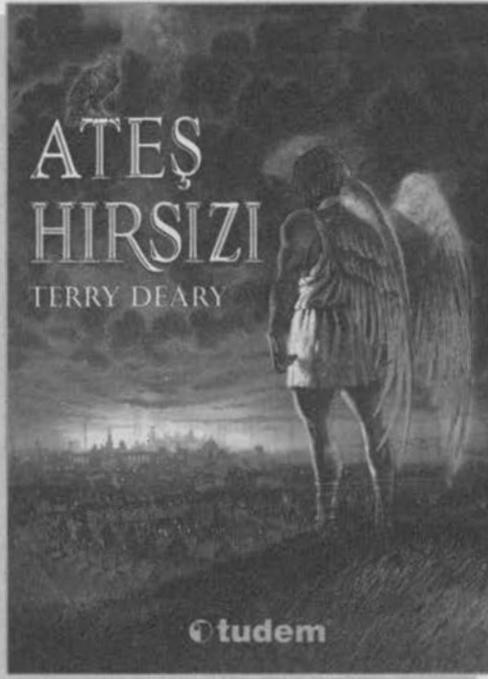
Bunun sebebi, bir açđdan, var olmamasıydđ. şapka, yağmurlu havalar dışında görünmezdi. Güneş ve rüzgâr içinden geçip gidiyordu, ama yağmur ve kar bir şekilde onu görüyor, gerçek bir şapkaymış gibi davranıyordu.

Dünyadaki en harika cadđ vermişti onu Tiffany'ye. Siyah elbise giyip siyah şapka takan; gözleri, hasta bir koyunun içinden geçen terebentin gibi içinize işleyen gerçek bir cadđ. Onu tanımak bir dld.

Tiffany büyü yapmışti, ciddi bir büyü. Yapmadan önce yapabildiğini bilmiyordu; yaparken ne olduğunu bilmiyordu; yaptıktan sonra nasıl yaptđđđnđ anlamamışti. şimdi, nasıl yaptđđđnđ *ğrenmek* zorundaydı.

"Beni görme," dedi. Kendi görüntüsü ya da her ne idiyse o -çünkü bu numarayı nasıl yaptđđđndan da emin değildi- yok oldu.

Bunu yaptđđđ ilk seferde şok olmuştu. Ama kendini görmeyi *her zaman* kolay bulmuştu, en azından kafasının içinde. Tüm anıları, bir şeyler yapan ya da bir şeyler izleyen kendine dair küçük resimler gibiydi. Kafasının önündeki iki delikten bakan birinin greceđđ resimler gibi değildi. İçinde, her zaman kendisini izleyen bir parça olmuştu.

Prometeus bir Yunan tanrısı. Suçu, Zeus'tan ateşi çalıp insan ırkına vermek. Peki ya cezası? Bir kayaya zincirlemler karaciğeriinin bir kuş tarafından parçalanması. Hem de zamanın geriye kalan tüm günlerinde. Ta ki kaçana kadar... Ve işte bu da Aden'e ve benim hayatıma geniş demek. Ben kim miyim? (Çok meraklısın, değil mi?) Adım Jim. Ben bir yetimim. İşim mi? Zengin insanların yüklerini hafifletiyorum ben! Prometeus ve ben çok yakın iki arkadaş olduk.

Fakat tehlike kapıya dayandığında bazen tanrıların bile yardıma ihtiyacı olur...

Zamanda, gürültülü patırtılı ve heyecanlı bir yolculuk hikâyesi.

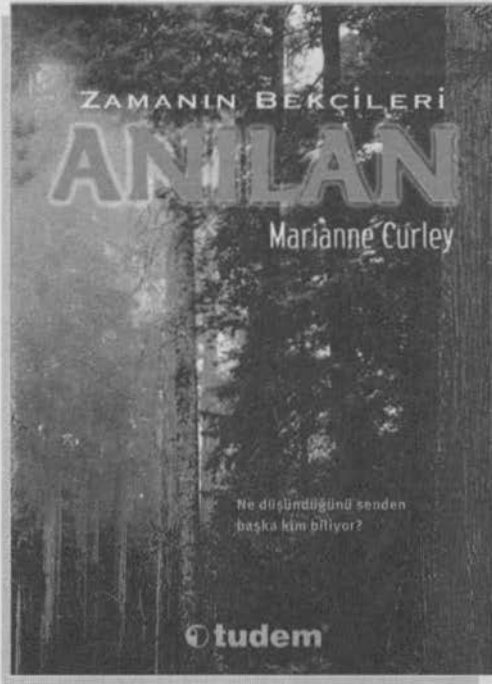
Julia Eccleshare

Çocuk Kitapları Editörü / The Guardian

Entrika ve kargaşanın geleneksel anlatımla hannaalandığı, büyük bir hevesle bir çıtıpıda okunacak macera dolu bir hikâye.

Sunday Herald

Geçmişini değiştirebileceğinizi bir düşünün. Ufacık bir değişiklikle bir felaketler zinciri başlatabilirsiniz. Ethan, Anılandan biri. Geçmişe yolculuk etme yeteneğine sahip ve git-tiği yerde, tarihin akışını bozma niyetindeki karanlık güçleri, özel yeteneklerini kullanarak engellemek zorunda. Aynı zamanda sıradan bir öğrenci olan Ethan için çift kimlikle tek bir hayatı sürdürmeye çalışmak bazen çok güç olabiliyor. Hele normal hayatı gittikçe karmaşık bir hal alırken...

"Karanlık" ve "Anahtar" kitaplarıyla zamanda yolculuk ve macera devam edecek!..

Marianne Cürley, bir yandan günümüz gerçekliğine sınıksız tutunurken diğer yandan heyecan verici, karmaşık ve sihirli bir hikâye ortaya çıkıyor.
Irish Independent

Üzerinde çok uzun süre düşünülmesi gereken konularla ilgili sürükleyici bir fantastik eser. Bu roman, geniş kitlelere hitap etmeyi hak ediyor.

School Library Journal

Bu kitabın olağanüstü bir kurgusu var. Son sayfaya kadar merak içinde olacaksınız. Bilinmeyenin gizemini, cazibesini ve korkusunu hissedecek ve sonunu getirinceye kadar elinizden bırakamayacaksınız.

Sunday Express